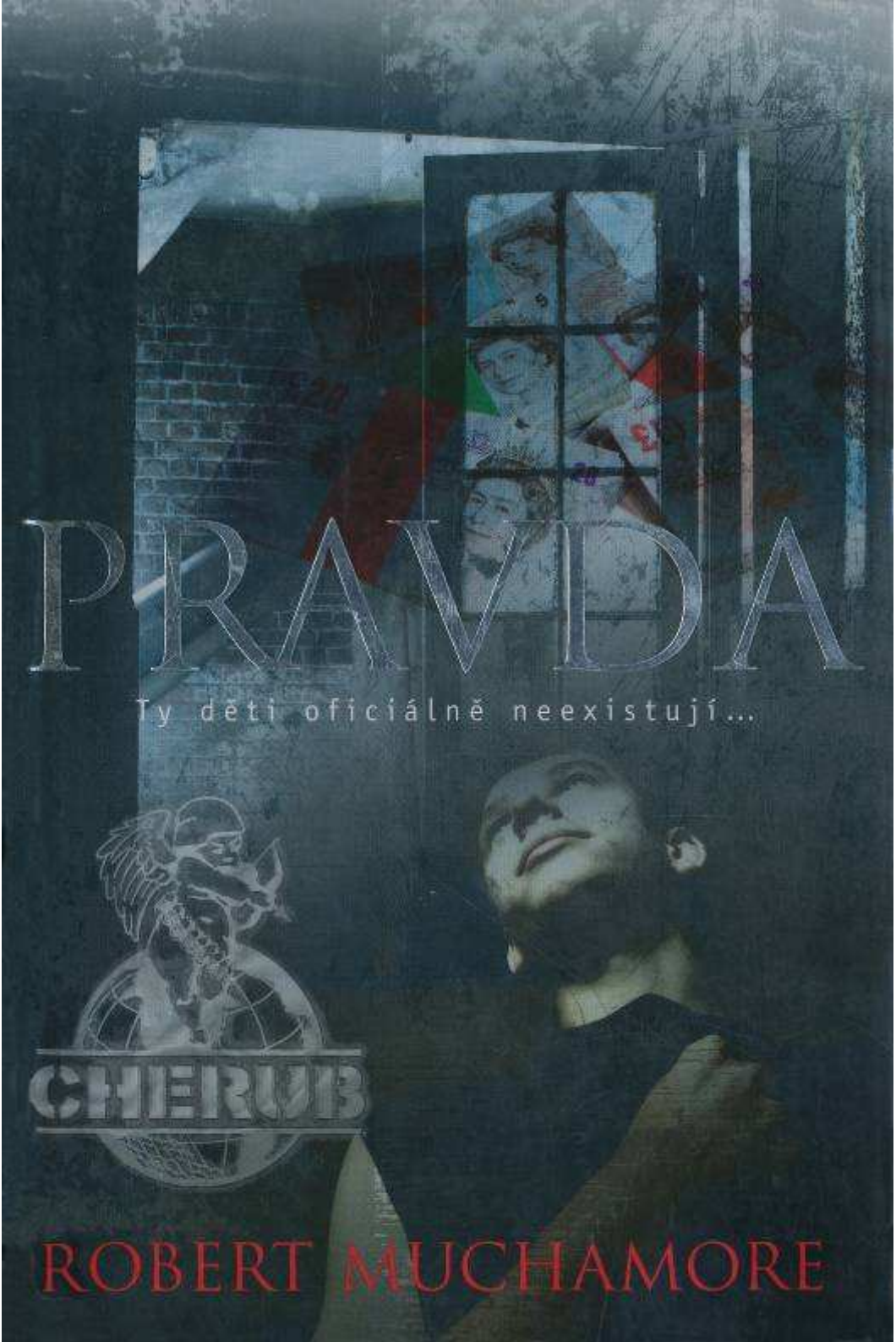

PRAVDA
Ty děti oficiálně neexistují...
CHERUB
ROBERT MUCHAMORE

CHERUB

PRAVDA

ROBERT MUCHAMORE

Přeložila Petra Klůfová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
Ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2005 Robert Duchamore
All rights reserved.

Z anglického originálu *Cherub: The Killing*
(First published in Great Britain in 2005
by Hodder Children's Books)
přeložila © 2008 Petra Klůfová
Redakce textu: Táňa Holasová
Jazyková korektura: Jan Dvořák
Grafická úprava obálky © 2008 Jan Matoška

Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-431-1

CO JE CHERUB?

CHERUB je samostatná jednotka britské špionážní služby. Jeho agenty tvoří děti ve věku od deseti do sedmnácti let. Všichni členové CHERUB jsou sirotci, kteří se dostali do dětských domovů a jiných zařízení a pak prošli výcvikem pro práci v tajné službě. Zijou v kampusu CHERUB, tajném zařízení skrytém na anglickém venkově.

JAK JSOU DĚTI UŽITEČNÉ?

Hodně. Nikdo je ze špionážní činnosti nepodezírá, takže se dokážou dostat k mnoha materiálům a informacím, na které dospělí prostě nemají šanci.

KDO JSOU?

V kampusu CHERUB žije zhruba tři sta dětí. JAMES ADAMS je náš třináctiletý hrdina se třemi úspěšnými misemi na kontě. Jeho desetiletá sestra LAUREN ADAMSOVÁ je poněkud méně zkušený agent CHERUB. KERRY CHANGOVÁ pochází z Hongkongu a je šampión v karate a Jamesova dívka.

Mezi Jamesovy nejbližší kamarády v kampusu patří BRUČE NORRIS, GABRIELLE O'BRIENOVA, SHAKEEL DAJANI a dvojčata CALLUM a CONNOR REILLYOVI. Jeho úplně nejlepším kamarádem je KYLE BLUEMAN, jemuž je už patnáct.

A TRIČKA?

Zařazení dětí v CHERUB poznáme podle barvy trička, které nosí v kampusu. ORANŽOVÁ je pro hosty, ČERVENÁ pro děti, které v kampusu žijou, ale jsou ještě příliš malé, než aby prošly výcvikem na agenta. MODRÁ je pro děti procházející tvrdým stodenním výcvikovým režimem. ŠEDIVÉ tričko znamená, že děti mají kvalifikaci na plnění misí. TMAVÉ MODRA znamená odměnu za vynikající zvládnutí mise. Kdo si vede dobře, zakončí kariéru u CHERUB v ČERNÉM tričku, což je výraz nejvyššího uznání za výjimečné úspěchy. Při odchodu z CHERUB dostane dítě BÍLÉ tričko, v jakém chodí i personál.

SRPEN 2004

Ty dvě třináctileté dívky měly nylonové kraťasy, tričko bez rukávů a sandálky. Jane se opírala o betonovou stěnu činžáku, ve kterém bydlela, a odloupávala si pramínky vlasů ze zpoceného obličeje. Hannah se rozvalovala na vydlážděných schodech jenom pár metrů před ní. „Teda, fakt," zahučela Jane.

Poznámka nedávala smysl, ale Hannah jí rozuměla. Letní prázdniny byly v polovině a vrcholil zatím nejžhavější den roku. Obě nejlepší kamarádky neměly ani měďák a štvalo je vedro i společnost té druhé.

„Potím se už akorát při pohledu na ně," vrčela Hannah a zírala na partu sotva desetiletých kluků, kteří kopali do míče na asfaltovém plácku vzdáleném jen asi dvacet metrů od děvčat.

„Dřív jsme takhle taky pořád lítaly," připomněla Jane. „Teda, ne za míčem. Ale na kole a tak."

Hannah v myšlenkách sklouzla do minulosti, a dokonce se usmála. „Jo, grand prix na barbíních kolech," kývla, když si vybavila samu sebe na malém růžovém kolečku, jehož bílé paprsky se slévaly na šmouhu, jak drandila přes mezery mezi dlažebními kostkami. Na zahradní židličce před domem sedávala Janeina babička a hlídala je.

„Obě jsme musely všechno mít kompletně stejný," přisvědčila Jane a několikrát rychle nakrčila palce u nohou, takže sandál jí na chodidle zapleskal.

Jejich vzpomínání drsné přerušil míč. Otřel se Hannah o vlasy a udeřil do zdi za jejími zády, přičemž Jane minul jen o pár centimetrů.

„Ježíííííš," zalapala Hannah po dechu.

Vrhla se vpřed a celým tělem se ovinula kolem míče, jenž skákal po schodech dolů kolem ní. K patě schodiště přiběhl chlapec. Bylo mu devět a tričko Chelsea měl uvázané kolem pasu, takže při každém nádechu mu na hubeném hrudníku vystoupily řádky žeber.

„Hoď!" křikl kluk udýchaně a zvedl ruce, aby míč chytil.

„Málem jsi mě trefil do obličeje!“ zavřískla Jane rozzuřeně. „Tak by ses aspoň mohl omluvit!“

„My fakt nechtěli.“

Mezitím se k nim stáhli i ostatní chlapci, otrávení z pauzy ve hře. Hannah uznala, že míč přiletěl náhodou, a užuž ho chtěla vrátit, jenže pak si jeden z kluků na ni otevřel hubu. Z fotbalistů byl největší, desetiletý zrzek s ježkem na hlavě.

„Makej, ty krávo tlustá, je to náš míč!“

Hannah pevně sevřela míč v dlaních a protáhla se mezi dvěma zpocenými těly, aby se dostala až k zrzkovi. „Troufneš si to zopakovat, Zrzoune?“

Hannah byla o tři roky starší než chlapec, takže byla vyšší i těžší. Zrzoun se nevzmohl na nic udatnějšího, než že zíral na tenisky značky Nike, ačkoliv jeho kamarádi čekali, že se vytasí s něčím fakt chytrým.

„Ty nemáš jazyk?“ dorážela na něho Hannah, jíž se zalíbilo, jak se Zrzoun nejistě kroutí.

„Chci akorát náš míč,“ hlesl prosebně.

„Tak si pro něj utíkej!“

Hannah míč pustila, ale než stačil dopadnout na zem, silně do něj kopla. V teniskách by to byla pohoda, ale jak míč odlétal k fotbalové brance na opačné straně plácku, těsně za ním se vznesl i dívčin sandálek.

Zrzoun bleskově ucouvl a zachytil sandálek v letu. Rázem si začal užívat svou novou moc; s úšklebkem si střevíc přidržel u nosu a začichal.

„Smrděj ti nohy, kámoško. Co se umejt?“

Hannah hrábla po sandálku, zatímco malí fotbalisté kolem nich se pochechtávali. Zrzoun dívce mrštně uhnul a spodním hodem poslal sandál jednomu z kamarádů. Hannah se vrhla ke svému novému trýzniteli, a přitom se jí do bosého chodidla zarýval štěrk. Připadala si jako absolutní magor, protože jak jinak by ji mohla doběhnout parta těch protivných mrňousů?

„Naval tu botu, jinak tě seřežu jak hada!“ hrozila.

Sandál opět putoval do jiných rukou a do vřavy se vmísila i Jane, aby pomohla kamarádce. „Vraťte to!“ běsnila.

Čím byly dívky rozzuřenější, tím víc se kluci chechtali. Mezitím se rozprchli a chystali se hrát se střevícem přehazovanou, když si Jane všimla, že výraz v dětských tvářích se nečekaně změnil.

I Hannah vycítila, že něco není v pořádku. Prudce se otočila a koutkem oka zahlédla rychle letící předmět jen o vteřinku dřív, než udeřil do země. Přistál na schodišti přesně na stejném místě, kde ještě před minutou seděla.

Hannah zkameněla úlekem. Kovové zábradlí bylo náhle prohnuté. Než jí zase začal fungovat mozek, vyděšení malí fotbalisté nechali sandálek ležet a prchali do všech stran. Pak se jí pohled samovolně zaostřil na ošlapanou podrážku klučicí tenisky. Zadek v džínách trčel ze zohýbaného kovu a prachu. Hannah se žíly zahltily adrenalinem, protože konečně to znetvořené tělo poznala, a začala vřískat.

„Wille… ne, prokristapána…“

Určitě byl mrtvý, i když to nemohla být pravda. Schovala si obličej do dlaní a křičela tak hlasitě, až jí mandle bolestně poskakovaly v krku. Zkoušela si namluvit, že to všechno je obyčejný sen. Takové věci se ve skutečném životě přece nestávají. Za minutku se probudí a všechno bude zase jako dřív…

1. UNIFORMA

V posledních třech letech George Stein pracoval jako učitel ekonomie na prestižní škole Trinity Day nedaleko Cambridge. Nedávno se objevilo podezření, že Stein může mít vazby na ekologickou teroristickou skupinu „Zachraň Zemi“.

(Ukázka z instruktážního materiálu k misi CHERUB pro Calluma Reillyho a Shakeela „Shaka“ Dajaniho.)

ČERVEN 2005

Byl krásný den a v téhle čtvrti Cambridge to zazobaností přímo páchlo. O dokonalé trávníky tu pečovali profesionální zahradníci a James slintal nad luxusními německými bouráky, parkujícími na příjezdových cestách. Šel vedle Shakeela a oba chlapci se v letní uniformě školy Trinity cítili trapně. Skládala se z bílé košile, vázanky, šedých kalhot s oranžovými lampasy, oranžovo-šedého sáčka a barevně sladěné plstěné čepice.

„Pořád ti říkám,“ brblal James, „že i kdyby se člověk posadil a dumal, až by se mu zavařil mozek, trapáčtější uniformu by nikdy nevymyslel.“

„No, nevím, Jamesi. Ještě bychom mohli mít na čepici zapíchnutý bažanti péra nebo tak něco.“

„A tyhle kalhoty ušili na Callumův vychrtlý zadek. Normálně mi v nich modrají koule.“

Shak se nad Jamesovým utrpením neskrývaně bavil. „Těžko můžeš mít za zlý Callumovi, že na poslední chvíli z mise vypadl. Ta střevní chřipka řádí po celým kampusu.“

James přikývl. „Já si to odbyl minulý týden. Celý dva dny jsem skoro neslezl ze záchodový mísy.“

Shak se snad po milionté podíval na hodinky. „Musíme zrychlit.“

„Co blbneš?“ zabručel James.

„Tohle totiž není žádná londýnská státní škola, kam chodí ušmudlaní fanoušci Arsenalu jako ty," vysvětloval Shak. „Trinity je jedna z nejdražších škol v zemi a studenti se nesmějí courat po chodbách, kdykoliv se jim zamane. Příchod si musíme načasovat na přestávku mezi třetí a čtvrtou hodinou, kdy se tam budou hemžit stovky ostatních žáků."

James přikývl. „Jo, rozumím."

Zahnuli do úzké dlážděné uličky, kterou by sotva projelo jedno auto, a Shak se podíval na hodinky po milionté prvé. „Zrychli, Jamesi."

„Snažím se," stěžoval si James, „ale když si nebudu dávat pozor, tak mi vážně rupnou kalhoty na zadku."

Prošli kolem dvou velkých domů, načež se ulička rozšířila do zanedbaného parku, kde mezi zašmodrchanými houpačkami sahala tráva až po kolena. Po levé straně chlapci spatřili plot z pletiva, nahoře lemovaný ostnatým drátem, za nímž se rozkládaly pozemky školy Trinity Day. Hlavní brána byla během vyučování pod přísným dozorem, takže tohle byla jejich jediná cesta dovnitř.

Shak se dlouhou trávou dobrouzdal až k plotu, přičemž našlapoval velmi opatrně, aby se vyhnul výkalům a odpadkům. Pátral po vstupu, který včera v noci připravili lidé z MI5. Konečně za kmenem mohutného stromu objevil místo, kde byl v pletivu vystřižený kus jako svislá chlopeň. Shak ji nadzvedl, smekl čepici a napodobil snobský přízvuk: „Až po tobě, Jamesi, můj dokonalý příteli!"

James otvorem prostrčil nejdřív batoh a čepici a pak proklouzl sám. Zůstal stát zády ke stromu a otřepával si z uniformy hlínu. Shak prolezl za ním.

„Všechno v pohodě?" ujistil se James a přitom si hodil batoh na záda. Vážil tunu a jeho obsah zarachtal.

„Čepici," připomněl mu Shak.

James se s tichým vyheknutím předklonil a zvedl čepici z trávy. Ze školní budovy, vzdálené asi dvě stě metrů, se ozval klakson ohlašující střídání vyučujících předmětů.

„Fajn, tak se přesunem!" zavelel Shak.

Chlapci se odlepili od stromu a přes ragbyové hřiště klusali ke škole. Náhle si všimli, že z opačného konce hřiště se k nim rázně blíží naštvaný správce.

„Vy dva!“ zahulákal.

Jamese na misi zařadili až na poslední chvíli jako Callumova náhradníka, takže stihl instrukce k akci jen zběžně prolétnout. Nejisté se ohlédl po Shakovi, co jako teď.

„Jen klid,“ zašeptal Shak. „Všechno mám v malíku.“

Správce hochy dostihl poblíž branky. Byl to statný muž s prořídlými šedinami, v pracovních botách a uválené kombinéze.

„Co *přesně* tady vy dva ráčíte pohledávat?“ udeřil na chlapce arogantně.

„Během polední přestávky jsem si četl pod stromem,“ vysvětlil Shak a palcem ukázal za sebe. „No, a zapomněl jsem tam čepici.“

„Znáte přece školní řád, ne?“

Shak i James se zatvářili nechápavě.

„Nezkoušejte si přede mnou hrát na hlupáky, protože ho *znáte* stejně dobře jako já. Pokud nemáte hodinu tělocviku, zápas nebo oficiální trénink, nesmíte na hřiště ani šlápnout, protože se tak zbytečně znehodnocuje a rozdupe.“

„Ano,“ přikývl Shak. „Omlouvám se, pane. Spěchal jsem na hodinu, to je všechno.“

„Taky se omlouvám,“ připojil se James. „Ale hřiště přece není rozbahněný nebo tak, abychom ho rozdupali.“

Správce si Jamesovu poznámku vyložil jako ohrožení své autority. Nahrbil se, a jak hulákal, postříkal Jamese prškou slin. „Pravidla tady určuju já, mladý muži! Vy nebudete určovat, kdy smíte nebo nesmíte šlápnout na *moje* hřiště! Jasný?“

„Ano, pane,“ přikývl James poslušně.

„Jméno a kolej?“

„Joseph Mail, kolej King Henry House,“ zalhal James, jenž si naštěstí z materiálů k misi dokázal vybavit aspoň pár základních detailů.

„Faisal Asmal, stejná kolej,“ nahlásil Shak.

„Dobrá!“ zavrčel správce a samolibě se zahoupal na patách. „Oba vás nahlásím vedení koleje a budu vyžadovat, abyste za tu drzost dostali kázeňský trest. A teď padejte na příští hodinu!“

„Proč jsi odmlouval?“ sykl Shak naštvaně, když mířili k zadnímu vchodu do budovy.

„Jo, uznávám, že to byla chyba,“ zvedl James ruce, jako že se kajícně vzdává. „Ale když on se choval tak nafrněně!“

Lítačkami prošli do hlavní školní budovy a pak se po krátkém schodišti dostali do rušné hlavní chodby, jež se táhla po celé délce přízemí. Vládl tam obrovský hluk, ale studenti Trinity se po ní přesouvali velmi ukázněně a při vstupu do své třídy zdvořile zdravili učitele, kteří stáli ve dveřích.

„Páni, to je ale spolek snobů!“ šeptl James. „Vsadím se, že tihle magoři se ani neuprdnou.“

Zatímco spěchali po schodišti do patra, Shak vysvětloval, jak to na škole chodí. „Každý kluk musí zvládnout speciální zkoušku a pohovor, aby se na Trinity dostal. Mají nekonečný seznam čekatelů, takže si kliďánko můžou dovolit vyrazit dveře s každým, kdo nešlape v lajně.“

„Vsaď se, že já bych tady dlouho nevydržel,“ zazubil se James.

Než došli do prvního patra, většina dětí dorazila do svých tříd a dveře se pozavíraly. Shak vytáhl z kapsy saka paklíč. Minuli poslední dvě třídy a zastavili se přede dveřmi s tabulkou: *Dr. George Stein, Ph.D., Vedoucí oddělení ekonomie a politických věd.*

Shak zasunul hrot paklíče do klíčové dírky. James stál vedle něho a blokoval výhled skupince chlapců, kteří čekali před třídou asi o patnáct metrů dál.

Zámek měl jednoduchý pákový mechanismus, takže Shakovi stačilo jen trošku zavrtět paklíčem a stisknout pérko, aby se dveře otevřely. Oba chlapci chvatně vešli do místnosti a zavřeli dveře na závoru, aby je nikdo nezaskočil, i kdyby si odemkl.

„Stein by měl učit o dvě patra výš,“ připomněl Shak. „Musíme vypadnout dřív, než začne přestávka před další hodinou, čili za třicet šest minut. Takže hrrr do práce!“

2. TECHNIKA

Shak obešel Steinův psací stůl a spustil žaluzie. James se zatím rozhlížel po pracovně. Nebylo v ní nic zvlášť zajímavého: obyčejný psací stůl a židle, dvě kartotéky, věšák na kabáty. Shak paklíčem otevřel obě železné kartotéky a pak se začal prohrabovat spisy. Pátral po dokumentech souvisejících se soukromým životem George Steina, především s jeho aktivitami v ekologických a mírových organizacích.

James se posadil k psacímu stolu a zapnul Steinův počítač. Zatímco se načítaly programy, z batohu vytáhl miniaturní notebook JVC a oba počítače spojil síťovým kabelem. Steinův počítač si vyžádal heslo, ale s Jamesem to nehnulo. Na svém počítači odklepl hackerské programy a odstartoval systémovou diagnostiku Steinova přístroje.

Jakmile software shromáždil základní informace o Steinovu harddisku a operačním systému, James otevřel další modul hackerského softwaru, jenž mu umožnil přehlédnout všechny Steinovy soubory.

„Úplná hračka!“ oznámil James samolibě.

Když teď měl před sebou seznam souborů, klikl na ikonku *Clone* a notebook začal na svůj harddisk kopírovat kompletní obsah Steinova počítače.

„Kolik má dat?“ zajímal se Shak, jenž zrovna otvíral druhou zásuvku kartotéky.

„Osm celých dva gigabytů. Potrvá ještě šest minut, než se to přetáhne celý ke mně.“

Počítače se tužily a James zatím odstrčil pár papírů a vylezl na stůl. Natáhl paže a odtáhl kovový disk, zakrývající do stropu zabudované vodiče osvětlení. V nose ho sice zašimral oblak prachu, ale James si pozorně prohlédl vedení k zářivkám nad svou hlavou.

„Vypni to, Shaku.“

Shak se natáhl a stiskl vypínač. James sáhl nahoru a z jedné zářivky vytáhl startér. Seskočil na podlahu, prohrábl se v batohu a vylovil plastový startér, který vypadal navlas stejně; ovšem zatímco ten původní stál necelou libru, ten náhradní vyšel na tři tisíce. Bylo to odposlouchávací zařízení, tvořené mikrofonem velikosti špendlíkové hlavičky, vysílačem a čipem, jenž dokázal uložit pět hodin zvukového záznamu.

Vedení u lustru je pro instalaci odposlouchávacího zařízení přímo dokonalé. Za prvé, je umístěné vysoko v otevřeném prostoru, kde se zvuk snadno zachytí. Za druhé, zařízení může snadno čerpat elektřinu z vodičů.

Když se James natáhl, aby vrátil kryt zářivky na původní místo, zaslechl trhavý zvuk, jehož se děsil už od rána. Šev v rozkroku kalhot praskl a odhalil křiklavě barevnou látku boxerek.

Shak opět zapnul vypínač a přitom se pobaveně ušklíbl: „Pěkný spoďáry, Jamíčku."

„Páni, to je blaho," hekl James. „Možná že nakonec přece jen zůstanu plodný. Co dál?"

„Klíče," připomněl Shak.

„Pokud je tu ovšem nechal," zahuhlal James a zamířil k bundě visící vedle dveří.

Ze Steinovy kapsy vylovil svazek klíčů a pak z batohu vytáhl balíček voskových tabulek. Mezitím Shak objevil v jedné kartotéce nějaké zajímavé dokumenty a ručním skenerem ty stránky kopíroval.

Voskové tabulky se daly rozloupnout na dvě poloviny velké jako sušenka. James vložil každý Steinův klíč mezi tabulky a pořídil jeho oboustranný otisk, podle nějž bylo možné vyrobit duplikáty. Než takhle postupně otiskl celý svazek, laptop několika tóny oznámil, že skončil s kopírováním.

James se posadil k laptopu a na Steinův počítač nainstaloval spyware. Tenhle program zaznamená každý Steinův úhoz do klávesy a tajně ho prostřednictvím internetu přepošle do monitorovacího střediska MI5.

Shak skončil s prohrabováním kartoték. Z batohu vylovil malou plechovou krabičku, kterou vcelku držely kousky izolační pásky a jež navenek připomínala dílo šíleného vědce. Ve skutečnosti byla

vyrobená, aby lapala a replikovala rádiový signál z dálkového ovladače alarmu ve Steinerově autě.

Shak zapnul zařízení tím způsobem, že drát přilepil na horní konec baterie AA. Vypínač na přední straně krabičky přepnul do polohy příjem a požádal Jamese, ať stiskne tlačítko alarmu na Steinově dálkovém ovladači. Bylo třeba několika pokusů, než zelená LED dioda na krabičce zablikala na znamení, že signál je úspěšně nahráván.

„Je to všechno?“ zeptal se James.

Shak přikývl a podíval se na hodinky. „Všechno komplet i s šestiminutovou rezervou.“

James a Shak naposledy všechno zkontrolovali, ujistili se, že posbírali své pomůcky, a vše naaranžovali do původní polohy. Když siréna ohlásila konec hodiny a střídání učeben, oba chlapci vystřelili na chodbu a zamířili do přízemí. James věděl, že prasklina na kalhotách se mu zvětšuje, ale zřejmě si toho nikdo ze studentů nevšiml.

Hlavním vchodem vyšli ven a zabočili doleva po mírně se svažujícím chodníku k nedávno vybudovanému sportovnímu areálu, za kterým bylo parkoviště pro vyučující.

Když míjeli dveře do šaten, kde se na hodinu tělocviku chystala skupina studentů desáté třídy, ovanul je pach potu. Chodbou zdobenou fotografiemi úspěšných školních ragbyových týmů došli k východu na učitelské parkoviště, kde se James nejdřív rozhlédl pečlivě kolem dokola, než otevřeli dveře s označením *Pouze pro personál* a seběhli po holých betonových schodech na parkoviště. Všechno vypadalo nově a na žlutých čarách oddělujících jednotlivá parkovací stání byl zatím jen náznak šmouh od pneumatik.

Chlapci bleskově poznali Steinův stříbrný hatchback. Shak vytáhl z kapsy saka plechovou krabičku a přepnul vypínač na vysílání. James strčil do zámku na řidičově straně univerzální klíč, který uměl otevřít všechna vozidla tohoto modelu, ale neměl zabudovaný mikročip, který by umlčel alarm.

„Připraven?“ zeptal se James a počkal, až Shak přikývne. „Tři, dva, jedna – teď!“

James otočil klíčem, a než Shak vypnul krabičkou alarm, ozvalo se kratičké kviknutí. Vzápětí James skočil na sedadlo řidiče a natáhl se, aby uvolnil dveře pro spolujezdce. Než Shak nasedl, James zaklonil sedadlo a stáhl čirý kryt ze stropního světla. Vyšrouboval z něj maličkou žárovku i stříbrnou plastovou objímku, v níž seděla. Shak mu podal speciálně sestrojenou náhradu, která obsahovala odposlouchávací zařízení. James ho vsunul na správné místo, zašrouboval žárovičku a na ni vrátil vnější kryt.

Shak se pár vteřin prohraboval v přihrádce na rukavice a hledal různé účtenky či útržky papíru, které by mohly být zajímavé. Dva papíry dlaní urovnal na víku přihrádky a okopíroval je ručním skenerem. James zatím prohledal zadní sedadla a kapsu na dveřích u řidiče, ale objevil pouze atlas silnic a změť zmuchlaných papírových kelímků.

„Hotovo?“ ujistil se James a ťukl do páky, kterou sedadlo zase vrátil do vzpřímené polohy.

Shak přikývl. „Teď hlavně odtud musíme vymáznout tak, aby nás nezmerčili.“

James otevřel dveře vozu, ale než vystoupil, mimoděk si všiml, že u paty schodiště se vynořila vychrtlá ženská postava.

„K čertu,“ sykl James šeptem a tiše dveře zavřel.

Shak kradmo vyjukl na uklízečku, která si zapálila cigaretu a dýmala, jako by jí šlo o život. Chlapci neměli jinou možnost než se krčit na sedadlech tak dlouho, dokud se nevrátila nahoru.

Pro jistotu počkali ještě dvě minuly, a až potom uklízečku následovali. Plán mise chlapcům nařizoval schovat se za sportovním areálem a počkat tam půl hodiny, která zbývala do konce školního dne, aby pak mohli hlavní branou vyjít ze školy s opravdovými studenty.

Když opět míjeli dveře do šaten, James si všiml, že po odchodu studentů do tělocvičny je učitel zapomněl zamknout. Po místnosti se svůdně válela víc než desítka školních kalhot s oranžovými lampasy.

„Ohlídej mě,“ požádal James. „Čmajznu si nějaký kalhoty.“

Shak nebyl nadšením bez sebe, že James chce zbytečně riskovat, ale přiznal si, že on sám by se taky nechtěl do kampusu vrátit s obří prasklinou na zadku.

Prvních pár kalhot James minul. Byl trochu vyšší než průměrný třináctiletý chlapec, ale tihle studenti desátého ročníku byli samí dlouháni. Konečně James narazil na kalhoty, které vypadaly přijatelně. Honem se vyzul a bleskově si je natáhl. Uvědomil si, že nemá dost času přendat všechno z kapes, takže roztržené kalhoty zmuchlal do koule a nacpal je do batohu na všechny ostatní věci.

James konečně vyběhl ze šatny a zamířil zpátky směrem, kterým sem přišli.

„Moment," zarazil ho Shak.

James se ohlédl. „Co je?"

„Nic. Akorát že zatímco ses převlíkal, koukal jsem z okna a uvědomil si, co je na opačné straně těch dveří. Nemusíme vyjít hlavním vchodem a obcházet celou budovu až dozadu, protože můžeme vyklouznout tudy."

James přeběhl chodbu a podíval se mléčným sklem ve dveřích. Vedly přímo za budovu.

James pokrčil rameny. „Proč by ne?"

Stiskl kliku a ramenem se opřel do dveří, aby je otevřel. Současně s tím se z plastové krabičky nad jejich hlavou rozječel ohlušující zvuk bzučáku. Chlapci si vyměnili vyděšený pohled, protože v tom okamžiku se k nim z tělocvičny vyřítil hromotlucký učitel tělocviku.

„Co tady vy dva *k čertu* vyvádíte?"

„Zdrháme?" sykl James.

Shak neodpověděl; James zaslechl jen vrznutí kožených bot, jak jeho kamarád plným tryskem odstartoval k východu.

3. VLASY

Jamesova sestra Lauren si už od šesti let toužila obarvit vlasy na černo, ale tehdy mohla sebevíc kňourat, maminka jí to nedovolila. V těch dvou letech následujících po maminčině smrti pak Lauren ve splnění jejího snu zabránil jen pocit, že tím by znesvětila maminčinu památku.

Nakonec bylo třeba velkého přemlouvání od Laureniny nejlepší kamarádky Bethany Parkerové, která tvrdila, že si omylem koupila černou barvu na vlasy. Lauren nechápala, jak si člověk *nechtěně* může koupit barvu na vlasy, a proto Bethany ani na vteřinu nevěřila, ale když ta barva na vlasy tady už jednou byla, na poličce v koupelně, nedokázala prostě odolat.

S výsledkem byla Lauren docela spokojená, zvlášť když si oblékla svoje černé tričko s Linkin Park a odrbané džíny a rozcuchala si nagelované vlasy, aby vypadaly pankáčsky. Ale úplně nadšená přece jenom nebyla, a kdykoliv šla kolem něčeho, v čem mohla vidět vlastní odraz, vždycky po sobě koukla, jako by jí tisící pohled na sebe samu mohl odhalit nějakou zázračnou pravdu, kterou už devět set devětadevadesátkrát přehlédla.

Když šla chodbou do učebny na instruktáž před misí, mohla vzteky vyletět z kůže, protože po poslední odpolední hodině se na ni vrhli čtyři kluci a děsně dlouho si z ní kvůli těm vlasům utahovali. Ne snad, že by se urážela, protože to byli idioti, co by si dělali opičky úplně ze všeho, co by Lauren udělala, ale otravovali ji skoro hodinu a nakonec jí už vážně brnkali na nervy. Nejhorší ze všeho bylo to, že musela klidně sedět a s úsměvem snášet všechny ty jejich výmysly, protože jí bylo jasné, že kdyby dala sebeméně najevo, jak ji to štve, ještě by ty blbečky povzbudila.

V otevřených dveřích učebny se Lauren podívala na hodinky a zamířila k dlouhému stolu s plastovou cedulkou, na které stálo *Tým D*. U ostatních stolů už hlučely pětičlenné týmy A až C. Tým C vedly

společně Jamesova dívka Kerry a její nejlepší kamarádka Gabrielle a tým A vedl Jamesův nejlepší kamarád Kyle.

Lauren se posadila vedle Bethany Parkerové. Naproti nim seděl Bethanin bratříček Jake a u opačného konce stolu, co nejdále od všech ostatních, byla Dana „Sejra“ Smithová.

Jakeovi bylo devět. Do kurzu základního výcviku nesměl nastoupit do deseti let, ale už teď ho vzdělání předurčovalo ke kariéře agenta CHERUB. Kromě normálního vyučování měl Jake denně lekce karate a juda a skoro plynně mluvil španělsky a francouzsky. Teď si měl poprvé, jako nejmladší člen týmu D, ochutnat i výcvik CHERUB v terénu.

Dana byla čtrnáctiletá klukanda, kterou k CHERUB naverbovali v australském dětském domově. Dřepěla tady s nataženýma nohama a pažemi založenými na hrudi uválené maskáčové bundy. Dana byla kvalifikovaný agent CHERUB už celé čtyři roky, ale zatímco špičková fyzička jí vysloužila řadu cen v karate a tři vítězství v každoročním CHERUB triatlonu, její výkony na misích byly průměrné a pořád ještě nosila šedivé tričko.

Lauren odtáhla židli a pousmála se: „Ahoj, Dano.“

„Ahoj, *šéfe*!“ ušklíbla se Dana svým australským přízvukem; vůbec se nenamáhala odbourat svůj postoj: *Nikdo mě nemá rád, ale já na ně stejně kálím!*

Lauren se už přesvědčila, že mít modré tričko jako nejmladší dítě v kampusu není vždycky výhra. V jednom směru to bylo super, ale kdykoliv se ocitla vedle agentů o pár let starších, které tak převyšovala, cítila se trapně.

„Kde máš staršího bráchu?“ ucedila Dana, když se Lauren posadila ke stolu.

„James to na instruktáž nestihne,“ vysvětlila Lauren. „Musím mu psát poznámky. Měl by se vrátit večer tak před osmou.“

Jake jim skočil do řeči: „Máš srandovní vlasy.“

Lauren zaťala pěst. „Rozhodně ne srandovnější, než ty budeš mít za chvilku obličej.“

Jake se pohrdavě odvrátil. „*Bojím*, bojím.“

Lauren se podívala na Bethany a potřásla hlavou. „Kluci jsou *děsní* idioti!“

„Mně o tom povídej,“ sykla Bethany a vraždila bratříčka pohledem.

Třída ztichla, protože do učebny vešel nejkrutější instruktor výcviku, pan Large, doprovázený dvěma asistenty, panem Pikem a panem Greavesem. Oba mladší muži dokonale odpovídali vzhledu instruktorů CHERUB: urostlí, zdatní, něco pod třicet, s tělesnou stavbou boxerů v těžké váze. Greaves a Pike byli oba bývalí agenti Cherub, kteří po odchodu z kampusu pokračovali v kariéře v elitních vojenských jednotkách.

Pana Largea se báli všichni, ale Lauren měla o důvod víc než ostatní. Pan Large na ni měl mamutí pifku, protože ho rýčem srazila do díry plné bahna.

„Ztište se, vy čuňata!“ zahulákal pan Large, když s prásknutím zabouchl dveře učebny.

Bethany se naklonila k Lauren a šeptla jí do ucha: „Ten knírek mu zase povyrostl. Jako by měl k hornímu rtu nalepenou krysu.“

Lauren představa pana Largea lepícího si hlodavce pod nos úžasně pobavila. Neovládla se a hlasitě se zahihňala, načež se pan Large na ni rozeřval.

„Co víš tak veselého, mladá dámo?“

„Nic, pane!“ odpověděla Lauren a zaťala zuby, protože moc dobře věděla, že absolutně nemohla udělat nic horšího než na sebe upoutat jeho pozornost.

„Takže ty se směješ ničemu? Tak je to? Přeskočilo ti? Vstávat, děvče. Každý, s kým mluvím, musí stát v pozoru!“

Lauren se bleskově zvedla.

„Koukám, že sis už vysloužila tmavě modré tričko!“ vyplivl pan Large. „A ty černé vlasy mají nejspíš ladit s tvým černým srdíčkem. Ještě pořád si na tebe každé ráno vzpomenu, Lauren Adamsová, vždycky když se probudím s bolestí v zádech, kam jsi mě praštila. Zrovna teď bych měl být s panem Speaksem a slečnou Smokeovou v Norsku a řídit tam základní výcvik, ale nemocná záda mě uvázala tady, kde musím čučet na tvůj šeredný vypasený ksichtík! Jsi sračka, Adamsová. Co jsi?“

„Sračka, pane!“ odpověděla Lauren, která se dusila vzteky při vzpomínce na utrpení, jímž ji pan Large protáhl během základního

výcviku. Kdyby zranila kohokoliv jiného než jeho, určitě by si to vyčítala, ale takhle ne.

„Stoupni si k tabuli. Za chvilku mi pomůžeš s názornou ukázkou.“

Lauren se odflinkala k tabuli a pan Large se zatím rozhlédl po třídě. „Všichni jsou tady?“

Za okamžik si odpověděl na svou vlastní otázku: „Kde je starší bratr Sračky?“

„Hned brzy ráno ho odvolali na misi,“ vysvětlila Bethany. „Ale do osmi večer by měl být zpátky.“

„No super!“ pěnil pan Large a mračil se na Lauren, jako by to nějak zavinila.

Lauren se zády opřela o tabuli. Gabrielle s Kerry na ni soucitně koukaly a přitom krčily rameny, jako by chtěly říct: *S tím nic nenaděláš.*

„Tak, vy moji koblížci,“ zahlaholil pan Large, „tohle cvičení vás má naučit fungovat jako tým i ve vrcholně náročných podmínkách. Pro některé z vás půjde o první zkušenost s výcvikem na mise, zatímco ti starší si otestují svoje vůdcovské a stmelovací schopnosti.

Základní pravidla jsou následující. Máme čtyři pětičlenné týmy. Každému týmu velí zkušený agent nejméně s modrou nebo vyšší barvou trička. Doprovází je tři další kvalifikovaní agenti v šedém nebo modrém tričku. A nakonec, do každého týmu patří jeden devítiletý v červeném tričku, který tak poprvé ochutná pokročilý výcvik agentů CHERUB. Každý člen týmu dostane šest vajec se jmény členů týmu napsanými na skořápce; to dělá třicet vajec na tým. Ta vejce musíte nepřetržitě nosit při sobě.

Odvezeme vás do vojenského výcvikového střediska kousek odtud a všechny čtyři týmy vypustíme přesně ve dvacet nula nula. Vítězem se stane ten tým, který bude mít o dvanáct hodin později, čili ráno v osm nula nula, nejvíc nerozbitých vajec. Pomůžu vám zmobilizovat ty vaše mozečky upozorněním, že tým nebo týmy s nejnižším počtem celých vajec si nejdřív vychutnají extra dlouhou ledovou sprchu a pak si dají se mnou přespolní běh s těžkým batohem, a to okamžitě po skončení téhle výcvikové akce.

Vedoucí týmu musejí určit strategii. Můžete být pasivní, celou dobu přečkat v úkrytu. Můžete hlasovat pro agresivní přístup a lovit ostatní týmy, abyste jim zničili vejce. Smíte využít všechno vybavení, na které ve výcvikové oblasti narazíte. Musíte respektovat jediné pravidlo, a sice že propustíte všechny zajatce v tu chvíli, kdy vám odevzdají svoje vejce. Také nesmíte nikomu sundat ochranné oblečení, někoho fyzicky mučit, házet zbraně na terče vzdálené míň než tři metry – a jo, a taky nesmíte kluky kopat do koulí.“

Děvčata sborově zasténala.

„Budete u sebe nosit sledovací zařízení vybavené nouzovým tlačítkem. To znamená, že celou dobu budu vědět, kde jste, a pokud porušíte pravidla nebo dojde k nehodě, můžu si pro vás přijet. Po celém výcvikovém středisku jsou navíc rozmístěné kamery. Siréna ohlásí konec cvičení, až vyprší čas nebo pokud ho budeme muset předčasně ukončit kvůli nějaké krizi.

Vybavíme vás nejmodernější bojovou simulační technologií. Půjde o systém syntetické munice navržené pro výcvik vojenského námořnictva Spojených států. Rozdíl mezi tímto systémem a běžným paintballem vám předvedu na své odpudivé asistentce, slečně Sračce.“

Pan Large podal Lauren dřevěnou čtvercovou desku o rozměrech třicet krát třicet centimetrů, dva centimetry silnou.

„Drž ji před hrudníkem a přesuň se na protější konec místnosti.“

Když byla Lauren na určeném místě, pan Large popadl paintballovou pistoli ležící na stole a vypálil střelu. Zasáhla dřevo s hlasitým prásknutím a Lauren ucítila, jak se jí po nahých pažích rozstříkla fialová prška.

„Žádná průraznost, krátký dostřel a omezená přesnost,“ vysvětlil Large a pohrdavě pistoli odhodil. „Teď zkusíme tohle.“

Vzal si ze stolu pušku.

„Tomu já říkám pořádná zbraň. Samopal maďarské výroby. V posledních padesáti letech se jediná válka neobešla bez nějaké varianty kalašnikova. To proto, že jsou skladné, lehké a neuvěřitelně odolné.“

Pan Large zvedl ze stolu banánově zahnutý zásobník, připnul ho zespoda k pušce a nastavil ji na střílení jednotlivých výstřelů.

„I když na Sračku bych s největší radostí použil ostré náboje, tahle automatická puška je nabitá pouze cvičnými simulačními. Mají působit co nejrealističtěji, aby výcvik odpovídal reálnému boji a vy si ani neuvědomili, že ve skutečnosti po sobě navzájem nestřílíte ostrými.“

Pan Large namířil na dřevěný čtverec. Zvuk byl podobný výstřelu z paintballové pistole, ale když střela zasáhla terč a barva se rozstříkla, Lauren klopýtla dozadu a z prkna odlétl déšť třísek. Jakmile se Lauren vzpamatovala, všimla si, že kulka vyrvala z terče potřísněného barvou pořádně velký kus dřeva.

„Vzhledem k průraznosti těchto simulačních nábojů musíte všichni nosit přilby a kompletní ochranný oděv,“ objasnil pan Large. „*Nesvlékejte* si nic, pokud to nebude bezvýhradně nutné. Všichni dostanete speciální láhve na vodu se slámkami, které půjdou prostrčit průzory v přilbě. Pokud půjdete čurat, musíte se ujistit, že jste v bezpečí, a další člen týmu vás bude krýt. Hrozí vážné riziko oslepnutí, proto za žádných okolností nesmíte sundat ani přilbu, ani obličejovou masku.“

Kerry zvedla paži.

„No ano, Kerrinko.“

„Pane, jaká jsou pravidla pro případ, že dostaneme zásah? Máme ležet deset minut jako mrtvoly nebo co?“

Kryska se naježila, protože pan Large předvedl jeden ze svých nejzlejších úsměvů. „Hlavní pravidlo této nové generace simulačních zbraní je jednoduché: pokud se účastník kurzu bojí, že zásah bude bolestivý, pak se bude chovat jako při akci ve skutečné válečné zóně. Žádná přesložitá elektronika na vás nepráskne, že jste dostali zásah, ani nehlídá, jestli jste padli k zemi. Pravidlo je nesmírně jednoduché: Když vás někdo trefí, bolí to fakticky jako svině.“

4. ÚTĚK

James a Shak se vyřítili na betonovou rampu s učitelem tělocviku v patách. K hlavní bráně školy to nebylo ani padesát metrů, ale zamčený východ hlídal zevnitř interkom a bylo vyloučeno, aby stihli přelézt na druhou stranu dřív, než je učitel dohoní. Jedinou šanci na útěk představovala zamaskovaná díra v plotě, kterou sem prolezli, ale to bylo na opačném konci školního pozemku.

Honem vystřelili zpět k hlavní budově a James přitom riskl mžiknutí přes rameno. Učitel tělocviku byl dvoumetrový habán s postavou hráče ragby a rychle je dohánět. Jako by to bylo už beztak málo zlé, chlapci měli střevíce s plochými podrážkami, které jim na vyleštěné podlaze beznadějně klouzaly.

Než se James a Shak přiřítili ke schodišti vedoucímu dolů k hřištím, učitel se jich už skoro dotýkal. Chlapci získali menší náskok díky tomu, že sjeli po kovovém zábradlí dělícím schodiště na dvě poloviny, ale ten trik se jim málem vymstil: James totiž nabral takovou rychlost, že se dole nedokázal zastavit a nakonec bolestivě proletěl dveřmi.

Vteřinku trvalo, než se v odpoledním slunci trochu rozkoukal. Srdce mu pokleslo při pohledu na dvě hřiště obsazená studenty jedenáctého ročníku. Hráli fotbal a Jamese se zmocnilo šeredné tušení, že pokud jim se Shakem vletí na hrací plochu s rozzuřeným učitelem v patách, všichni se na ně sesypou a uvězní je pod pyramidou svých těl.

Zatímco James zaváhal, Shak impozantní rychlostí pokračoval v útěku. James sebou prudce trhl a klopýtl kupředu, protože do zad mu narazil učitel tělocviku a chlupatou paži mu ovinul kolem hrudníku.

„Héj, vy, chytněte toho druhého!“ zařval učitel s ústy skoro v Jamesově uchu a ukázal na Shaka.

Učitel předpokládal, že jakmile si Jamese přidržel, má svého zajatce jistého. Ovšem logicky se domníval, že pronásleduje studenta z Trinity Day, ne agenta CHERUB, který chodí na kurzy sebeobrany

pro pokročilé. James poklesl v kolenou a použil jednoduchý nadhoz z juda; využil zlomku vteřiny, kdy se mnohem těžší soupeř vychýlil z rovnováhy, aby si ho překulil přes záda a praštil jím do sluncem vyrudlé trávy.

Hrozilo jisté riziko, že pádem se učitel poraní, ale James spoléhal na soupeřovu nadprůměrnou zdatnost. Daleko spíš ho pád pouze vražedně rozzuří a James nechtěl, aby učitel zase vyskočil a pokračoval v jeho pronásledování, takže mu pěstí zasadil tvrdou ránu na kořen nosu.

Učitel tělocviku zaskučel bolestí a zakryl si obličej dlaněmi. James honem vzhlédl a chvatně odhadoval svoje vyhlídky na úspěšný útěk. Shak mezitím dosvištěl až skoro na konec hřiště. V patách se mu hnal celý fotbalový tým, ale zdálo se, že k díře v plotu a ven z pozemků školy se Shak dostane včas. Potíž byla v tom, že jakmile Shak prozradí existenci únikové cesty v plotu, pronásledující chlapci ji snadno zablokují. James si uvědomil, že on sám může odtud uprchnout jedině přes plot, čert vem ten ostnatý drát.

Nejbližší část plotu dělila pozemky od zahrad sousedních domů. Plot byl vzdálený asi padesát metrů, ale z toho směru se k němu blížili tři chlapci. James si vybral nejmenšího z nich – který byl pořád ještě větší než on sám – a vyrazil přímo na něho. Chlapec se předklonil a doširoka roztáhl paže i nohy, aby Jamese zablokoval. James jako by na to skočil, ale v posledním okamžiku se vrhl doprava a vyhnul se mu. Odklopýtal dalších pár kroků, načež se střetl s dalším chlapcem, kterého srazil na záda do trávy. James využil techniku nacvičenou z hodin karate, povedlo se mu udělat kotrmelec pozpátku, takže prudce přistál opět na nohou. Konečně měl volnou cestu k plotu.

V ideálním případě by James měl stihnout přes ostnatý drát lemující plot přehodit sako, ale těžký batoh na zádech mu nedovolil svléknout se dost rychle. V plné rychlosti tedy skočil na plot. Oka v pletivu byla příliš malá, aby se v nich mohl zachytit špičkami nohou, musel tedy spoléhat na to, že se do čtyřmetrové výšky vytáhne pouze silou svalů v horní polovině těla. Než se dostal na dosah ostnatého

drátu, ramena měl jako v ohni a prsty jako by mu užuž měly vyskočit z kloubních jamek.

James přehoupl nohu přes hořejšek betonového sloupu a jenom o fous ucukl před rukou fotbalového hráče, jenž se ho pokoušel chytit za kotník. Zatímco se snažil přidržet se ostnatého drátu tak, aby si neprobodl dlaň, James velmi váhal, jestli má risknout skok do čtyřmetrové hloubky; ovšem představa, že by se vzdal a skončil v houfu rozzuřených šestnáctiletých frajírků, nebyla o nic lákavější. Zkusil se tedy na plotě natočit, aby skočil nohama napřed, ale chlapci pod ním mu přestali chňapat po nohách a zvolili jinou taktiku: zběsile rozhoupali pletivo, aby Jamese setřásli.

James nahoře nebezpečně balancoval sem a tam a učitel tělocviku, který měl vzteky doslova pěnu u rtů, hulákal v upřímném přesvědčení, že má skutečně před sebou studenta Trinity Day. „Okamžitě slez, chlapče. Za tohle tě čeká *vyloučení*!“

James sykl bolestí, protože jeden hrot ostnatého drátu se mu zabořil do stehna. Odhodlaně se nadechl a plnou vahou se vrhl z plotu dolů. Původně doufal, že doskočí za keře lemující zahradu a skulí se do bočního kotoulu na trávník jako parašutista, ale zběsilé komíhání plotu mu znemožnilo odhadnout místo doskoku. Žuchl ztěžka na bok s nohama zapletenýma v keřích hortenzií. Před zraněním ho naštěstí zachránil těžký a vrchovatě nacpaný batoh.

James se honem hrabal na nohy a neodpustil si, aby studentům Trinity Day vítězoslavně neukázal vztyčený prostředník.

V předklonu doklusal k domu. Uvnitř byla puštěná televize a pobíhalo tam několik mrňousů. Naštěstí vedle domu byla dřevěná branka, zavřená jen na obyčejnou petlici.

Proběhl po štěrkové cestičce mezi dvěma domy. Lapal po dechu a přitom inhaloval smrad z igelitových pytlů přetékajících odpadky. Když pak vyšel na chodník, opřel se o zídku a z boční kapsy batohu vylovil mobil, přičemž se snažil nemyslet na rostoucí krvavý kruh na nohavici kalhot.

Otevřel mobil a chvatně navolil číslo vedoucího mise.

„Ewarte,“ hekal do mikrofonu. „Jsem na Pollack Street před číslem třicet čtyři. Možná jsme v průšvihu. Potřebuju, abys mě tady vyzvedl co nejdřív.“

„Zrovna jedu pro Shaka," odpověděl Ewart. „Sejdeme se u poštovní schránky na horním konci ulice."

Jamesovi se rozbušilo srdce; v dálce zakvílela siréna policejního vozu. „Radši sebou hoď," zadrmolil. Dal se do klusu, i když v noze mu pulzovala pronikavá bolest.

Ewart Asker přidupl brzdový pedál černého mercedesu. Shak rozrazil dveře ještě dřív, než vůz úplně zastavil, a udělal šipku na opačný konec sedadla, aby dovnitř mohl naskočit James.

Ewart dupl na plyn a odrazil od obrubníku. James se podíval na Shaka. „Jak daleko ti maníci pronásledovali tebe?"

„Skrz plot za mnou prolezli jenom dva," objasnil Shak. „Jednoho jsem majznul po hlavě zahradním trpaslíkem a druhý sám zařadil zpátečku."

James se usmál; manžetou saka si stíral čůrky potu a zhluboka vdechoval vychlazený vzduch ve voze.

„Tak co se zvrtlo?" optal se Ewart stroze.

James se bál, jak Ewart zareaguje. I když v těch pytlovitých kapsáčích, s piercingem v jazyku a odbarvenými vlasy vypadal jako absolutní pohodář, Ewart si u CHERUB vysloužil pověst jednoho z nejpřísnějších vedoucích misí.

„Zkusili jsme vyjít za tělocvičnu požárním vchodem a tím jsme spustili alarm," přiznal James.

„Spustil jsi ho *ty*," namítl Shak, jenž si už sundal kravatu a začal si rozepínat košili.

„Jo," kývl James naštvaně a vsedě se vykroutil ze saka. „Ale *ty* ses podíval z okna a prohlásil jsi, že bychom měli vyjít tudy."

Oba chlapci si vyměnili vzteklý pohled. Auto už od Trinity Day dělilo pár ulic, takže Ewart zpomalil, aby splynul s okolní dopravou.

„Požární východy bývají na alarm napojené často," poznamenal Ewart. „To jste si z výcviku, jak pronikat do uzavřených prostor a správně sledovat osoby, vážně nezapamatovali?"

„Vlastně, když o tom mluvíš…," přikývl James zahanbeně.

„Asi je to hlavně moje vina," připustil Shak.

„Hele, to pinkání viny si nechte na později," napomenul je Ewart a prudce odbočil na hlavní. „V téhle chvíli potřebuju *přesně*

vědět, co se stalo a jestli tam musíme zamaskovat nějaké stopy. Štěnice jste nasadili na správná místa?“

James přikývl. „Obě dvě. Tahle část plánu klapla suprově.“

„Ve Steinově autě ani kanceláři vás nikdo nezahlédl?“

„Nikdo,“ potvrdil Shak. „Nachytali nás až potom, co jsme se z parkoviště vrátili do patra.“

„Nezapomněli jste za sebou nějakou část technického vybavení?“

Oba chlapci zavrtěli hlavou. „Ne.“

„Skvěle,“ prohlásil Ewart. „Takže štěnice jsou na svém místě a vás se Steinem nespojuje nic.“

„Ale viděli nás!“ namítl Shak.

„Používej šišku,“ napomenul ho Ewart. „Viděli dva kluky oblečené do školní uniformy. Nutně dojdou k závěru, že jste místní kluci, co tam vlezli z legrace nebo aby něco ukradli.“

„Přistihli nás u šaten,“ dodal James. „A v zadní kapse těch kalhot, co jsem štípnul, je peněženka.“

„Bod navíc,“ přikývl Ewart nadšeně. „V tom případě vás budou považovat za zlodějíčky, co se snažili vyloupit šatny.“

„Ale jak bychom přišli k uniformám Trinity?“ dělal si Shak starosti.

Ewart jen mávl rukou. „Mohli jste si je sehnat v bazaru s obnošeným šatstvem… Mám dojem, že jsme je dokonce koupili v místním charitativním obchodě. Navíc, dva kluci, co se vloupali do školy, to není zpráva do hlavních titulků. Policie možná zkusí najít otisky prstů a ukázat fotky pár místních grázlíků lidem, co vás viděli zblízka, ale pokud škola ten případ extra nerozvíří, nejspíš se nebudou obtěžovat ani s tímhle.“

„Takže ta mise byla vlastně úspěšná?“ ujišťoval se Shak.

Ve zpětném zrcátku James zachytil Ewartův pobavený úspěch. „Hádám, že i přes ten kiks s požárním východem jste si oba vedli dobře.“

Jamese zaplavila až propastná úleva, že Ewart na ně nezuří. Nadzvedl zadek a přetáhl si zakrvácené kalhoty až ke kolenům.

„Je tu někde lékárnička?“ zeptal se.

Ewart přisvědčil: „Pod předním sedadlem spolujezdce.“

„Bolí to?“ zajímal se Shak, když James oběma nohama vyhrábl zelenou plastovou krabici.

„Jasně,“ řekl James, roztrhl antiseptický ubrousek a stíral si krev, pod kterou se objevila díra od ostnatého drátu, na níž se už začínal tvořit strup.

„Je to mrňavý,“ zhodnotil Shak zranění přezíravě.

„Jo, ale docela hluboký,“ namítl James. „Myslím, že to šlo až ke kosti.“

„Hele, *nepřeháněj*,“ hihňal se Shak. „To od papíru jsem viděl horší říznutí, než je tohle.“

„Jo, náhodou,“ kňučel James. „S takovým zraněním nejspíš nedokážu zvládnout dnešní noční výcvik. Ewarte, nenapsal bys mi omluvenku?“

Ewart jen zavrtěl hlavou. „Jamesi, znáš pravidla. Pokud jsi přesvědčený, že zranění je vážné, pak běž v kampusu za ošetřovatelkou a ona ti omluvenku napíše.“

„No tak, Ewarte,“ doprošoval se James. „Dneska ráno jsem ti vytrhl trn z paty, když jsi zjistil, že Callum je přilepený k záchodovýmu prkýnku.“

„Vzdej to,“ zasmál se Ewart. „Vždyť jsi přímo žadonil, abych tě vzal. Tahle prácička tě už beztak osvobodila od písemky z fyziky. Pokud jde o mě, dnes večer ti začíná výcvik, a jestli nemáš vážnou omluvu, tak se ho taky zúčastníš!“

James vztekle kopl do předního sedadla. „Zasraná práce,“ zahuhlal, ale dal si pozor, aby to Ewart nezaslechl.

5. VEJCE

Do kampusu se James vrátil krátce před sedmou, takže měl hodinu na to, aby se osprchoval, zbavil se školní uniformy a honem zhltal nějaké jídlo. Už teď byl po misi úplně vyřízený; samozřejmě věděl, že vzedmutá hladina adrenalinu mu pomůže zvládnout celonoční výcvik, ale promeškaný spánek mu během nastávajícího víkendu rozhodí organismus z přirozeného rytmu.

Kerry zrovna odnášela podnos se špinavým nádobím, když se do jídelny vřítil James. Jedla společně s Gabrielle a se zbytkem svého týmu a zřejmě probírali strategii cvičení. Cestou dala Jamesovi pusu na tvář.

„Ať máš dnes večer hodně štěstí, miláčku," usmála se jedovatě. „Páni, to by bylo ale smutný, kdyby tvůj tým neuhlídal vejce a vyfásl ten trestný běh."

„Jaký trestný běh?" nechápal James.

„Deset kiláků s kompletní bagáží. To bude hračka, co?"

„Fakt?" vyděsil se James. „No tééédа, ale já o tom cvičení nic nevím! Zkoušel jsem odchytit Lauren, ale není na pokoji a mobil má vypnutý."

„Snad nechceš říct…," zahihňala se Kerry a zavrtěla hlavou. „Jamesi, ty ses ještě nesešel s ostatními členy svého týmu?"

Kerry se ohlédla po Gabrielle a zbývajících třech dětech, což byl zase její vlastní tým. Vyměnili si všeříkající pohled a přitom soucitně pokyvovali.

„Na vašem místě bych se tak nevyvyšoval!" ušklíbl se James a ze všech sil se snažil vypadat úplně v klídku. „Ewart mi o tý vajíčkový bitvě vyprávěl při zpáteční cestě do kampusu a dal mi pár suprových rad."

Kerryin tým vyšel z jídelny a James si uvědomil, že Lauren a ostatní musí najít co nejrychleji. Pokud je odvezou do výcvikového prostoru dřív, než by si stihli prostudovat mapy a vymyslet plán,

ostatní je převálcují. Drapl hamburger a hranolky, posadil se k nejbližšímu stolu a začal hltat.

„Čau, brácho."

James se s úlevou ohlédl přes rameno a zjistil, že k němu klušou Lauren, Bethany a Jake, ale rázem se mu z hlavy vypařily všechny myšlenky na tréninkové cvičení.

„Jé, *jéžiš.* Co sis to udělala s vlasama?"

Lauren se zakřenila. „Líbí?"

„Je to, uch… černý! Mamka se určitě obrací v hrobě!"

Lauren se Jamesova poznámka dotkla. „Vážně myslíš, že by se zlobila?"

James vycítil, že se dotkl citlivého místa, a změnil taktiku. „Ale, teď to neřeš. Mamka by asi zírala, žes to vydržela tak dlouho. Musela jsi o to škemrat snad miliardkrát. Jenom si prosím tě odepři ten piercing nosu, co po něm tolik toužíš, jasný?"

Lauren se zatvářila trpělivě. „My si přece nesmíme až do šestnácti propichovat nic kromě uší. Tak hele, vypadá to fajn?"

„Žádná příšernost to není," pokrčil James rameny, „ale většina kluků dává *přednost* blondýnkám, chápeš?"

Lauren se obrátila k Bethany. „To je ten nejlepší důvod, jaký jsem kdy slyšela, aby si holky barvily vlasy načerno."

James se zasmál. „Už se nemůžu dočkat, až budeš mít prvního kluka. Budu si z tebe v jednom kuse senzačně utahovat."

„Moc se netěš," varovala ho Lauren výsměšně.

„A kde jste nechali Danu?" vzpomněl si Charlie.

Bethany mávla rukou. „Sejra šla do svýho pokoje."

„A proč se jí říká Sejra?" zajímal se Jake.

„Protože se nemyje a smrdí," uchechtla se Bethany.

James se usmál. „Nepeče s váma holkama a je samotářka, tak si z ní leckdo dělá šoufky. Uznávám, že uniformu nosí umatlanou a tak, ale zápasil jsem s ní v dojo a voněla úplně stejně čistě jako všichni."

„Jamesovi se líbí!" zahihňala se Bethany.

Bethany často lezla Jamesovi na nervy. Zrovna tohle byla jedna z těch příležitostí. Loupl po ní zuřivým pohledem. „Propána, Bethany, fakt bych si přál, abys už dostala rozum."

„Porazil jsi ji?" zajímal se Jake.

Lauren vyprskla smíchy. „James přece nemohl Danu porazit. Toho sejme i Bethany, a té je teprve deset.“

Jake přikývl. „Jo, Jamesi. Máš sílu, ale jsi děsně pomalej.“

„Bethany mě neporazila, akorát se mi smekla noha,“ naštval se James. Honem se snažil odvést řeč od pokořujících připomínek na prohru na žíněnce s desetiletou holkou. „A vůbec, na naplánování strategie nám zbývá už jenom necelých patnáct minut.“

Bethany rozbalila mapu vojenského výcvikového prostoru. Lauren s Jakém ji přidrželi za rohy, aby se zase nesvinula. James polkl posledních pár hranolků a slané prsty si otřel do kalhot, zatímco se snažil o tón rozeného velitele.

„Tak fajn, uděláme to takhle…,“ začal a prsty překráčel přes mapu. „Uch… v tomhle bodě nás vysadí, takže jakmile misi odstartujou, zamíříme tady na ten vyvýšený bod. Můžeme tady a tady postavit hlídky a ze zálohy vyhupnout na každýho, kdo by se snažil k nám přiblížit.“

„Dobrý plán,“ uznala Lauren. „Ale má jednu *malilinkou* chybičku.“

„Jakou?“

„Ten tvůj vyhlídnutý vyvýšený bod je uprostřed jezera.“

„Fakt?“ vyjekl James.

Lauren pomalu přikývla. „Obvykle platí, že modrý flíčky na mapě značí vodu.“

„Dobrý,“ zasmál se James mdle. „Nedala ses nachytat!“

Jake se plácl dlaní do čela. „Proč musím *vždycky* skončit v tom nejhorším týmu?“

Cherubové se shromáždili na silnici před hlavní budovou a zjistili, že na nákladní ploše obrněného vozu je rozložena výstroj v odpovídajících velikostech: pro každého účastníka cvičení tam byl ochranný oděv, zbraně a batoh. Slunce se klonilo k západu, ale pořád ještě bylo teplo.

„Náklaďák odjíždí za osm minut!“ zařval pan Large. „Tak sebou hoďte, koblížci!“

James kecl na asfalt a strhl si kanady, aby vlezl do neohrabané, kevlarem podšité kombinézy. Než si navlékl tlusté rukavice, připnul přilbu a stáhl hledí, byl doslova uvařený.

Jake se rukama v rukavicích snažil nabít pušku a James mu s tím šel pomoct.

„Pět minut!“ hulákal Large. „Padesát trestných koleček po dráze pro každého, kdo náklaďák zdrží!“

James přicvakl zásobník k pušce a podíval se na Jakea. „Není ti nic? Vypadáš jako duch.“

Jake ze sebe vymáčkl úsměv. „Jak moc to podle tebe bolí, když tě trefí ty kulky?“

„Dost hnusně, ale neboj, my čtyři tě pohlídáme.“

James podal Jakeovi pušku, ale ten ucouvl a trucovitě se mračil do země. „Já nechci!“ zafňukal vystrašeně a začal škubat řemínkem přilby pod bradou, aby ji rozepnul. „Rozmyslel jsem si to.“

James zoufalstvím skoro zavyl. Dokud Jakeovi nebude deset a nepodepíše svoje rozhodnutí stát se agentem CHERUB, nemusí se povinně účastnit žádných cvičení, ale Jamesovi bylo proklatě jasné, že jakmile pan Large zjistí, že člen jeho týmu odstoupil jen pár minut před začátkem akce, protáhne ho peklem.

James se zoufale snažil vymyslet způsob, jak Jakea přesvědčit. „Ty máš kliku, chápeš, že jsi do CHERUB přišel dřív, než ti bylo deset. Já měl akorát tři týdny na rozkoukání a už mě šoupli do kurzu základního výcviku. Vůbec jsem neměl fyzičku a skoro jsem neuměl plavat.“

„Nezlob se, Jamesi,“ pofňukával Jake. „Jsem utahaný. Půjdu radši spát.“

„Přece teď nevycouváš. Vždyť jsi frajer, co něco vydrží.“

„Kde to vázne?“ vyhrkla Dana. „Musíme honem naskočit do vozu!“

James beznadějně pokrčil rameny. „Jake s námi nechce jet.“

„Že nechce?“ zasmála se Dana. Vytáhla si hledí a svalnaté ruce položila Jakeovi na ramena. „V čem máš problém, prcku? Podělal ses strachy?“

„Ne!“ odsekl Jake vzpurně.

„A umíš si vůbec představit, jak děsně ti budou tví kámoši zatápět, až se jim donese, že jsi vycouval?“

Jakea nenapadla žádná odpověď.

„Vážně si ještě troufneš vrátit se do bloku pro mrňouse?“ vrtěla Dana hlavou. „Sotva co se ukážeš na rohu, všichni se normálně počurají smíchy.“

„Já jen…,“ pípl Jake.

„Nekrm mě žádným *já jen*, prcku!“ houkla Dana. „Vem si od Jamese tu pušku a přilbu si rychle nasaď zpátky. Jedeš s námi a každýmu předvedeš, jaká jsi třída. Budu ti krýt záda, platí?“

Jake byl z Dany kapku vyděšený, ale současně ho uklidňovalo vědomí, že tahle impozantní holka na něho bude dohlížet. Poslušně přikývl a vzal si od Jamese pušku.

„No super, vojáku!“ zazubila se Dana a přátelsky pleskla chlapce do zad. „Drapni bágl a hup do auta.“

Jake pelášil k náklaďáku. James se na Danu usmál. „Dík.“

Dana po něm pohrdavě koukla a stáhla si hledí přes obličej. „Měl bys studovat fígle instruktorů, kterými motivujou nás!“ odsekla stroze. „Který malý kluk stojí o posměšky svých kámošů?“

James přikývl. „Hele, Dano. Já náhodou vím, že je trapný, když tým vedu já a ty jsi přitom starší a zkušenější než já.“

„To není trapný, Jamesi, ale stupidní. Takže mě ušetři těch idiotských keců, jo? Soustředíme se na úkol.“

6. ŽLOUTEK

Vojenský výcvikový prostor tvořil obdélník o rozměrech jeden na jeden a půl kilometru a byl určený pro výcvik vojáků trénujících útok či obranu v zastavěných oblastech. Týmy A až C už vystoupily na svých startovních stanovištích. Teď pan Large prudce zastavil počtvrté a pan Pike – který jel vzadu s dětmi – odsunul zástrčku a otevřel zadní dveře.

„Tým D!“ zařval Pike. „Na co čekáte?“

Pike každému z dětí podal před seskokem krabičku s šesti celými vejci. Jako první vyskočil James, za ním Jake, Lauren, Bethany a Dana.

Náklaďák rachotil pryč a Bethany honem rozvinula mapu. Umělé výcvikové město působilo přízračným dojmem. Ulice lemovala zrezivělá auta s vysazenými okny, aby létající střepy nikoho nezranily. Budovy byly postavené z holého betonu a měly simulovat různá prostředí: obchody, obytné domy, kanceláře a sklad. Některé sahaly až do výše čtyř pater.

Všude kolem byly znát stopy po cvičných bojích; černé spálené šmouhy a kruhy na stěnách, kovové nábojnice v příkopech a všude cákance pestrých barev. Vojenský prostor se stojícími vozidly a osídlený pouze dvaceti dětmi byl až strašidelně tichý. James slyšel kroky svých společníků i jejich nervózní dech šustící uvnitř přilby.

„Nějaký chytrý nápad?“ zeptal se James.

Lauren ukázala na pár set metrů vzdálenou budovu. „Tenhle barák se mi zamlouvá!“ prohlásila. „Stojí zády v koutě prostoru, takže bychom bránili jenom dvě strany. Navíc je pěkně vysoký, proto si na střeše můžeme udělat pozorovatelnu.“

Dana posměšně sykla. „Jo, ty minimozku, ale to všechno je kreténsky nápadný.“

Lauren vylítla. „Komu říkáš minimozku, Sejro?“

„Ještě jednou mi řekneš Sejro,“ zavřískla Dana zblízka do Laurenina obličeje, „a urvu ti hlavu a naflušu ti do krku!“

James se vecpal mezi obě dívky. „Uklidněte se a přestaňte ječet. Máte sejmout všechny ostatní, a ne sebe mezi sebou.“

„Hele, kdyby sem někdo šel za námi,“ prskala Dana. „Vědí, že nás vysadili tady, a ten barák bude první místo, co půjdou prohledat.“

„No, ale já myslím, že bychom měli jít právě tam!“ stála si naštvaná Lauren na svém.

„Tak jo, dobrá,“ zabručel James, na něhož padla tíha velitelské zodpovědnosti. „A co kdybychom na střechu Laureniny budovy nainstalovali odstřelovače a pak zabarikádovali dveře, aby to vypadalo, jako že uvnitř jsme všichni? Ve skutečnosti bychom byli támhle, v nízký barabizně naproti.“

„To by snad mohlo fungovat,“ kývla Dana. „Kdyby se někdo pokusil dobyl dům s odstřelovačem na střeše, vy ostatní byste je zaskočili a sejmuli zezadu.“

James se podíval na Danu. „Chceš se odsunout tam nahoru a dělat toho odstřelovače? Střílíš dobře?“

„Řekla bych, že tady z vás nejlíp,“ broukla Dana. „Akorát že bude černočerná tma a my nemáme zbraně s nočním viděním.“

„Jakmile něco zaslechneš, začni střílet, aby si mysleli, že jsme uvnitř všichni.“

„Ale co když to bude někdo z vás?“ namítla Dana.

James se zatvářil nechápavě.

„Potřebujeme signál,“ rozhodla Bethany. „Když uslyšíš kočičí mňouknutí nebo tak, hned budeš vědět, že to jsme my.“

James přikývl. „Ale pokud zaslechneš mňouknutí, odpověz štěknutím jako pes. Tak poznáme, že někdo ten signál neprokoukl. A nezapomeň, až se setmí, nejlíp nás vystopují po zvuku, takže se ozvěte jedině v případě, že to bude naprosto nutný.“

„Platí,“ řekla Dana a vyrazila k vysoké budově. „Radila bych vám, abyste to nezvorali. Uvidíme se potom, vy chcípáci.“

Lauren počkala, až se Dana dostane z doslechu, a pak odsekla: „To se ti radši vyhnu, Sejro… A dík, že ses přidal na *její* stranu, Jamesi!“

James jen sykl. „Tady přece nejde o to, na čí stranu se přidám, Lauren. Přiznej si aspoň, že Dana měla pravdu.“

„To všechno bude moc krásný, jestli ti klapne nalákat je k protější budově," štěkla Lauren. „Ale co když to prokouknou?"

„Mohla bys chvíli držet klapačku, abych mohl přemýšlet?" požádal James. „Musíme se okamžitě schovat. Kerryin tým vysadili sotva pár set metrů odtud. Každou vteřinu na nás můžou vyhupnout."

James zavedl Lauren, Bethany a Jakea k přízemní budově s markýzou, jež měla zřejmě připomínat podnik s rychlým občerstvením. Otevřel hliníkové dveře a vešel dovnitř; zaskočilo ho, jak je tam málo místa.

„Bethany a Lauren, zkuste neklábosit a koukejte z okna. Já s Jakem nás budeme krýt zezadu."

„Pod stolem leží plátěný batoh!" vyhrkla Bethany vzrušeně, sotva přidřepla u zadního okna.

James se k ní otočil. „Large upozorňoval, že po výcvikovým prostoru najdeme různě poházenou výstroj navíc."

Tým se shlukl do půlkruhu. Bethany rozepnula přezku a batoh otevřela; vykouklo pět párů brýlí pro noční vidění, speciálně uzpůsobených k připnutí na přilby.

„Hustý!" zajásal James. „Až se začne stmívat, budeme mít obrovskou výhodu."

„Ale moment," ozvala se Lauren. „Tohle je první barák, do kterýho jsme vlezli, a hned jsme zakopli o důležitý vybavení. Pokud víme, podobně užitečná výbava může ležet klidně v každý budově."

Bethany za kamarádku dořekla: „A kdybychom se zahrabali tady, ostatní rýmy by zatím posbíraly hromadu supermoderní výstroje a nakonec bychom mohli zjistit, že jsme na tom nejhůř."

James, Lauren a Bethany se na sebe podívali. „Lauren," rozhodl James, „ty zůstaneš tady s Jakem a střelíte po každým, kdo by se pokusil zaútočit na Danin dům. Já s Bethany vyklouzneme na ulici, prolezeme okolní domy a zjistíme, co dalšího se dá najít."

„Copak jsem chobotnice?" vyděsila se Lauren. „Sama to všechno nemůžu zvládnout!"

„No, musíš odvést co nejlepší výkon," doporučil jí James přísně. „Budeš mít Jakea."

„No to mě potěš, červený tričko," ušklíbla se Lauren. „Copak asi tak zvládne?"

„Já tu s ní nechci zůstat!“ zakňoural Jake. „Můžu jít s tebou ven, Jamesi?“

„Jamesi!“ naštvala se Lauren, „to není strategie, to je katastrofa. V jednu chvíli se tu chceme všichni zakopat a čekat, až nám ostatní vlezou do pasti, ale ty teď vymyslíš, že se zase rozdělíme. Jakmile po nás někdo půjde, sezobe nás jako rozinky.“

„No, a copak mi teda poradíš, ségro?“ zaprskal James rozzuřeně. „Já jsem velitel týmu, a to, že jsi moje sestra, ti ještě nedává právo štěkat kvůli každýmu rozhodnutí, co udělám. Beru, že to není ideální řešení, ale nesmím dovolit, aby ostatní týmy shrábly všechnu tu výstroj navíc.“

„A co kdybych tady zůstala s Bethany a ty jsi šel na lov s Jakem?“

„Jo, klidně!“ souhlasil James rozzuřeně. „Jdu s Jakem a ty zůstaň tady a s kámoškou si hrajte s panenkama.“

Přes hledí bylo těžké rozluštit Laurenin výraz, ale James si byl stoprocentně jistý, že ho sestra vraždí pohledem. Otočil se na patě a vyřítil se na ulici. Ještě než si stačil uvědomit, že je idiotské dělat takový hluk, z boku mu cosi hlasitě prásklo do přilby. Zavrávoral do strany a druhá střela se mu bolestivě zaryla do žeber. Po boku mu stékala žlutá barva, důkaz, že ho zasáhl člen Kyleova týmu.

Při paintballu Jamese zasáhli už tisíckrát. Příjemné to nebylo, ale štípání vždycky po deseti minutách odeznělo. Ovšem simulované střely, to byla jiná třída. James jen taktak dokázal vtáhnout do plic vzduch a zhroutil se na zem vedle domu. Naštěstí mu třetí střela jenom zlehka škrtla o rameno a zvučně třeskla o kovové dveře za jeho zády.

Zatímco James lapal po vyraženém dechu, zahlédl jedenáctiletá dvojčata, holky z Kyleova týmu, jak se bleskově přikrčila za auto. James sáhl po své pušce, ale vinou bolesti v prsou byl hrozně neohrabaný.

„Na to zapomeň!“ odříkala děvčata dvojhlasně a vyšla z úkrytu s hlavněmi namířenými na Jamese. „Odhoď zbraň a hoď nám krabičku s vejci.“

James se nechtěl vzdát svých vajíček, ale dívky stály jen tři povinné metry od něho a on už se přesvědčil, jak strašně bolí simulované střely z mnohem větší vzdálenosti.

Zrovna když James odepínal svou krabičku s vejci, jednu z dívek zasáhla do stehna červená střela a podrazila jí nohu. James si uvědomil, že to je jistě Dana, která střílí z výšky. O vteřinu později Bethany rozkopla dveře za ním a vypálila na druhé dvojče. Netrefila, ale dívka uhnula a James využil chvilky její nepozornosti, aby se překulil a namířil. S obrovským uspokojením vypálil právě po tom dvojčeti, které ho zasáhlo před chvilkou. Dívka se v kotrmelci svalila na zem a James jí z minimální povolené vzdálenosti vpálil dvě střely do zad.

Zvrat štěstěny se odehrál během pár vteřin. Teď se obě dvojčata svíjela na zemi stejně jako James a Dana s Bethany na ně nepřestávaly mířit.

„Ty pušky hoďte sem," poručil James. „Žádný rychlý pohyby."

Chvíli to trvalo, protože obě dívky byly ochromené bolestí. Jakmile odstrčily pušky mimo svůj dosah, James vyskočil a popadl je. Odepnul zásobníky, odklopil spoušť a do kapsy strčil pružiny. Bez téhle drobné součástky byly pušky nepoužitelné.

„Navalte batohy!" zavrčel James a vyhrožoval děvčatům namířenou puškou.

Palčivá bolest v hrudníku a strach z dalšího zásahu přiměl Jamese fungovat jen se základním pudem sebezáchovy a pocity obou dívek svíjejících se u jeho nohou mu byly naprosto ukradené.

„Z takový blízkosti nás střelit přece nesmíš!" vyjekla jedna z dívek zoufale, když došel k nim, aby sebral batohy.

„Tak mě žaluj!" zavrčel James a dloubal dívku hlavní do žeber, zatímco jí ze zad strhával batoh. „A hele, co kdybys poslala dopis OSN?"

James hodil jeden batoh Bethany a ten druhý rozepnul sám. Vytáhl polystyrénovou krabičku s vejci a rozdrtil ji podpatkem. Bethany udělala totéž. Byl to dobrý pocit, zničit jednu třetinu vajec týmu A sotva dvacet minut po startu dvanáctihodinového cvičení.

„Co s nimi uděláme?“ zeptala se Bethany, když si pohrdavě otírala baganče o oblek své oběti. „Znají naši polohu a zajatce brát nesmíme; navíc odtud potřebujeme vypadnout.“

Bethany ještě nedomluvila a James si povšiml, že zpod jednoho z aut parkujících u obrubníku se vykutálela hrouda umělé hmoty. Vmžiku pochopil, že to je omračující granát, ale nestihl se krýt, protože vzápětí vyšlehl šedomodrý záblesk. Zpola oslepený James se překotil na záda a až na patře ucítil trpkou pachuť kouře.

Poznal Kyleův hlas: „Jak se ti zamlouvá tahle hračka, Adamsi?“

Vybuchl další omračující granát. Tenhle proletěl oknem do obchůdku s občerstvením. Lauren s vřískáním poslepu vyklopýtala z hliníkových dveří a v patách se jí držel Jake.

Kyle zavyl bolestí, protože Dana ho shora zasáhla. Navzdory kouři odvedla parádní výkon, trefila ho do špatně chráněného místečka mezi okrajem helmy a vycpanou kombinézou. James se tím však mohl kochat sotva vteřinku, protože v hýždích mu explodovala mučivá bolest. Na rukávech zahlédl stříkance modré barvy, a když se ohlédl, uviděl pět členů Kerryina týmu, jenž je obklíčil ze tří stran.

James už slízl tři zásahy a neuměl si představit, že by snesl další. Týmy Kerry a Kylea je uvěznil z opačných směrů. James rázem zapomněl, že je velitel, vyhrabal se na nohy, skočil do vedlejší uličky a zdrhal, jak nejrychleji to uměl.

Ulicemi prokličkoval několik set metrů skoro až k opačnému konci výcvikového prostoru. Vybral si dům a vpálil tam dvě rány. Když po něm nikdo nevystřelil, proskočil dovnitř nezaskleným oknem a padl na betonovou podlahu.

Až tady viděl modré záblesky granátů a slyšel nepřetržité ra-ta-ta simulovaných střel, jak v dálce zuřila bitva tří týmů. Obloha se zbarvila do jantarová na znamení, že do půl hodiny se snese tma.

James slízl tři zásahy. První se mu neškodně odrazil od přilby, po druhé ho tupě bolelo kolem žaludku, ale ta střela do zadku byla vražedná. Když se svalil na podlahu, do nohou mu vystřelila nesnesitelná bolest. Ulevilo se mu, že unikl z přestřelky, ale sotva popadl dech, bleskově si uvědomil, že je agent ve velitelské funkci a musí se k týmu připojit dřív, než se setmí.

Ale než vstal, porušil pravidla, protože se překulil obličejem ke stěně, zvedl hledí a chvatně si otřel pot stékající po obličeji.

Když vzhlédl, v koutě si všiml šedivé krabice. Doštrachal se k ní a s nadšením objevil tucet zásobníků. Každý začínal s dvěma zásobníky o dvaceti osmi střelách. James už stačil spotřebovat skoro celý zásobník a uvědomil si, že s postupující nocí se munice stane hodně vzácným zbožím.

James si k pušce zacvakl nový zásobník a ty zbylé si nacpal do batohu, i když každý z nich vážil přes kilo.

Opatrně se přiblížil k oknu a zaposlouchal se. Bitva se rozpadla do několika menších šarvátek, které se prozrazovaly krátkými salvami výstřelů po širším okolí než původně. James si přiznal, že tím se násobí nebezpečí, že se při zpáteční cestě připlete do palby.

V předklonu vyběhl z budovy do úzké uličky a držel se pod linií střech zaparkovaných aut. Za sebou měl zeď z tvárnic pocákanou barvami. Ocitl se u hlavní ulice a s prstem na spoušti se tryskem rozběhl na protější stranu.

„Mňau.“

James rázem vrostl do země a přidřepl vedle auta. Nedokázal určit, odkud zvuk přišel. „Haf,“ odvětil ostražitě.

Z auta zaparkovaného na příjezdové cestě vykoukly dvě hlavy. Od hledí se oranžově odráželo slunce, proto Jamesovi vteřinku trvalo, než rozeznal Danu a Jakea.

„Švihej sem, pako!“ šeptla Dana. „O tři vchody výš v ulici se schovává houf grázlů z A týmu.“

James tiše otevřel dveře vozu a přešoupl zadek přes mnohobarevné skvrny na zadním sedadle; dával přitom pozor, aby držel hlavu pod úrovní okének. Všiml si, že Dana je olepená nejméně dvacítkou různobarevných cákanců.

„Ty jsi rozstřílená na cucky!“ vyjekl Jake. „Bolí to?“

„Nijak zvlášť, většina zásahů byla z velký vzdálenosti,“ odpověděla Dana trpce. „Naskáče mi tolik modřin, že ráno budu vypadat jako černoch. A taky mi rozbili všechny vejce.“

„Kdo tě chytil?“ vyzvídal James.

„Ve skutečnosti nikdo, prostě se roztřískaly, jak jsem se válela po podlaze, když na mě stříleli.“

„A mně se nakřáply taky všechny vajíčka, teda, až na jedno," kývl James. „Ale jak jste skončili tak daleko?"

„Zkusila jsem jít za tebou, když sis nadělal do kalhot a utekl jsi," vysvětlila Dana. „Vyskočila jsem z okna a cestou sebrala Jakea."

„Já si do kalhot nenadělal!" sykl James rozhořčeně. „Prostě jsem se takticky rozhodl ustoupit z plné palby."

Dana se rozesmála. „Jo, takhle se to nejspíš dá taky říct."

James se rozhodl dál tu věc nepitvat; Danin popis události se až nepříjemně blížil pravdě.

Obrátil se k Jakeovi a pokusil se o povzbudivý tón. „Tak jak se držíš?"

„Bezva!" rozzářil se Jake. „V bitvě jsem taky trefil pár lidí!"

„Tak bych řekla, že prcek zjistil, že má kuráž," předvedla Dana jeden ze svých vzácných úsměvů. „Sledovala jsem ho, jak vyběhl z domu, kde jste se vy lidi schovali. Nejdřív byl trochu zaskočený, ale pak se schoval a vypálil pár proklatě dobrých výstřelů."

James věnoval svému maličkému spolubojovníkovi uznalý pohled. „A slíznul jsi něco?"

Jake se překulil na bok a pyšně předvedl obří fialový cákanec na stehně. „Bolí, ale já na to kašlu, protože to je *padesátkrát* napínavější než všechny počítačový hry, co znám."

James byl nadšený, jak úspěšně Jake zvládá stres. Někteří lidé ve vypjatých situacích začnou panikařit, ale opět se potvrdilo, že proces selekce při náboru do CHERUB byl jako obvykle přesný a vybral dítě, které se dokázalo ovládat vždy, když na tom záleželo.

„Ještě pořád chceš odejít?" zeptal se James.

„Nikdy!" zubil se Jake. „Rád bych někoho odchytil a roztřískal mu vejce."

James vyprskl smíchy. „Hele, a viděl někdo z vás ostatní holky?"

„Mám dojem, že Lauren a Bethany zdrhly společně," pokrčil rameny Jake.

„Myslíte, že se vyplatí je hledat?" zajímal se James.

Dana pár vteřin přemýšlela. „To by bylo moc riskantní. Kolem je dalších patnáct dětí a jenom dvě z nich jsou naše holky. Lauren a

Bethany se dokážou postarat samy o sebe. Pokud o ně zakopneme náhodou, tak super, ale jakmile se vydáme po nich pátrat, nejspíš nás někdo trefí.“

„Jo, nejspíš máš pravdu,“ přikývl James.

„Tak co tedy *uděláme*?“ staral se Jake.

James chvilku zvažoval situaci. „V batohu mám moře munice a troje brýle s nočním viděním. Tohle auto není bezpečný úkryt; kdyby šel někdo kolem a všiml si nás, vybere nás jak kapry z rybníka. Navrhuju schovat se do některýho ze sousedních domů a počkat tam, než se úplně setmí. Potom vám rozdám brýle s nočním viděním a vydáme se na lov vajíček.“

Dana zdráhavě přikývla. „Uměla bych si představit horší nápady.“

7. ZÚČTOVÁNÍ

Do půlnoci padla neproniknutelná tma. Měsíc nesvítil a jediné světlo byla nažloutlá zář z dálnice, která běžela za deset metrů vysokou zdí po jedné straně výcvikového prostoru.

Dana, James a Jake si do zvláštních úchytek na přilbě zacvakli brýle pro noční vidění. V stoprocentní tmě ty brýle nefungovaly; zesilovaly však každé světlo a měnily svět v podivnou míchanici černi, probodané zářivě zelenými obrysy. Zobrazovací software v brýlích během zlomku vteřiny zpracoval reálný obraz, ale z toho nepatrného zpoždění, které oddělovalo pohyb a jeho zaregistrování očima, se Jamesovi dělalo zle od žaludku.

Vylezli z úkrytu a doufali, že se jim povede tajně vniknout do budovy, kde Dana a Jake před pouhými čtyřiceti minutami zahlédli tým A, ale soupeři se zatím vypařili. Nechali po sobě jen prázdnou krabici od výstroje a smrdutou kalužv koutě, kde se dva chlapci vyčurali.

„Co teď?“ šeptl Jake, zatímco někde v dálce vybuchl omračující granát, který pohled brýlemi zalil oslnivou bílou barvou.

James byl zklamaný, ale pořád ještě svou noční strategii nevzdával. „Pokračujeme v lovu!“ rozhodl.

Ostražitě se začali plížit terénem; drželi se co nejblíž u země a mluvili jen v případě absolutní nutnosti. Kdyby je nepřítel odchytil na volném prostranství, sejmul by je snadno, proto se drželi v postranních uličkách a zákoutích a na hlavní ulice si troufali jen tehdy, když museli přeběhnout na opačnou stranu.

Když James míjel okno, zahlédl v budově zelený obrys, ale nezmínil se o tom slovem, dokud nedorazili na konec ulice a nepřikrčili se v průchodu mezi dvěma domy.

„Dva vchody nazpátek,“ zašeptal. „Uvnitř se pohybuje nejmíň jedna osoba.“

Dana byla jako vždy v pohrdavé opozici: „A víš určitě, že to nebyla toulavá kočka, nebo tak něco?“

James zavrtěl hlavou. „Bylo to velký, stoprocentně člověk. Půjdu tam zepředu. Dano, ty přelez zahradní zeď a odřízni zadní únikovou cestu. Počkej, dokud mě neuslyšíš zaútočit, a buď v pohotovosti, kdyby zkusili zdrhnout. Jakeu, ty počkáš tady. Nastav si pušku na automat, a kdyby se to zvrtlo do průšvihu, musíš nás krýt.“

„Ano, pane,“ přisvědčil Jake po vojensku.

Dana ho napomenula: „Tišeji, ty idiůtku.“

James se pomaloučku obrátil a plížil se zpět k domu, kde předtím zahlédl pohyb. Naklonil se do předního okna a opatrně strčil hlavu přes římsu; pohyboval se nesmírně pomalu, protože nechtěl, aby ho prozradilo zachřestění zásobníků v batohu.

Brýle pro noční vidění mu ukázaly obrysy dvou postav dřepících u stěny. Byly dost drobné a – třebaže v uměle pronikavém vidění se to dalo určit jen obtížně – James měl dojem, že to jsou dívky.

Uvědomil si, že by to klidně mohla být Lauren s Bethany, proto se shýbl níž a vydal signál.

„Mňau!“

Bylo mu jasné, že se tím připravil o okamžik překvapení, ale nechtěl riskovat, že rozpoutá střílečku s vlastním týmem.

Obě postavy uvnitř hrábly po zbraních a jedna z nich chvatně vyhrkla: „Mňau.“

Sotva James zaslechl nesprávný signál, vyskočil na okenní římsu a vypálil do místnosti. Jedna z dívek zavřískla a James se opět bleskově schoval pod okno, protože ta druhá naslepo střelila do tmy. Jakmile výstřel dozněl, James zase vyskočil a vpálil oknem dvě přesněji namířené rány, které obě zasáhly druhou dívku.

Mezitím do domu vběhla zadními dveřmi Dana, prolétla krátkou chodbu a vpadla do místnosti. James by rád využil výhody nočních brýlí k dalšímu terorizování dívek, ale s Danou v domě musel jednat co nejrychleji.

„Navalte vejce a pružinu od úderníku!“ poručil James, když proskakoval oknem do místnosti.

„Vzdej se, Jamesi!!“ odsekla Kerry. James a Dana se přikrčili, protože kolem nich bezhlavě svištěly střely. Náhle Kerryina puška zacvakala naprázdno.

„Ale, *božínku*,“ zasmál se James. „Ten zvuk neznamená nic dobrýho.“

„Mám další munici!“ sykla Kerry.

„Tak proč dřepíš jak bábovka, místo abys znovu nabila?“ šklebil se James.

„Ty nás vidíš?“ vyjevila se Kerry.

„Každičký váš pohyb!“ chechtal se James. „Máme noční vidění.“

Gabrielle rozzuřeně vybuchla: „Ty svinskej…“

„Jé, ahojky, Gabrielle,“ pozdravil James a sešoupl se zadkem po okenní římse. „Nenapadlo mě, že to budeš ty. Doufám, že tě zásah moc nebolí.“

„Vsadím se, že nebolí ani zdaleka tolik, jako když jsem tě předtím trefila do zadku!“ zavrčela Gabrielle.

„Jamesi!“ štěkla zuřivě Dana z opačné strany místnosti. „Nadělali jsme tady moře rámusu. Přestaň s tím chytráckým žvaněním, ať můžeme vypadnout.“

Kerry se uchechtla. „No jo, Dana. Hned jsem si říkala, že za touhle akcí musí stát někdo s kusem mozku.“

„Hele, Jamesi,“ řehtala se Gabrielle, „dobře jsem viděla, jak hledáš svůj tým tím způsobem, že zdrháš stopadesátikilometrovou rychlostí do úkrytu.“

James vypěnil: „Hele, mířím přímo na tebe!“ vyštěkl. „Zavřete ty pitomý chlebárny, hoďte nám batohy a odevzdejte zbraně!“

„Tak proč si pro ně nepřijdeš?“ vysmívala se Kerry.

James vypálil varovný výstřel do stěny jenom pár centimetrů nad Kerryinou hlavou. „Protože mám batoh nacpaný municí. Vidím každý váš pohyb a trefím vás, kdykoliv si zamanu. Takže teď budu počítat do tří, a pokud mi vaše batohy i pušky nepřistanou u nohou dřív, než skončím, tak vy dvě můžete počítat s fakt hnusnou bolestí. Jedna, dva…“

Kerryina a Gabriellina hrdost nesahala tak daleko, aby riskovaly další zásah. Odevzdaly věci dávno předtím, než James dopočítal. Přidřepl a z Kerryina batohu vytáhl krabičku s vejci. Ve tmě a přes ochranné rukavice se to dalo jen těžko poznat najisto, ale pokud James mohl soudit, Kerryina vejce byla krásně celá.

„Šest nerozbitých vajíček pro slečinku Dokonalou!“ zahihňal se James a rozdrtil vajíčka podrážkou.

„Tím to nekončí!“ odsekla Kerry vzdorně. „Musíš nás pustit a já tě nakonec stejně ulovím!“

„Hádám, že teď si jsme fifty-fifty,“ namítl James. „Vzpomeň si, loni v létě v hotelu jste vy dvě střelily mě a Brucea paintballovou puškou ze zakázaný blízkosti!“

Než Kerry stačila něco odštěknout, zvenčí zapípal tenký hlásek. „Z horního konce ulice sem přicházejí čtyři lidi,“ hlásil Jake. „Pojďte vypadnout, než vypukne třetí světová válka.“

„Rozbila jsem Gabriellina vajíčka,“ oznámila Dana. „Mizíme.“

James si uvědomil, že v té černočerné tmě nestihl z Kerryiny pušky vytáhnout pružinu od spoušti, a celá zbraň byla příliš neohrabaná, aby ji odnesl s sebou, proto ji popadl za hlaveň a vší silou s ní praštil o stěnu. Když se odvrátil zpět, Kerry na něho skočila. Dana vystřelila, ale mířila opatrně, aby netrefila Jamese, a nakonec minula oba dva.

Kerry do Jamese narazila. Byla sice menší a lehčí než její miláček, ale v bojových uměních ho strčila do kapsy a pětiletý výcvik v jednotce CHERUB se zasloužil o to, že byla mnohem silnější, než na kolik má normální třináctiletá holka právo. Zrovna v okamžiku, když James padl na podlahu s Kerry na těle, o pár vchodů výš v ulici vybuchl v domě omračující granát.

Než Kerry Jamese přidržela na podlaze, bleskově zařval na Danu: „Popadni Jakea a zmizte!“

Logika Jamesova příkazu byla jednoduchá: v závěru získají body jen za vejce. On už měl pouze jedno, zatímco Jakeovi zůstalo všech šest vcelku. Bylo zřejmé, že co nevidět se tu strhne bitka, proto bylo lepší stáhnout se s vajíčky do bezpečí, i když pak James zůstane na obě děvčata sám.

Zatímco Kerry přidržovala Jamesova ramena koleny na podlaze a Gabrielle mu rvala z rukou jeho zbraň, Dana vyskočila předním oknem a s Jakem práskla do bot. Kerry praštila Jamesovou přilbou o betonovou podlahu a roztřískala brýle s nočním viděním. Rozbité brýle na hledí uvrhly Jamese do absolutní temnoty. Venku na ulici práskaly výstřely.

„Myslel sis, kdovíjak nejsi chytrý, co?“ zapředla Kerry líbezně. „Pamatuješ si na lekce bojovýho cvičení, Jamesi? Nikdy se neodvracej od soupeře nebo terče a ani na vteřinu neztrácej ostražitost!“

Gabrielle rozmačkala Jamesovo poslední a jediné vejce a Kerry mu zatím páčila ruku za záda.

„Jak by se ti líbilo zlomený rameno, Jamesi?“

„Kerry,“ lapal James po dechu. „Prosím. Vejce jsi dostala a teď mě musíš nechat běžet.“

„A co kdybys o tom napsal do OSN?“ zašklebila se Kerry, pustila Jamesovu paži a špičkou lokte se mu zaryla do kříže.

James zakňučel bolestí a současně s ním blaženě vypískla Gabrielle. „V tom batohu má snad metrák munice.“

„Super,“ prohlásila Kerry, z podlahy zvedla Gabriellinu pušku a připnula k ní nový zásobník. „A teď tedy šviháme odtud a zkusíme odchytit ty další dva.“

James zůstal ležet obličejem na betonu. Kerry ho loktem nabrala do téhož místa, kam ho zasáhla střela, a bolest v kříži byla neuvěřitelná. Než Gabrielle odešla, dovedla Jamesovo ponížení k dokonalosti, protože ho ještě dvakrát střelila do stehna jeho vlastní puškou.

James se probudil z úděsného snu; po vnitřní straně hledí mu stékal čůrek slin, v ústech cítil pachuť kouře. Slunce už vyšlo, ačkoliv on zpočátku viděl pouze paprsky pronikající kolem okrajů rozbitých brýlí na sluneční vidění, které měl pořád ještě připnuté k přilbě.

Sotva se pokusil pohnout, rázem se mu bodavě připomněl Kerryin loket v kříži. Opatrně se překulil na bok a zkusil ty brýle odpáčit, ovšem plastové spony, které je držely na místě, se rozbily, když Kerry praštila Jamesovou hlavou o beton, a teď odmítaly povolit. Nakonec musel použít hrubou sílu a odervat brýle od přilby v pršce plastových úlomků.

Sotva se James ve slunečním světle trochu rozkoukal, ohrnul si manžetu prošívaného obleku a podíval se na hodinky. Za čtvrt hodiny šest; to znamenalo, že v bezvědomí byl asi čtyři hodiny a že cvičení potrvá ještě další dvě hodiny. James si to nepamatoval

přesně, ale domyslel si, že omdlel vyčerpáním kombinovaným s bolestí; nikdo přece záměrně neusne uprostřed cvičení, když je napumpovaný adrenalinem a srdce mu sviští rychlostí sto úderů za hodinu.

James neměl představu, jak moc je jeho současný úkryt bezpečný. Doplazil se k nejbližší stěně a posadil se zády k ní.

Kratičce si prostudoval mozaiku barevných skvrn v místě, kde ho střelili.

Hlava se mu motala mírnou závratí, a navíc ho trápila krutá žízeň; bohužel, láhev s vodou zůstala v batohu s municí, který mu sebrala Kerry. Opatrně vykoukl z okna a zadíval se na stopy boje z včerejší noci. Snadno rozeznal čerstvé cákance barev od starších barevných skvrn, už částečně smyté deštěm.

James zvážil možnost, že najde členy svého týmu, ale riskoval by další zásahy a bez pušky a munice by jim zřejmě beztak nebyl moc platný.

Usoudil, že nejlepší bude zůstat na místě, odpočítávat minuty do konce cvičení a doufat, že ho nikdo náhodou neobjeví. Opět se podíval na hodinky a přitom nedokázal myslet na nic jiného než na studený nápoj, ke kterému se s trochou štěstí dostane za sto třicet dva minut.

8. VYSVOBOZENÍ

Poslední hodina cvičení nekončila ani zdaleka tak zuřivou a všeobecnou bitvou, jakou včera večer začínali. James si domyslel, že většině týmů došel materiál. Munice, funkční pušky a vajíčka se řadily k nedostatkovému zboží; a stejně tak všem došla i energie nutná k boji. Písně ranních ptáků rušily jen občas zvuky mdlých šarvátek.

James zabíjel čas tím, že si hrál s Kerryinou puškou. Roztřískl ji sice o stěnu a vyrazil z pažby kus dřeva, ale stačilo ji jen vyčistit a trochu ji seřídit přiloženou minisadou nástrojů, aby zase fungovala. Potíž byla v tom, že neměl munici.

Protáhl se, promnul si bolavé místečko na kříži, vyčural se v chodbě před pokojem, ale po hodině se už nudil tak příšerně, že se pustil do průzkumu. Nejdřív propátral zbylé prostory domu. Našel pár odhozených zásobníků. Občas lidi před odchodem do akce zahodí zásobník s několika zbývajícími střelami a k pušce připnou plný, ale tyhle byly úplně prázdné.

Za domem byla malá zahrádka a James se vyplížil ven s úmyslem přeskočit po pás vysokou zeď a dostat se tak do sousední zahrady. Sotva však zvedl nohu, hlava se mu zatočila a na okamžik měl dojem, že se pozvrací. Honem si lehl do trávy a o pár centimetrů si zvedl hledí, aby dýchal čerstvý vzduch.

Trochu mu to dělalo starosti. Podle měřítek v CHERUB nešlo o obzvlášť náročné cvičení, ale cítil se slabý.

Půl hodiny před osmou hodinou zahlédl Lauren a Bethany, jak běží uličkou za zahradní zdí. Byli to první lidé, které zpozoroval po více než hodině, takže usoudil, že upozornit na sebe pomocí „Mňau“ bude celkem bezpečné.

„Haf!“ odpověděla Lauren.

James byl rád, že je vidí, i když ho zahanbovalo vědomí, že mu nezbyla žádná vajíčka ani munice, zatímco sebejisté vystupování obou dívek svědčilo o tom, že v tomhle směru si obě vedou dobře.

Když přelézaly zeď, James odhadem spočítal cákance na jejich uniformách a uvědomil si, že každá slízla šest či sedm zásahů, zhruba stejně tolik jako on.

„Co je to s tebou?“ vyzvídala Lauren. „Jsi celý nahrbený.“

„Byl jsem utahaný ještě před začátkem cvičení. A pak jsem dostal vražedný zásah do kříže a Kerry mi do stejnýho místa vrazila loket. Je to děs.“

Bethany se zasmála. „Milenecký škádlení.“

James nechal to rýpnutí plavat. „Ztratil jsem láhev,“ vyhrkl. „Nezbylo některý z vás trochu vody?“

Lauren přikývla, shodila batoh a podala Jamesovi plechovou láhev, z níž nahoře trčela dlouhá plastová slámka. „V jednom z domů jsme našly hydrant, tak jsme si láhve doplnily.“

James láhev drapl, prostrčil slámku pod dolním okrajem přilby a začal lokat.

„Nevychlemtej to všechno, ty hltavče,“ sykla Lauren a vyrvala mu láhev z rukou.

„Tak co, máte ještě nějaký vejce?“ vyptával se James.

Lauren přikývla. „Já dvě a Bethany čtyři. A ty?“

James zavrtěl hlavou. „Viděly jste Danu a Jakea?“

„Narazily jsme na ně kolem čtvrtý,“ odpověděla Lauren. „Tvrdili, že po nich jdou Kerry s Gabrielle.“

„A byli v pořádku?“ zajímal se James.

„Dana byla načuřená jako obvykle,“ potřásla Bethany hlavou. „Ale fakt jsem měla dojem, že můj úchylný brácha si to začal užívat.“

James přisvědčil. „Kdyby to byl paintball nebo laser, tak by to vážně byla legrace, ale tahle simulovaná munice fakt svinsky bolí.“

„Podle mě je právě v tom vtip celýho cvičení,“ poznamenala Lauren. „Nejspíš se tak učíme, jak se chovat při únavě a spoustě stresu, a ne si jen užít bláznivou hru na vojáčky.“

James kývl. „Jenom doufám, že neskončíme poslední a nevyfásneme ten desetikilometrový běh. I když, pod tím oblekem jsem mokrý jako myš, takže tu studenou sprchu bych asi ochotně přežil.“

Sotva dozněla siréna, Lauren a Bethany si servaly hledí a lokaly mamutí doušky čerstvého vzduchu. Cestou k náměstí uprostřed výcvikového prostoru, kde se měli po skončení cvičení sejít, si všichni tři rozepnuli zipy kombinéz a vytáhli ruce z rukávů, takže tlustě vycpaná látka jim bimbala kolem stehen.

James se už cítil maličko líp a čtyřicet minut klábosení s děvčaty mu odvedlo myšlenky od vlastních zranění a bolestí, ale došla jim pitná voda.

Bethany se v chůzi drbala pod propoceným šedivým tričkem přilepeným na břicho. „Tý jo, já mám žízeň!“ hekala.

„Povídej mi o tom,“ huhlal James a přetáhl si tričko přes hlavu.

„Ty bys měl být v pohodě,“ brblala Lauren. „Vypil jsi skoro všechnu moji vodu.“

Ranní slunce hřálo Jamese příjemně do zad; tričko mu v ruce připadalo těžké jako mokrý ručník.

„Pcha, víš ty co?“ prohlásil triumfálně. „Mám takovou žízeň, že bych klidně pil i vlastní pot!“

Přidržel si tričko nad hlavou, vystrčil jazyk a začal látku ždímat. Bethany se štítivě odtáhla, protože Jamesovi začaly na obličej i jazyk pršet slané krůpěje.

Lauren zavřískla a vší silou do bratra šťouchla. „Jamesi, okamžitě toho *nech*! Tohle je absolutní hnus!“

„Takže ty nechceš ani kapku?“ chichotal se James a hodil propocené tričko po sestře.

Lauren uhnula a tričko neškodně žuchlo na chodník, ale přesto k bratrovi přiskočila a surově ho kopla do kotníku.

„Jsi k zblití!“ vztekala se. „Kdybychom šli na cvičení ke kanalizaci, vyráchal by ses tam jako prase!“

Rozesmátý James sebral tričko.

„Ta modřina na zádech vypadá *děsně* hnusně, Jamesi,“ řekla Bethany.

James se zkusil podívat přes rameno, ale bez zrcadla nemohl nic vidět. „Hádám, že pár těch jelit máme každý,“ zahučel.

Zabočili za roh a vyšli na náměstí, kde je potěšil pohled na sedm dětí, stojících před rozkládacím stolkem plným láhví minerálek. James se prodral přes dvě menší děti a popadl hned dvě láhve. Vypil

polovičku té první a zbytek si zrovna lil na hlavu, když si všiml Kerry. Vyzula si bagančata, stáhla ponožky i kombinézu. Dlouhé černé vlasy měla promočené a po tvářích jí stékaly kapky.

Chvíli na sebe rozpačitě koukali, protože si nebyli jistí, jak se k sobě chovat po tom všem, co se během noci mezi nimi odehrálo.

Pak se Kerry pousmála. „Nic ve zlým?“

James úsměv oplatil a vlepil jí bleskovou pusu. „Ne, jasně že ne.“

„Už jsi slyšel o Kyleovi?“ vyptávala se Kerry.

„Ne, co?“

„Schytal zásah na krk. Museli ho odvézt do nemocnice.“

„Ty simulovaný střely jsou svinstvo,“ potřásl James žalostně hlavou. „Mrkni na moje záda.“

„Barevně ladí s tímhle,“ vytáhla si Kerry tričko a ukázala obří rudé jelito těsně u pupíku.

„A další hnusný modřiny máš i na nohách,“ všiml si James.

„Tak co,“ přerušila je Lauren a koukla na Kerry. „Kolik vajec zbylo vašemu týmu?“

Kerry rázem zvážněla. Odjakživa byla velmi soutěživá, a navíc v tomhle případě hrozil trest v podobě desetikilometrového běhu.

„Vrátil se mi už celý tým,“ přiznala schlíple. „Dohromady nám zbylo jenom pět vajec.“

Lauren se obrátila s úsměvem k Jamesovi. „Já mám dvě, Bethany čtyři a Dana s Jakem se ještě nevrátili.“

Kerry se drze zazubila. „V tom směru bych si velký naděje nedělala; s Gabrielle jsme je odchytily.“

James se tvářil nad věcí. „To je přece jedno!“ mávl rukou. „Pořád máme víc vajec než vy, Kerry. Radši se modli, aby Kyleův tým nebo tým B měli míň než pět vajíček.“

„Někteří od Kylea jsou támhle,“ ukázala Lauren. „Kyle je pryč, ale jinak mají nejmíň osm vajíček.“

Kerry vypadala vážně ustaraně. „Já těch deset kiláků uběhnu v pohodě, ale jak tím protáhnu svýho mrňouse v červeným tričku?“

„To je mi líto,“ řekl James vážně.

Kerry mu zřejmě nevěřila. „Jo, to *těžko*," ušklíbla se a na bosých chodidlech se rozběhla ke Gabrielle, aby zahájila. pohotovostní poradu.

„Na mě to nesváděj!" křikl za ní James, i když věděl, že to není možné, protože on sám jí rozbil všechna vajíčka.

Lauren se na Jamese podívala. „Netrap se, vždyť ji znáš, jaká je náladová."

„Jo," kývl James a dal si záležet, aby Kerry nezahlédla jeho spokojený úsměv. „Nejspíš mi na pár dní zakáže pusy jazykem, ale aspoň jsme unikli těm deseti kilákům."

Lauren se štítivým výrazem honem ucouvla. „*Fúúúj*, to je hnusná představa, ten tvůj uslintaný jazyk."

Ke stolku s vodou dorazilo pár dalších dětí, mezi nimi i Dana a Jake, ale hlavní pozornost vyvolal příchod týmu B. Zatímco ostatní týmy byly pocákané barvami, oblečení uválené a orvané, Béčka byla jako nová. Ochranné obleky měla čisťounké a všichni si nesli přilbu v podpaží jako posádka NASA před nastoupením do raketoplánu.

„My bojovali celou noc!" lapl James po dechu. „A oni se ani nezpotili!"

Lauren se zamyslela. „Vlastně jsem nikoho z nich ani nezahlídla. Museli se někde schovávat celou tu dobu, co my se masakrovali navzájem."

„Páni, hele, jak se všichni spokojeně ksichtí," vrčel James. „Vsadím boty, že nepřišli o jediný vejce."

Bylo to skoro přesně tak. Instruktoři, pan Large a jeho asistenti Pike a Greaves dorazili ve třech otevřených landroverech; troubili jako blázni a vjeli přímo doprostřed náměstí, takže se děti rozprchly do všech stran. Large poručil, ať se týmy seřadí, a začal pečlivě prohlížet vajíčka a hledat sebemenší prasklinku.

Kyle sice chyběl, ale tým A měl osm vajec. Když pan Large skončil s prohlídkou u týmu B, dokonce se vzmohl na pochvalný úsměv.

„Jedno je prasklé, takže to máme devětadvacet z třiceti vajec. Vy skrčkové mě překvapíte jen málokdy, ale teď jste na mě vážně udělali dojem."

Tým B vedla Clara Wardová, patnáctiletá dívka. James s ní měl několik společných seminářů z přírodních věd a nemohl ji ani trochu vystát, protože se vždy chovala dokonale, bez výjimky odevzdávala úkoly včas a měla vynikající studijní výsledky.

„Děkuji *mnohokrát*, pane," pronesla Clara a Jamese naštvala ještě víc, protože se na pana Largea usmála a zasalutovala mu.

James tiše napodobil dávivý zvuk a pak šeptl Lauren do ucha: „To je ale šplhna. Cherubové přece nesalutujou!"

„Já vím," přisvědčila Lauren také šeptem.

„Jak jste to dokázali?" zajímal se pan Large.

Clara zářila. „Pane, před dvěma dny jsem sem zajela na kole a výcvikový prostor prozkoumala. Na severovýchodní straně u jezera jsem si vytipovala dvě budovy, které se daly snadno ubránit. Jediný přístup k nim je úzkou uličkou. Rozběhli jsme se tam hned v tu vteřinu, co mise odstartovala, a posílili svou pozici ještě tím, že jsme přesunuli pár aut zaparkovaných venku. Jediná přestřelka, kterou jsme absolvovali, byl krátký střet se dvěma členy týmu D."

„Velmi dobrá práce!" prohlásil pan Large řízně a přešel k týmu C. Zastavil se před Kerry.

„Ale, božínku, božínku, drahoušku," zavrkal pan Large, když spatřil pět vajíček, které Kerry držela v jediné polystyrénové krabičce. Každé vejce vzal do ruky a pečlivě ho prozkoumal, zda není třeba jen nepatrně nakřáplé. „Pět vajec," pronesl pan Large vážně. „Krajně ubohé. Dokonce i v tom nepravděpodobném případě, že by některý tým dopadl hůř než tvůj, můžeš ode mě čekat negativní hodnocení svých velitelských schopností."

Kerry vypadala nešťastně, ale to už se pan Large s oběma asistenty v patách sunul dál. James se snažil věnovat své dívce soucitný úsměv, ale nedařilo se mu zachytit její pohled.

„Tak tedy, tým D, vedený Addamsovou rodinou," prohlásil pan Large a suše se uchechtl vlastnímu vtípku.

„Šest vajíček, pane!" hlásil James a ukazoval plnou krabičku.

James ani ne před dvěma minutami zkontroloval, že vajíčka nejsou nakřáplá, ale stejně se mu rozbušilo srdce, když si je pan Large zkoumavě prohlížel.

„Všechna jsou v pořádku," vyhrkl James nervózně.

Pan Large vytáhl jedno ze dvou Laureniných vajec. „Čí je?“ vyštěkl.

Lauren zahlcená děsem pokročila kupředu. „Pane,“ hlesla.

„Na těch dvou vejcích je napsáno Lauren Adamsová!“ ušklíbl se pan Large posměšně.

„Tak se jmenuju,“ pípla Lauren, která se samým vyčerpáním ani nevzmohla na jízlivý tón.

„Ale nejmenuješ,“ chechtal se Large. „Ty se jmenuješ Sračka. Tahle vejce nepočítám, protože na sobě nemají správné jméno. Čtyři vajíčka pro tým D. Skončili jste *poslední*.“

James, Dana, Bethany i Lauren už znali pocit beznadějné prohry v situacích, kdy se pan Large rozhodl vozit se po někom čistě pro tu sadistickou rozkoš, kterou mu to přinášelo. Ovšem Jake zatím ještě nezažil základní výcvik a netušil, že odmlouváním všechno ještě zhorší.

Hošík vztekle praštil přilbou o zem. „A nebudu běžet!“ rozkřikl se Jake rozzuřeně. „Tohle je hnusnej podraz!“

Pan Large skočil vpřed a pevně popadl Jakea za propocené červené tričko. Jednou rukou zvedl dítě do vzduchu a hulákal mu přímo do obličeje: „TY-MĚ-CHCEŠ-VÁŽNĚ-NAŠTVAT-JAKEU-*PARKERE*?“

Jake vypadal tak vytřeštěně, až se James bál, že chudáček hrůzou omdlí nebo se počurá.

„Kdy ti bude dost na základní výcvik?“ vrčel pan Large.

„Možná začátkem roku, pane.“

„Takže od základního výcviku tě dělí jen deset měsíců. Teď není vhodná doba si mě znepřátelit, co?“

„Není, pane,“ skučel Jake.

„Já tady určuju pravidla!“ hulákal pan Large a nechal Jakea žuchnout z dvoumetrové výšky na zem. „Tak na to nikdo nezapomínejte!“

Jake se rozplácl na dlažbě a statečně přemáhal pláč. Bethany se shýbla a pomáhala bratříčkovi na nohy.

„Takže čtyři platná vejce pro tým D,“ zopakoval pan Large. „Tým D čeká trestný běh.“

James se podíval na Jakeův a Laurenin ztrápený výraz a měl co dělat, aby udržel vztek na uzdě, když tu se do věci vmísil pan Pike.

„No tak, Normane," pravil mírně. „Přece nečekáte, že ty děti se budou snažit a zůstanou motivované, když vyberete poraženého ještě dřív, než jste začali?"

Jamese to upřímně šokovalo. S panem Pikem absolvoval už několik tréninkových cvičení. Na rozdíl od pana Largea hrál vždycky fér, ale tohle bylo poprvé, co byl James svědkem, že některý z mladších asistentů zpochybňuje Largeovu autoritu.

Large se rozzuřeně obrátil ke kolegovi. „Pane Pikeu, až vy budete vedoucí instruktor, pak vy můžete počítat vejce!"

Jamesovi dodal Pikeův zásah odvahy. „Má pravdu!" vyhrkl, i když sám nedokázal uvěřit, že si troufá odmlouvat panu Largeovi. „Odmítám trestný běh, dokud si o tom nepromluvím s předsedou. Nemůžete Lauren pořád dusit. Za to, že vás uhodila, si už odkroutila celý trest!"

„Tohle je rozkaz!" zaječel Large.

„A já ten rozkaz poslechnu, pokud ho potvrdí předseda!" zahulákal James na oplátku.

„Stojím při tobě, Jamesi!" ozvala se Dana a postavila se vedle něho. „Jdeme za předsedou. Podáme formální stížnost na to, že Lauren je obětí šikany."

Lauren a Bethany souhlasně zamumlaly a vzápětí se rozlehl hluk, protože se k nim přidávaly i některé děti z ostatních týmů.

„Pokud půjdete za předsedou, neprošli jste tímhle cvičením!" řval Large.

James pokrčil rameny. „A co má být? Je to jenom cvičení. Základní výcvik mám už za sebou a *vy* nám mise zarazit nemůžete."

„Nechte to plavat, Normane," připojil se pan Pike. „Tohle prostě nevyhrajete."

Pan Large se ohlédl a koukl na Kerry. „Tak dobrá," povzdechl si. „Tým C, deset kilometrů. Popadněte bagáž."

James se obrátil k Daně a kývl. „Dík, že jsi mě podpořila."

„Stejně půjdu za předsedou!" prohlásila Dana. „Uznávám, že výcvik musí být tvrdý, ale to šikanování Lauren normálně přesahuje všechny meze."

Lauren se na Danu provinile usmála. „Promiň, že jsem ti předtím říkala Sejro.“

9. MÝDLO

Byly dvě odpoledne, když se James probudil a rozhodl se, že půjde překontrolovat Kerry. Vteřinku se zaposlouchal u jejích dveří, aby se ujistil, že nespí, když zaslechl televizi.

„Čau," zazubil se, když nakoukl do pokoje. „Jaký byl trestný běh?"

Kerry seděla na posteli v županu. Zastavila DVD a pokrčila rameny. „No, byla to psina k popukání. Umíš si představit, v jaký byl pan Large náladě, když jste ho všichni tak vytočili."

„S Danou jsme šli za předsedou a vysvětlili jsme mu, jak mučí Lauren. Slíbil, že s panem Pikem a panem Largem o tom promluví."

Kerry se usmála. „Doneslo se mi, že pan Large si musí dávat sakra pozor, kam šlape. Na svým kontě má už pár písemných napomenutí."

„Představ si, kdyby ho vyrazili," zasmál se James a z kapsy vytáhl složený list tyrkysového papíru. „To by byla ale fakt *nááádhera*!"

Kerry vyprskla smíchy. „Jo, nejspíš by musel dělat vrátnýho v nočním klubu nebo bodyguarda nebo tak."

„Kašlu na to, jakou sežene práci," zazubil se James jako idiot a přitom se ovíval kusem papíru. „Hlavně když mi zmizí ze života."

„Jo, už mi to došlo," povzdechla si Kerry. „Co je na tom papíru?"

James hodil list Kerry a okázale se zhroutil přes šířku její postele. „Jsem děsně nemocnej chlapeček," hihňal se.

Kerry se rozpřáhla a praštila ho. „Sundej ty křusky z mojí postele!" okřikla ho přísně. „Kolikrát ti to mám opakovat?"

James se převalil na záda a začal si stahovat boty, zatímco Kerry hlasitě předčítala.

James Adams, na deset dní omluven z veškerých fyzických aktivit v důsledku dehydratace a vyčerpání…

„Jak se ti ten podvůdek povedl?"

„To není žádný podvod. Šel jsem na ošetřovnu, aby mi vyčistili tu ránu v zádech. Sestřička na mě jenom sáhla a hned se zeptala, proč jsem celý rozpálený a lepkavý. Přiznal jsem, jak mi při posledním cvičení bylo slabo, a ona usoudila, že jsem dehydratovaný a možná ještě trochu rozhozený po střevní chřipce z minulýho týdne.“

Kerry vrtěla hlavou. „Stejně si myslím, že to hraješ.“

„Sestřička taky říkala, že k zotavení by mi pomohla spousta mazlení.“

„Jo, tak tomu určitě *uvěřím*, Jamesi. Jestli jsi rozpálený a lepkavý, ani se tě nedotknu. Nechci chytit toho bacila.“

James ležel na Kerryině dvoulůžku na zádech, Kerry byla opřená o čelo postele, aby viděla na televizi. Posunul se o pár centimetrů a něžně políbil Kerry na zápěstí.

„Máš roztomile malý ručičky,“ zalichotil.

Kerry se usmála a pohladila Jamese po tváři. „Copak tím sleduješ, Adamsi?“

„Nic, akorát jsem dostal nápad. Venku je nádherný den. Co kdybychom si udělali obložené chleby a vyšli si k jezeru? Když svítí slunce, bývá tam obvykle narváno, ale ostatní mají dnes vyučování, takže bychom ho měli jenom pro sebe. Třeba bychom si mohli zaplavat, zchladit se a trochu si poležet na sluníčku.“

Kerry vykoukla z okna. „Jo, je tam hezky, ale já jsem v polovině nejnovějšího dílu *EastEnders*.“

James se na obrazovku zamračil. „Ty a tvoje hloupý seriály! Violetiny křečový žíly a Sammy, co ukradne v klubu vánoční fond, aby si zaplatil změnu pohlaví. Fakt nechápu, jak u těch sraček vydržíš sedět dennodenně!“

„No, čirou náhodou se mi to líbí,“ odsekla Kerry. „Takže buď se mnou tiše koukej až do konce, nebo se spakuj.“

„A až to skončí, můžem si vyrazit na piknik?“

Kerry zavrtěla hlavou. „Pak se budu koukat na *Sousedy*.“

James se otráveně ušklíbl. „Páni, Kerry, s tebou je někdy fakt děsná nuda.“

„Nemáš náhodou na psacím stole nastrádaných asi padesát domácích úkolů?“ odsekla Kerry jízlivě. „Co kdybys je pro změnu

vypracoval sám, místo abys to všechno opsal ode mě nebo od Kylea?“

„No dobře, tak jdu, když o mě nestojíš!“ zabručel James a zvedl se z postele. „Akorát jsem myslel, že piknik mohla být zábava.“

„Hele, nech toho divadýlka,“ usadila ho Kerry. „Ty o žádný piknik nestojíš. Chceš si na minutku zaplavat a zbytek odpoledne se jen líbat a zkoušet, jestli si dám osahávat prsa.“

„No, ale vždyť bys měla být moje holka. Čekal jsem na tebe celých šest měsíců, co jsi byla v Japonsku. Vrátila ses a nikdy se mnou nechceš nic *podniknout*. Fakt nechápu, proč vůbec chceš mít kluka!“

Kerry seskočila z postele a sehrála okázalý údiv. „Víš, co ti povím, Jamesi?“ vyštěkla. „Tohle je ta nejrozumnější věc, co jsi řekl za celý den. *Proč* bych vlastně chtěla mít kluka? Neumíš se bavit o ničem, jen v jednom kuse kňučíš kvůli škole. Už mám po krk toho, jak ti pořád půjčuju peníze a tahám tě z průšvihů kvůli úkolům, co si pravidelně necháváš na poslední chvíli. Už mě nebaví, že si nemůžu odpočinout podle svýho nebo někam jít jenom tak s holkama, protože v jednom kuse se kolem mě ometáš! Tak aby bylo jasno,“ dodala rozzuřená Kerry, „lezeš mi krkem, úplně a stoprocentně!“

„Ty mi teda dáváš kopačky?“ zeptal se James připitoměle.

„Bingo!“ přikývla Kerry. „Od téhle chvíle jsi bez holky. A teď buď tak laskav a odnes si ten svůj mizernej zadek do vlastního pokoje!“

„Ale…“

Kerry proběhla kolem Jamese ke dveřím a otevřela je. „Ven.“

„Ale Kerry, no tak. Nemáš dojem, že přeháníš?“

„*Vyyypadniiii!*“ zavřískla.

James poslechl, protože Kerry měla jeden ze svých typických výrazů *zpřerážím ti všechny hnáty*. Vyšel na chodbu a vzápětí mu vlasy pročísl poryv průvanu, jak se za ním prudce zabouchly dveře.

Na dlouhé chodbě byl kromě něho jediný další člověk, nedávno naverbovaný cherub jménem Andy Lagan. Jedenáctileté modré tričko muselo dva měsíce čekat na začátek nejbližšího kurzu základního výcviku.

James se na něho otráveně podíval. „Něco ti povím, prcku. Všechny holky jsou nablblý magorky.“

Andyho tahle poznámka očividně zmátla. Kerry opět otevřela dveře a vřískla do chodby: „A ty smradlavý křusky si laskavě vezmi s sebou!“

První bota udeřila neškodně do stěny, ale ta druhá trefila Jamese do zátylku. James se otočil, aby odsekl, ale dveře se mu zabouchly před nosem dřív, než stihl otevřít ústa.

James aspoň zabušil na dveře. „Tak hele, poslouchej! Bez tebe mi je o moc líp… Krávo pitomá!“

James si uvědomil, že Andy se směje. Vrhl se k němu a zasyčel mu přímo do obličeje.

„Tobě to připadá zábavný?“

„Ne,“ culil se Andy a s námahou potlačoval úsměv.

James drapl Andyho za ramena a přirazil ho ke stěně tak prudce, že mu rázem zaplašil úsměv ze rtů.

„Tak co, ještě se mi budeš vysmívat?“ zavrčel James.

„Jé, promiň,“ doprošoval se kluk a polekaně vzhlížel ke svému výrazně většímu soupeři. „Když já se prostě neudržel smíchy, jak ti ta bota skončila na hlavě.“

Omluva sem, omluva tam, James byl příšerně vytočený z toho, co mu Kerry zrovna provedla, a vážně nesnesl, aby se mu někdo vysmíval. Rozpřáhl se a vrazil Andymu facku, načež do něho hrubě strčil. Chlapec narazil do stěny a pak pozpátku klopýtl a svalil se na bezmocnou hromádku na podlaze.

James nad ním stál se zaťatými pěstmi. „Tak co, ještě ti to připadá legrační? Zkus se mi zasmát a nebudeš se stačit divit!“

Andy vzlykavě lapal po dechu a sunul se zadkem po koberci co nejdál. „Nech mě na pokoji,“ vzlykal.

James si všiml, že Andymu kloužou slzy po tvářích. Nervózně se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že je nikdo nepozoruje, a pak se předklonil a pomohl chlapci na nohy.

„Hele, fakt se omlouvám,“ zamumlal, protože z něho rázem vyprchal vztek. „Fakt nevím, co to do mě vjelo. To jen že mě zrovna nechala moje holka a já se tím nechal vytočit…“

Andy zaječel: „*Nepřibližuj* se ke mně, ty idiote!“

Na konci chodby měla kancelář Jamesova patronka Meryl Spencerová, která teď spěchala zjistit, co je to za hluk. James viděl, jak se zachmuřeně žene k místu střetu, a vzápětí ze svého pokoje vyběhla Kerry a odstrčila ho.

Pak přidřepla k Andymu a podala mu čistý papírový kapesníček, aby si otřel obličej. Rozzuřeně se ohlédla za sebe.

„Propána, Jamesi. Co tě to *raflo*?“

10. PSANEC

Meryl strávila hulákáním na Jamese skoro hodinu, zatímco James strávil skoro hodinu nechápavým údivem nad tím, jak mu jediný idiotský výbuch vzteku dokázal zadělat na kolosální průšvih. Když se konečně směl vyplížit z Meryliny kanceláře, zamířil rovnou do jídelny na večeři.

Během stání ve frontě se ho zmocnil nepříjemný pocit, že lidi ho za jeho zády pomlouvají, a když si pak postavil tác s jídlem na stůl, nikdo z jeho party se netvářil dvakrát vstřícně.

Jamesovi kámoši seděli jako vždycky u dvou k sobě sražených stolů: Shak, Connor, Gabrielle, Kerry a Kyle. Chyběl jen Bruce, který byl na misi, a Callum, který byl na záchodě. James se okázale posadil co nejdál od Kerry, na židli proti Kyleovi, který měl kolem krku podpůrný měkký límec.

Jamesovi nemusel nikdo vykládat, že se kamarádi nepřetrhnou ochotou, aby mu pogratulovali k zmlácení jedenáctiletého mrňouse, ale byl přesvědčený, že všechno bude v pohodě, když se omluví a svěří se s tvrdými tresty, které vyfásl.

„Letos v létě nesmím na prázdniny do hostelu," oznámil zachmuřeně. „Na měsíc mám zákaz misí a celý tři měsíce musím každý večer kompletně uklidit přípravnou budovu na mise… Jo, a taky začnu chodit k psychologovi, abych se odnaučil vztekat."

Kyle a ostatní pokračovali v jídle bez jediného slova. James to zkusil nanovo.

„Vážně jsem to přehnal… No, uznávám, že jsem udělal blbost – teda, že to je stoprocentně nepřijatelný, ale…"

Gabrielle naštvaně narušila hradbu mlčení: „Jamesi, u našeho stolu to nikoho nezajímá. Co kdybys zvedl zadek a posadil se jinam?"

James rozhodně nepočítal s moc vřelým přijetím, ale Gabriellina nesmiřitelnost ho šokovala.

„Přece víte, že občas mi to ujede," kníkl chabě a rozhlížel se po obličejích kolem sebe v naději, že spatří aspoň sebemenší známku podpory.

Kyle prohlásil tónem, který nepřipouštěl diskusi: „Když nepůjdeš ty, tak se přesuneme my všichni. Víš ty vůbec, co všechno si Andy v posledních měsících prožil?"

Meryl už sice Jamesovi Andyho životní příběh odvyprávěla, ale to ho neušetřilo další připomínky.

„Jeho babička zahynula při požáru!" cedil Shak přes zuby. „Policie zjistila, že šlo o žhářství, a Andyho obvinili, že ji zabil. Šest měsíců trčel v pasťáku, než někdo práskl toho grázla, co to skutečně udělal."

Kyle přikývl. „Než přišel do kampusu, tak se pokusil o sebevraždu. Vstupní testy zvládl, ale nenastoupil na nejbližší termín kurzu základního výcviku, protože je ještě pořád dost rozhozený."

„A ty jsi ho zmlátil!" dodal Connor vyčítavě. „Jsi ubohá špína."

„No tak," hájil se James zoufale. „Já ho nezmlátil, byla to facka a šťouchanec. Omluvím se mu a dám mu dvě ze svých her na playstation, abych mu to vynahradil. Vyhovuje?"

Gabrielle a Kyle jen zvolna zavrtěli hlavou. James si uvědomil, že tady nikoho nepřesvědčí.

„No tak dobře!" sykl James, rázně vstal a popadl tác. Chtěl ještě vyštěknout: *Mám i jiný kámoše!*, ale sevřeným hrdlem nevypravil ani slovo.

Rozhlížel se, kam se posadit. Nejdřív chtěl zamířit k Lauren a Bethany, ale společnost menších dětí mu připadala trapná, a James navíc pochyboval, že by ho přivítali s nadšením. Zpozoroval pár dalších známých tváří: dětí, se kterými absolvoval tréninky, a dětí, co s ním chodily do třídy, ale všichni seděli se svými vlastními skupinkami a vnucovat se do nich by k ničemu nevedlo.

Nakonec se posadil k prázdnému stolu v zadní části jídelny. Normálně tam nikdo nesedával, pokud ostatní stoly nebyly beznadějně obsazené, protože tam smrděly studené zbytky jídla, seškrabované do plechových popelnic.

Po jídle James padl na postel a trucoval. Před čtyřmi hodinami plánoval piknik s Kerry, měl desetidenní omluvenku na tělocvik a koncem měsíce vyhlídku na pětitýdenní slunění v letním hostelu CHERUB. Teď měl totálně podělaný život; Kerry ho odkopla, zrušil si prázdniny, a navíc by přísahal, že ta hora domácích úkolů vyrovnaná na jeho psacím stole se mu pošklebuje.

Ozvalo se trojité zaklepání na dveře: Laurenin signál.

„Jo," houkl James bez špetky nadšení.

Nebyl si jistý, jestli chce Lauren vůbec vidět. Na jednu stranu o to stál, ale zase neměl zájem o kázání, které mu sestra určitě bude držet, i když uznával, že si to zaslouží přímo vrchovatě.

„Jsi v pohodě?" zeptala se Lauren, když se James na posteli posadil. „Vypadáš, jako bys brečel."

„Nebrečel!" namítl vzdorně, ale hned nato zkroušeně připustil: „Jo, trochu."

„Kyle říkal, že nevadí, když s tebou budu mluvit, teda, protože jsem tvoje sestra."

James se dopálil. „Cože, ty musíš toho idiota žádat o svolení, abys se mnou mohla promluvit?"

Lauren mu pohrozila ukazovákem. „Neurážej Kylea, jo? Spolu s Gabrielle ti zachránili zadek."

„Nejspíš meleš úplně z cesty," brblal James. „Měla jsi je vidět u večeře. To oni diktovali, jak se ostatní mají ke mně chovat."

„Ale houby," zavrtěla Lauren hlavou. „Na Andyho dohlížejí dva *mamutí* šestnáctiletí ranaři. Když se dozvěděli, co se stalo, chtěli tě naklepat jako řízek, ale právě Kyle jim to vymluvil. Tvrdil totiž, že účinnější bude tě ignorovat."

„No, ale kdyby mě zmlátili, měl bych to aspoň za sebou a bylo by to vyřízený… Tohle je fakt přehnaný, Lauren. Tak jsem někoho jednou praštil, no. Vlastně ani nepraštil, spíš plácnul."

„Tobě to zkrátka nedochází, viď?" povzdechla si Lauren a samým zoufalstvím si přitiskla dlaň na spánek.

„Nedochází mi co?"

„Tohle se ti stává *v jednom kuse*, Jamesi. Vždycky ti rupnou nervy a vyjíždíš po lidech. Třeba když jsi v pátý třídě seřezal toho kluka a rozmlátil všechny potřeby na výtvarku. V šestý třídě jsi

jednomu klukovi zkroutil nohu tak děsně, že jsi mu málem zlomil kotník. Toho dne, co umřela maminka, jsi napadl Samanthu Jenningsovou. Při kurzu základního výcviku ti ujely nervy a dupl jsi Kerry naschvál na ruku. A pokud se dobře rozpomínám, párkrát jsi hnusně zmlátil i mě."

„Ale jako malí jsme se přece rvali pořád, Lauren. Všechny děti to dělají!"

Lauren zavrtěla hlavou. „Třeba tenkrát, jak jsi mi udělal monokl. Mamince jsme namluvili, že to byla nešťastná náhoda. Zuřil jsi, protože jsem ti uždíbla z velikonočního vajíčka."

„No tak, Lauren. Bylo mi deset. V tvým podání vypadám jak psychouš s pěnou u pusy."

„Psychopat nejsi, ale šeredně *ujíždíš*. Doufám, že nakonec kvůli tomu *fakt* ztratíš všechny kamarády. Doufám, že Kerry už nikdy nedostaneš nazpátek. Možná si pak konečně uvědomíš, že nemůžeš pořád jen dělat ramena a mlátit lidi."

James byl z Laureniny přednášky úplně zlomený. „Děkuju mockrát," zafňukal. „Přesně to mi chybělo."

„Zase kňučíš," pokrčila Lauren rameny. „Myslela jsem, že jsi z toho už vyrostl."

„Kerry se na mě vykašlala," popotahoval James. „A navíc úplně bezdůvodně!"

Lauren věděla, že bratr vydírá, aby ho litovala, ale u ní měl smůlu. „Umíš si představit, jak to dopadne, jestli se v tomhle nezměníš, Jamesi? To chceš jednou mlátit i vlastní manželku a děti?"

James vyjekl: „Lauren, co to plácáš za *kraviny*? To bych přece nikdy neudělal!"

Lauren napodobila bratrův hlas: „*Vždyť víš, že jsem vztekloun, občas si prostě nemůžu pomoct*. Ale pokud si nemůžeš pomoct, jak můžeš vědět, že bys to nikdy neudělal?"

„Lauren, manželky a dětí bych se nikdy ani nedotkl. Přísahám u boha!"

„No, tak já taky přísahám!" Lauren opět bratrovi pohrozila ukazovákem, který mu tentokrát strčila až pod nos. „Už mám plný zuby toho, že se chováš jako idiot! Takže přísahám u hrobu naší

maminky: Jestli ještě jednou uděláš něco podobnýho, tak s tebou nadosmrti nepromluvím!“

Lauren se zvedla a zamířila ke dveřím.

„Lauren!“ zanaříkal James zoufale.

Zastavila se. „Co je?“

James k ní bezmocně vzhlédl. „Nevím… Chvíli se mnou počkej, třeba se budem koukat na televizi. Nechci teď zůstat sám.“

Lauren zavrtěla hlavou. „Na mým patře je zrovna narozeninový mejdan, takže půjdu nahoru a budu se bavit. Jestli ty trčíš tady a připadáš si jako chudinka a vyvrhel, čí je to chyba?“

Otočila se a zabouchla za sebou dveře.

James se zhroutil na postel. Lauren se nedotkla živého nervu, ale hned celého nervového uzle, a přejížděla po něm struhadlem na sýr. Zatímco James polykal slzy, uvědomil si, že kdykoliv vzteky ztratí hlavu, nejvíc ublíží sám sobě. Musí se naučit ty výbuchy vzteku ovládat.

11. SLIBY

CHERUB – Smlouva o slušném chování

Já, James Robert Adams, slibuji, že se budu řídit následujícími body:

1. Slibuji, že budu respektovat všechny děti a všechny zaměstnance v CHERUB.
2. Nikoho nebudu šikanovat, ani fyzicky, ani verbálně.
3. Budu pravidelně docházet k psychologovi na lekce o zvládání hněvu.
4. Když se rozzuřím, použiji sebeovládací techniku, kterou mě naučil psycholog – a nebudu po lidech vyjíždět.
5. Napíšu omluvu Andymu Laganovi.
6. Dohoním všechny zanedbané školní úkoly. Nebudu po spolužácích chtít, aby mi je dali opsat. Beru na vědomí, že nesmím opustit kampus, dokud všechny úkoly nebudu mít hotové.
7. Beru na vědomí, že každý den kromě neděle budu mezi pátou a sedmou uklízet v budově pro přípravu misí, a to po tři měsíce, nebo dokud mě nevyšlou na misi.
8. Na jeden měsíc mám zákaz misí. Tento zákaz se prodlouží na tři měsíce, pokud během té doby nedohoním zameškané domácí úkoly.
9. Souhlasím, že za svoje chování nemám právo strávit letošní prázdniny v letním hostelu CHERUB.
10. Slibuji, že nebudu chodit škemrat ke své vedoucí učitelce Meryl Spencerové, aby změnila obsah téhle smlouvy i poté, co ji podepíšu.

Beru na vědomí, že tato smlouva bude po třech měsících vyhodnocena. Pokud nesplním VŠECH deset bodů smlouvy, čeká mě přísný trest, jehož součástí může být i trvalé vyloučení z CHERUB.

Podpis: J. R. Adams *Podpis vedoucí: M. Spencerová*

Podpis svědka: L. Z. Adamsová

12. ÚKLID

O MĚSÍC POZDĚJI

V prvních jedenácti letech svého života James vedl stejně všední život jako většina ostatních dětí: ráno vstal, šel do školy, vrátil se domů k mamince, jednou, a když měl kliku, tak dokonce i dvakrát za rok jel někam na prázdniny. Po maminčině smrti James vedl řadu různých životů: v dětském domově, při výcviku u CHERUB, v komuně s hippies, jako začínající drogový dealer, a dokonce i jako odsouzenec v arizonské věznici.

Ale James měl nejraději každodenní život v kampusu. Měl rád svůj pokoj, líbilo se mu, že každé jídlo se stalo příležitostí k velké kolektivní drbárně o tom, kdo za trest vyfasoval kola navíc, kdo se snaží chodit s kým, nebo se prostě jen všichni navzájem hecovali kvůli fotbalovým výsledkům. A ze všeho nejradši se jenom tak poflakoval kolem. Člověk si nikdy nemohl být jistý, kdy vypukne bitva se stříkacími pistolkami, nebo kdy na jiném patře začnou válku bombami ze sáčků mouky. Učení a výcvik byly náročné, ale pokud v kampusu CHERUB všechno klapalo, James si užíval tu nejbáječnější legraci v celém dosavadním životě.

Ovšem teď, když se stal psancem, Jamesovi připadalo trapné flinkat se po kampusu a nesmět si s nikým promluvit, takže spoustu času trávil ve svém pokoji. Jakmile zlikvidoval nastřádané domácí úkoly, četl si v motorkářských časopisech nebo hrál playstation. Štvalo ho, že je uvězněný v dusném pokoji, zatímco všichni ostatní si báječně užívají: honí se, ječí na sebe navzájem, bouchají dveřmi a občas se třeba i trochu štěknou, když se jim nějaký spor vymkne z ruky. A nejhorší ze všeho bylo vědět, že to je jenom jeho vlastní pitomá chyba.

Cheruby mohlo vedení vyslat na misi vlastně kdykoliv, ale po návratu se od nich čekalo, že bez problémů dohoní všechno zameškané učivo. Z toho důvodu měl každý cherub vypracovaný individuální studijní plán a vyučování běželo po celý rok, od pondělí

až do soboty. Jedinou výjimku představovaly státní svátky a dny mezi Štědrým dnem a Novým rokem, takže James chodil denně na vyučování i v době, kdy se ostatní cherubové střídali na pětitýdenním turnusu ve školním letovisku.

Považoval za malé vítězství, kdykoliv se mu povedlo zvládnout domácí úkoly během té hodiny, jež mu zbývala po škole a začátkem každodenního úklidu. Zrovna v onu středu mu to ale klaplo, takže z pokoje vycházel v docela fajn náladě; dlouho mu však nevydržela.

Na chodbě stál Bruce v plavkách, které mu byly o tři čísla menší, a před ním hopsal rozchechtaný Shak.

„Musíš honem do města koupit si nový plavky ještě před odletem!“ hihňal se Shak. „Normálně mi nejde na rozum, jak ses do nich dokázal vůbec narvat!“

Bruce se podíval na svoje hubené nohy a přikyvoval. „Loni mi ještě byly v pohodě. Jenže já už utratil příděl na oblečení, tak jsem se chtěl zeptat, jestli bys mi nepůjčil ty svoje modrý.“

Shak stál uprostřed chodby a blokoval Jamesovi přístup k výtahu.

„Dovol,“ požádal James.

Shak se s úšklebkem odsunul ke stěně a Bruce se na Jamese zamračil s bezvýhradným pohrdáním. Při čekání na výtah si James představil, že ještě před měsícem by se do vtipkování mohl zapojit. Nejspíš by se s nimi svezl autobusem do města, obrazili by obchody a nakonec by zakotvili někde nad hamburgerem.

A všechno se ještě zhoršilo v okamžiku, kdy se dveře výtahu otevřely a ukázaly Normana Largea, jenž se vestoje hlavou skoro dotýkal umělohmotného stropu. Bylo to poprvé od chvíle, co James s Danou zašli kvůli němu za předsedou a odstartovali tak celý řetěz událostí, jež vedly k sesazení pana Largea do funkce řadového instruktora. Vedoucím výcviku v CHERUB se stal jeho bývalý asistent pan Pike.

Pečlivě se navzájem vyhýbali pohledem. Během jízdy do přízemí si James zakázal myslet na to, jak snadno by ho ten obr dokázal rozmáčknout.

James dorazil k budově na přípravu misí a tam se musel předklonit a zadívat se do optických čoček. Červené světýlko mu

prohledalo sítnici, identifikovalo ho a pak z tiskárny vyjela barevná samolepka současně s tím, jak se dveře s cvaknutím otevřely. Novou samolepku se jménem a fotografií dostával denně, takže se už ani neobtěžoval si ji prohlédnout, jen si ji nohama vzhůru připlácl na tričko.

James měl při úklidu už zaběhnutou rutinu. Začal tím, že z úklidové komory vytáhl vozík. Bylo to mamutí monstrum, jež mělo na jednom konci zabudovanou popelnici, co Jamesovi sahala až po bradu. Po stranách byl připevněný mop, kbelík a vysavač. Police v komoře byly plné hadrů a čisticích sprejů. Budova měla banánově zahnutou chodbu, jež se táhla po celé její délce. Po stranách chodby bylo celkem dvacet kanceláří a skladů se speciální výstrojí a na protějších koncích byly dvě luxusní pracovny pro dva hlavní vedoucí misí – Zaru Askerovou a Dennise Kinga.

James začal s Kingovou pracovnou, protože ten byl vždycky po páté pryč z budovy. V každé místnosti byla stejná rutina: vysypat odpadkové koše, sesbírat všechny špinavé talíře a šálky, otřít všechny plochy nepokryté krámy, vyluxovat podlahu a cáknout do vzduchu osvěžovač. Nebyla to zrovna otrocká dřina, ale když ji člověk dělal večer co večer, děsně se nudil. Navíc musel kmitat, protože za dvě hodiny bylo třeba stihnout dvacet kanceláří, umýt a zásobit čtyři koupelny a záchody, vyluxovat chodbu a umýt nádobí. I když James pracoval bez pauzy, nikdy to nezvládl dřív než za dvě a čtvrt hodiny.

Po devadesáti minutách úklidu Jamese začaly bolet nohy. Domyl poslední záchod, což byl úkol, který upřímně nenáviděl. Ignorování ze strany kamarádů a nulové letní prázdniny, to bylo zlé, ale muset pročistit záchodovou místu plnou hoven a mokrých chuchvalců toaleťáku, to bylo jasně ze všeho nejhorší.

Když James zahodil jednorázové pracovní rukavice a mokré hadry do popelnice, zaslechl tenké zahihňání. Věděl, že to je Zařin osmnáctiměsíční syn Joshua, ale ta hra se hrála jinak.

„Baf!“ vypískl Joshua, který vyskočil zpoza vozíku.

James s okázalým zděšením ucouvl ke stěně. „Tys mě ale vylekal! Jsi *příšerná* stvůra!“

Rozhihňaný Joshua mu objal nohu. „Joshua stvůla. *Vrrrrrr*.“

„To už jsi zase utekl z maminčiny kanceláře?“

Mrňous se rozzářil, když ho James zvedl do náruče. Blonďatá ofina mu spadala do očí a na sobě měl proužkovanou kombinézku pomatlanou hnědými skvrnami.

„Skoro bych řekl, že ses rozhodl poprat s čokoládovou tyčinkou,“ smál se James, když batole odnášel do patra, kde měla Zara kancelář, a zaklepal.

V kampusu bylo jen málo zaměstnanců, které měl James skutečně rád, a Zaru měl snad nejradši. Vždycky pracovala do večera a v průběhu měsíce, kdy James dělal uklízečku, mu během šichty často uvařila hrnek čaje. Obvykle si ho vypil v Zařině kanceláři a tu chvilku spolu proklábosili.

James překročil práh a postavil Joshuu na koberec. Zklamaně zjistil, že Zara má společnost.

„Radši zase zmizím,“ zahučel James a obrátil se k odchodu.

„Vlastně, neměl bys minutku, Jamesi?“ zeptala se Zara.

James se otočil nazpátek a zadíval se na ženu, která seděla naproti Zařinu psacímu stolu. Něco přes třicet, dlouhé tmavé vlasy a tělo sportovkyně.

„Millie, tohle je James, právě ten chlapec, o kterém jsem ti vyprávěla. Jamesi, tohle je Millie Kentnerová, která byla členkou CHERUB dávno před tebou.“

James popošel kupředu, aby hostu stiskl pravici, ale jeho pozornost upoutal Joshua, jenž mu do boty naboural autíčkem.

„Hele,“ naléhal hošík.

James se na něho usmál. „Nový autíčko, viď?“

Joshua se na Jamese zazubil a Zara zatím vysvětlovala Millie situaci. „Ewart sem vodí Joshuu na tu chvíli, než maličkou vykoupe a uloží k spánku. Mrňous by měl maminku navštívit jenom na půlhodinku před spaním, ale když tady James je jeho hrdina.“

Millie věnovala Jamesovi úsměv jak z reklamy na zubní pastu. „Je to tak, Jamesi?“

„Asi jo,“ pokrčil James rameny a přidřepl, aby Joshuovo nové lamborghini otestoval při jízdě po koberci.

Zara přikývla. „Hned jak se Joshua ráno probudí, slyším jenom James, James, James. Když se Joshuy zeptáš, vymýšlí si jako divý.

Včera například tvrdil, že půjde s Jamesem na ryby. Asi to viděl v televizi, protože s Ewartem ještě rybařit nebyl.“

„Ty, Jamesi,“ ušklíbla se Millie a dlaní si zakryla ústa, jako by nechtěla, aby ji Zara slyšela. „Mezi námi cheruby, jak jsi přišel k funkci uklízečky?“

„Jsem se porval,“ vyhrkl James rozpačitě.

Zara se usmála. „No, ale to není *přesně* pravda, je to tak, Jamesi?“

„Nevím, co jako?“

„Aby bylo jasno,“ zasmála se Zara a ukázala na Jamese. „Tenhle hloupý trumbera si nechal dát kopačky od své holky. Naštval se a vztek si vybil na prvním člověku; čirou náhodou to bylo takové jedenáctileté tintítko.“

Millie si úlekem přiklopila dlaně na ústa. „Och, můjtybože!“ usmála se. „Jamesi, jak jsi mohl? Vždyť na Joshuu jsi tak milý!“

Jamesovi bylo trapně a připadal si jako hlupák, i když si uvědomil, že Millie se jenom snaží být milá.

„Takže, jak jsem řekla,“ vmísila se do řeči Zara, „tady James má řadu skvělých zkušeností z misí, ale momentálně si to parádně zavařil. Kamarádi s ním nemluví, připravil se o letní prázdniny a z povinností uklízeče by se vyvlékl jedině v tom případě, že bych ho poslala na misi.“

Millie přikývla. „Vezmu každého, koho mi uvolníš. Brala bych to jako laskavost z tvé strany. Ubytování zařídím a dávám slovo, že to netrvá déle než měsíc.“

Zara Jamesovi vysvětlila: „Když Millie přestala působit jako agent v CHERUB, vstoupila do řad Metropolitní policie. Pracuje v důstojnické hodnosti ve východním Londýně a má jisté problémy s jedním z místních lotrů. Jde o učebnicový případ práce CHERUB: nastěhuj se do sousedství s dalším agentem, spřátel se s lotrovými dětmi, snaž se proniknout do jejich soukromého i pracovního života a tak dál a tak dále. Musím napsat formální žádost a nechat si ji schválit od etické komise, ale jinak, předpokládám správně, že bys měl zájem?“

James nadšeně přikývl. „Kašlu na to, co je to za misi, pokud nebudu muset strkat ruce do další záchodový mísy!“

Zara se usmála. „Jo, čekala jsem, že odpovíš něco na tenhle způsob.“

13. PŘÍSNĚ TAJNÉ

*** TAJNÉ***

Informační materiál k misi pro Jamese Adamse.
Tento dokument je chráněný identifikačním
bezpečnostním čipem. Každý pokus odnést ho
mimo prostory budovy spustí alarm.
Nepořizujte kopie ani si nedělejte poznámky.

MILLIE KENTNEROVA

Millie Kentnerová se narodila roku 1971. V letech 1981-1988 sloužila jako agent CHERUB a po jedenácti misích skončila s černým tričkem. Její role v hornické stávce v r. 1985 byla označena za „jeden z nejskvělejších výkonů agenta CHERUB v celé historii jednotky“.

Millie odešla studovat na univerzitu v Sussexu, kde si vybrala obor kriminalistika – forenzní vědy. V roce 1992 vstoupila do řad Metropolitní policie a odstartovala závratně rychlou kariéru. Do čtyř let získala hodnost inspektora. Po svém povýšení Millie přešla z kriminálky do funkce velitele komunitní policie v oblasti východního Londýna, kam spadá i čtvrť Palm Hill.

Palm Hill je pořád ještě nechvalně proslulá bouřemi, které se tu odehrály v roce 1981, ale dnes se jedná o čtvrť s mnoha zámožnými obyvateli a kriminalita tu je pod londýnským průměrem. Millie Kentnerová pracuje s komunitou v Palm Hillu po celých devět let a rozhodně má na této změně nemalé zásluhy. V roce 2002 odmítla povýšení do hodnosti vrchního inspektora i možnost postavit se do čela londýnské jednotky, zaměřující se na konkrétní hnízda zločinu. Přála si pokračovat v načaté práci ve čtvrti Palm Hill.

BRATŘI TARASOVOVI

Leon a Nikola Tarasovovi se narodili kdesi v Rusku. Nikola je údajně o rok starší než jeho bratr, ačkoliv jejich přesný věk neznáme. Po službě u ruského vojenského námořnictva se oba mladí muži začali živit jako rybáři.

V srpnu 1975 selhaly oba motory jejich rybářské lodi, která se tehdy pohybovala v Severním moři. Po tísňovém volání se objevil britský záchranný člun a s pomocí norského vojenského námořnictva evakuoval všech čtyřicet dva členů posádky do bezpečí.

Po přistání v Británii patřili Leon a Nikola k osmi členům posádky, kteří požádali o azyl. Poté, co se vládním úředníkům nepodařilo zmíněných osm námořníků přesvědčit k návratu domů, protože tím by si vláda ušetřila diplomatickou tahanici se SSSR, britská vláda tyto žádosti o azyl neochotně přijala.

Leonovi a Nikolovi se nepodařilo sehnat práci na žádné britské rybářské lodi, takže se zapojili do ruské komunity v okolí Bow ve východním Londýně. Bratři postupně vystřídali řadu nepopulárních zaměstnání: jezdili s taxíkem, pracovali v hotelové kuchyni a jako pomocný personál v nemocnici. Je důvod k předpokladům, že se postupně stále víc zapojovali do nelegálních činností. V roce 1979 byl Nikola odsouzen za krádež více než 2000 liber v hotovosti, které se dopustil v kanceláři taxislužby, kde pracoval předchozí léto. Byl odsouzen ke třem měsícům nepodmíněně.

BOUŘE V PALM HILL

Po propuštění z vězení Nikola oznámil, že je bez domova i beze všech prostředků, proto dostal obecní byt se dvěma ložnicemi v zanedbané části čtvrti Palm Hill. Přistěhoval se k němu Leon a pak žili podobně jako předtím, vydělávali si na živobytí špatně placenými pracemi, různými kšeftíky a drobnými kriminálními delikty. Jejich finanční situace se však rázem a navždy změnila v důsledku bouří na Palm Hillu.

Bouře vypukly večer 13. července 1981, když policie zastavila a vzápětí zatkla mladíka, jenž vystoupil z ukradeného auta. Svědkové tvrdili, že zatýkající policisté mladíka mlátili během celé doby, co mu nasazovali pouta a táhli ho na zadní sedadlo policejního vozu. Vzápětí se shromáždil rozzuřený dav, zřejmě ještě povzbuzený vlnou

městského násilí, jež se začala rozlévat po celé zemi poté, co před třemi měsíci vypukly bouře v Brixtonu. Lidé nejprve házeli láhve a cihly a pak se shlukli kolem policejního vozu, ze kterého vytáhli policisty a zmlátili je dřív, než ti si stačili vysílačkou přivolat pomoc.

Zatímco se snášela tma, mladíci a policie sváděli boje na ulicích i v zákoutích čtvrti Palm Hill, lidé vyrabovali více než dvacet obchodů, roztřískali stovky oken a ničili i auta. Blok asi šedesáti garáží za domy byl totálně vypálený. Policii trvalo přes osm hodin, než zase nastolila pořádek.

VLÁDNÍ GRANTY

V důsledku zmíněného vzbouření vláda vytvořila kompenzační schéma – protože vzbouření a rabování nepokryje žádná pojistka – a rozhodla se vynaložit peníze na obnovu Palm Hillu.

Leon a Nikola Tarasovovi si uvědomili, že taková příležitost se nabídne nejvýš jednou za život. Bratři kšeftovali s ojetinami a ve vypáleném bloku garáží jich ztratili celkem pět. Vláda bratrům vyplatila velkorysé odškodné; podle některých odhadů dostali nejméně čtyřnásobek skutečné ceny vozidel.

Leon a Nikola ani nemohli uvěřit svému štěstí. Peníze použili jako zálohu na pronájem sešlé hospody na pozemku u okraje čtvrti Palm Hill. S pomocí vládních grantů a výhodných půjček určených na rozvoj oblasti se jim podařilo hospodu zrekonstruovat a na přilehlém pozemku vybudovat velký autobazar.

ZLODĚJNY

Ani jedno z jejich podnikání neznamenalo šílený úspěch, nicméně peníze od vlády umožnily bratrům Tarasovovým chodit v obleku a televizním štábům, jež se občas objevily, aby podaly hlášku o situaci po bouřích, se představovali jako místní podnikatelé.

V následujících letech Tarasovovépodnikali s absolutně nulovým respektem vůči zákonům. Několikrát byli vyšetřováni pro daňové úniky a v jejich autobazaru opakovaně nacházeli kradené automobilové součástky nebo i celé vozy. Při jedné prohlídce policie našla skladiště falešných poznávacích značek pro kradená vozidla. Leon a Nikola se zapřísahali, že značky tam nechal jejich bývalý

zaměstnanec, a po třídenním procesu u soudu v Botu Crown je porota shledala nevinnými.

Jejich hospoda s názvem Ruský car rychle proslula jako zapadák drobných kriminálníků. V Palm Hillu je rovněž známá jako místo, kde si snadno můžete koupit drogy či kradené zboží, pít po zavírací hodině či se dohodnout na nelegálním celonočním pokru.

DYNASTIE TARASOVOVÝCH

Až donedávna bratři Tarasovovi vedli pozoruhodně totožné životy. Oba se v roce 1985 oženili a zplodili syna a dceru.

Leon se oženil se Sašou Arkadyovou. Sonja se narodila v roce 1989 (dnes jí je šestnáct) a Maxim v roce 1991 (je mu třináct, říká se mu Max). Nikola se oženil s Paulou Randallovou. Mají děti Pjotra, narozeného v roce 1988 (dnes mu je osmnáct, je známý jako Pete) a Lizu narozenou v roce 1990 (dnes čtrnáctiletou).

Paula Tarasovová opustila Nikolu a jejich děti v roce 2000 a krátce poté se znovu vdala. Po delších zdravotních potížích Nikola Tarasov zemřel v prosinci 2003 na zápal plic. Poručnictví nad jeho dětmi získal Leon, čemuž matka dětí v nejmenším nebránila.

Leon a Saša v současnosti bydlí ve dvou propojených bytech v Palm Hillu se svým synem, dcerou, neteří a synovcem.

PENÍZE

Leon Tarasov se v důsledku bratrovy smrti doslova zhroutil. Nasával jako duha. Hospoda i autobazar byly stále zadluženější upovídalo se, že Leon si nasekal mamutí dluh v kartách u „důležité" postavy z podsvětí. Mnoho lidí věřilo, že je jen otázkou času, kdy Leon ztratí svou živnost.

Mezi ty, kdo se nemohli dočkat brzké záhuby Leona Tarasova, patřila i policie z Palm Hillu. Tarasov byl doslova osina v zadku práva, za prvé kvůli svým nelegálním aktivitám a za druhé z toho důvodu, že jeho hospoda představovala proslulý útulek pro další kriminálníky. Jedno policejní hlášení popisovalo Leona Tarasova takto: „Muž, který sám sebe rád vidí jako vůdce komunity, ale ve skutečnosti jeho kriminální činy jsou jako rakovina, která užírá větší díl ze všeho dobrého, co dělají jeho sousedé. Všeobecně panuje

přesvědčení, že Leon je až po uši zapletený do místního obchodování s kradenými auty a dalším nelegálním zbožím. Navíc ho podezírají, že už roky vybírá výpalné mezi místními majiteli obchodů. Nedávno se namočil do vražedné mocenské války s nedalekou komunitou přistěhovalců.“

Ovšem koncem roku 2004 se Tarasovův osud změnil k lepšímu. Splatil dlužné splátky všech svých úvěrů, vzal si na leasing nové auto a najal si další hospodu na severním konci čtvrti Palm Hill, na jejíž rekonstrukci vynaložil spoustu peněz a před otevřením ji přejmenoval na Ruskou carevnu.

Největší vtípek loňského roku, který koloval po Palm Hillu, zněl v tom smyslu, že Tarasov buď vyhrál v loterii, nebo vyloupil banku. Policie si ověřila, že v loterii Leon nevyhrál, takže se dost vážně potřebovala dozvědět zdroj Tarasovova nově nabytého jmění.

MISE CHERUB

Leon Tarasov během více než třicet let trvajících pochybných aktivit celkem úspěšně unikal všem postihům kromě pokuty za přestupek a podobně směšným trestům. Se svým podnikáním se nikomu nechlubil a všechny snahy policejních informátorů (práskačů) a operace tajných agentů beznadějně selhaly.

Tisíce promarněných hodin, vynaložených na nachytání Leona Tarasova, se zasloužily o stále silnější nechuť místní policie v Palm Hillu snažit se o jeho usvědčení. Millie Kentnerové už začala lenost jejích kolegů lézt na nervy a nakonec požádala své staré kamarády v CHERUB, zda by jí nedokázali pomoct.

Dva zkušení agenti CHERUB se nastěhují do prázdného bytu na stejném patře jako rodina Tarasovových. Mladší agent – třináctiletý James Adams – se zaměří na Maxe a Lizu. Starší agent – sedmnáctiletý Dave Moss – se zaměří na Sonju a Petea.

Dave bude vystupovat jako Dave Holmes, mladík, který se nedávno dostal z pěstounské péče. James se bude vydávat za jeho mladšího bratra, který je sice stále v pěstounské péči, ale dostal svolení nastěhovat se k bratrovi. Vedoucí organizátor misí Zara Askerová celou akci zorganizuje a Millie Kentnerová bude operaci den ze dne sledovat a řídit.

CÍLE MISE

1. *Infiltrovat se do rodiny Tarasovových a snažit se získat o Leonově trestné činnosti tolik důkazů, kolik jen bude možné.*
2. *Infiltrovat do Leonova podnikání, především do jeho autobazaru, jenž je údajně hybnou pákou jeho trestné činnosti.*
3. *Hlavním cílem je pokusit se rozkrýt zdroj nedávného bohatství Leona Tarasova.*

ETICKÁ KOMISE CHERUB SOUHLASÍ S PLÁNEM MISÍ BEZ VÝHRAD.
Tuto misi klasifikuje: NÍZKÉ NEBEZPEČÍ. Zkušení agenti smějí působit bez trvalého kontaktu s vedoucími mise.

14. DOMOV

James a Dave dojeli do čtvrti Palm Hill v otřískaném Fordu Mondeo. Bylo sobotní dopoledne. Zadní sedadla vozu byla sklopená a kufr byl nacpaný zavazadly. Klimatizace nefungovala, takže s horkem bojovali tím způsobem, že se hnali po dálnici se staženými okny; průvan jim proto dělal z vlasů bláznivá vrabčí hnízda.

Byla to druhá Jamesova mise s Davem. Sedmnáctiletý chlapec seděl za volantem; díky delším plavým vlasům, velkým modrým očím a pohlednému obličeji vypadal o rok dva mladší, než napovídalo svalnaté tělo. James byl podsaditější než on, měl placatější nos, ale při troše představivosti se dalo uvěřit, že ti dva mladíčci jsou pokrevní bratři.

Dave miloval klasický rock, takže cesta ubíhala ve směsici Led Zeppelin, Black Sabbath a The Who. James dával přednost modernějším věcem, ale než cédéčko dojelo potřetí, už na svém sedadle napodoboval hru na imaginární kytaru.

Brzy odpoledne dorazili do Palm Hillu a zajeli na parkoviště plné ojetých rodinných kombíků a méně častých značek, především BMW a audi, jejichž majiteli byli mladí odborní pracovníci, kteří si začali pronajímat byty v lepších částech sídliště. Třípatrové činžáky obklopující parkoviště ze všech stran prošly nedávno rekonstrukcí: cihlové podezdívky byly vyčištěné, okenní rámy natřené a každý hlavní vchod do budovy byl osazen bezpečnostními dveřmi.

Když James vystoupil z auta a snažil se rozhýbat ztuhlé svaly po tříhodinové cestě, nakoukl průchodem mezi dvěma činžáky a u zadního vchodu Ruského cara zahlédl přepravky s prázdnými lahvemi.

James a Dave popadli zezadu z auta každý jednu sportovní tašku a zamířili ke schodům. Stoupali nahoru a Jamese zalila směsice vzrušení a úzkosti, jakou člověk cítí na začátku každé mise, ale tentokrát se k těm pocitům připojila radost, že unikl z kampusu. Nechtěl tam být, až se Lauren, Kerry a všichni ostatní vrátí z

přímořského hostelu se zlatavým opálením a vtípky o vší té zábavě, kterou si tam užili.

K jejich novému domovu se šlo po dvacetimetrové pavlači v prvním patře; od dvou bytů obývaných Tarasovovými ho dělily čtvery dveře. Zaplavila je zatuchlina po měsíce nevětraných místností. Původní barva koberců se dala nejvýš hádat a předchozí majitel měl podle těch vzorovaných tapet a umělohmotného lustru vážně úděsný vkus.

„O nábytek se tady člověk fakt nepřerazí," poznamenal James, když nakoukl do obývacího pokoje, kde stála jediná pohovka a konferenční stolek s prasklou skleněnou deskou.

Dave přikývl. „Četl jsi přece instrukce. Děti odcházející z pěstounský péče dostanou tři stovky na nábytek. V týdnu můžeme zajet do Ikey a koupit si sedací pytle a tak, ale s luxusem nepočítej."

James pokračoval v průzkumu. Kuchyně a koupelna ještě ušly, ale ve velké ložnici stál jen kovový věšák na šaty a úplně nová postel. Byl tam plameňákově růžový koberec a semišové tapety.

„K zblití!" brblal James.

Dave se vhrnul do pokoje za ním. „Druhá ložnice je bílá, chceš ji?"

James pokrčil rameny. „Klidně."

„Super!" zasmál se Dave a hupl na dvoulůžko. „Tady budu mít večer co večer jinou kočku."

James se na něho výsměšně zašklebil. „Fakt si to myslíš, jo?"

Jamesův pokoj byl menší, bylo tam jednolůžko a známky, že předtím patřil dívce. Jamese to maličko rozesmutnělo, protože si vybavil pokojík, který měl tehdy, když maminka ještě žila. Posadil se na matraci – jež byla dosud zatavená v igelitu i s nalepenou cenovkou – a představoval si, jak buší do stěny, aby Lauren a její kámošky, co u ní přespávají, žvanily míň hlasitě, nebo jak se skrz stěnu nesou vibrace maminčina chrápání.

James absolvoval deset cest po schodišti, než vyložili všechna zavazadla, a byl po tom celý uřícený, takže si dal sprchu a oblékl si čisté kraťasy a jedno ze svých triček s Arsenalem. Z kampusu si dovezli pár plechovek koly a nějaké jídlo z fast foodu, ale chlapci si

potřebovali koupit mléko a další čerstvé potraviny. Když přijížděli k domu, na dolním konci ulice zahlédli štít Sainsburys, takže tam James zamířil, zatímco Dave se pustil do úklidu.

Nabral do vozíku nějaké základní věci, jako chleba, mléko a cereálie, k snídani a zamířil k regálům s hotovkami. Vzal čínu do mikrovlnky, pár těstovinových jídel a dvoje kari pro Davea. Když se pak vracel do vnitrobloku, kde měli byt, zahlédl prvního člena rodiny Tarasovových: na kolech se kolem něho kmitl třináctiletý Max s partou kámošů.

James se dostal k zamčeným dveřím pod schody a náhle si uvědomil, že při převlékání si zapomněl do čistých kraťasů přendat klíč od vchodu. Stiskl tlačítko interkomu pro jejich byt a čekal. Po půl minutě ho stiskl podruhé a naštvaně houkl do mikrofonu.

„Dave, pusť mě nahoru!“

Uběhlo dalších třicet vteřin, a to už Jamesovi skutečně docházela trpělivost. Podíval se na hodinky a usoudil, že Dave přece už dávno nemůže trčet ve sprše, takže zmáčkl tlačítko šestkrát za sebou a přitom ječel: „Dave, ty idiote, pusť mě bzučákem dovnitř! Jsi hluchej, nebo co?“

Z pavlače v prvním patře, Jamesovi přímo nad hlavou, se ozval dívčí hlas: „Nemůžeš dovnitř?“

James o krok ucouvl, aby líp viděl. Usoudil, že dívka může být o rok starší než on.

„Brácha ne a ne mi otevřít. Buď ohluchl, nebo si ze mě dělá šoufky.“

Dívka se usmála: „Pustím tě, jo?“

James ji bezpečnostním sklem ve dveřích viděl, jak schází po schodišti do přízemí. Nejdřív se na horním schodě objevily pantoflíčky a rudě nalakované nehty. Následovaly opálené nohy a džínová minisukně. Když dívka otvírala dveře, věnovala Jamesovi úsměv a pohodila dlouhou hřívou.

„Dík,“ usmál se James na ni na oplátku.

„Zahlídla jsem, jak si s tím druhým klukem stěhujete věci do domu. Já jsem Hannah a bydlím ob dveře.“

„Já jsem James,“ představil se a šel za dívkou nahoru, v každé ruce igelitku s nákupem. „Ten druhý je můj brácha Dave.“

„Viděla jsem akorát vás dva. Kde máte rodiče?“

„Na hřbitově,“ odpověděl James a v patře vyšel ze šera schodiště na pavlač.

„Jé… to mě mrzí.“

James si uvědomil, že tu informaci sdělil příliš ledabyle a tím Hannah šokoval. „Byly mi čtyři,“ pokrčil rameny. „Skoro si na ně nevzpomínám.“

„Ale jak je možný, že vám dvěma dovolili bydlet sami?“

„Byli jsme u pěstounů, ale Daveovi bylo právě sedmnáct, tak dostal obecní byt. Mně dovolili bydlet s ním na zkoušku; párkrát týdně sem zaskočí někdo ze sociálky a zkontroluje mě.“

Hannah se zahihňala. „Takže to se nemůžeš nijak moc odvázat, co?“

„No, to bohužel asi ne,“ přisvědčil James, zastavil u dveří svého bytu a zazvonil. Uvnitř slyšel dunění hudby.

„Jsem ráda, že jsem tě poznala, Jamesi. Nejspíš se budeme potkávat.“

James se usmál. „Pospícháš někam? Já jenom jestli nechceš na moment zaskočit a seznámit se s mým bráchou.“

„Proč ne?“ souhlasila Hannah.

Když Dave, oblečený pouze do tříčtvrtečních kapsáčů, otevřel dveře, zaplavil je řev *Baba O’Riley* od The Who.

„Kde máš klíče?“ divil se Dave.

„Strčil jsem si je někam,“ odsekl James podrážděně. „Kde myslíš? Zapomněl jsem si je, no. Možná že kdyby ses nesnažil, aby všem lidem v tomhle bloku popraskaly ušní bubínky, tak bys slyšel, že dole zvoním.“

Dave skočil do obývacího pokoje a stáhl zvuk natolik, aby se aspoň slyšeli navzájem. Potom stiskl Hannah ruku a té se úplně podlomila kolena.

„Těší mě, Dave.“

James už měl za sebou troje regulérní chození a na pár dalších děvčat to celkem úspěšně zkoušel na mejdanech a podobně. Soudil, že na svých třináct let si v tomhle směru nevede nejhůř, ale to neznamenalo, že nežárlil na Davea. Kdykoliv se dívky s Davem seznamovaly, vždycky zrudly a chichotaly se všem jeho vtípkům.

Vystřídal už řadu krásných děvčat a podle většiny lidí v kampusu se ke každé z nich choval jako svině.

„Jak jsi přišel k té jizvě na hrudníku?“ zeptala se Hannah a zarazila natažený ukazovák pár centimetrů od Daveovy pokožky, jako by jeho tělo bylo vzácné umělecké dílo, jehož se neodvažuje dotknout.

„Před pár měsíci jsem měl na pohrudnici krevní sraženinu,“ vysvětlil Dave. „Museli mi tam zavést katétr a odsát ji.“

Hannah se odtáhla. „Brrr.“

„Zničilo mi to vyhlídky na kariéru modela,“ zavtipkoval Dave.

„Radši strčím ty nákupy do lednice, aby to nerozmrzlo,“ ozval se James.

„Bezva nápad,“ přikývl Dave. „A když už v tom budeš, co kdybys nám všem uvařil čaj?“

Kdyby tam nebyla Hannah, James by Davea za tu drzost seřval, ale teď zamířil do kuchyně a naplnil konvici. Zatímco uklízel potraviny, vykoukl přes dvířka lednice a zjistil, že Hannah se chystá k odchodu.

„Vážně se nemůžu zdržet,“ vysvětlovala. „Potřebuju dnes večer dodělat jeden úkol.“

„Kampak máš tak naspěch?“ zazubil se James spiklenecky. „Super rande?“

Hannah jen zavrtěla hlavou. „Hele, na konci sídliště je velká požární nádrž. Když je hezky, schází se tam večer spousta místních dětí. Vlastně jde spíš o takový poflakování, ale kdybyste měli chuť, ukažte se tam. Seženeme si pivo a já vás seznámím s pár lidma odtud.“

James přikývl. „Jo, spolehni se. Ale nemusím se házet do gala, nebo tak něco?“

„No, to tričko s Arsenalem by se dalo vynechat,“ řekla Hannah a strčila si dva prsty do krku, jako že bude blinkat. „Mohla bych si uříznout parádní ostudu, kdyby mě viděli házet řeč s blbečkem.“

15. POFLAKOVÁNÍ

Chlapci jedli lasagne z mikrovlnky před televizí napojenou na mizernou společnou anténu, když Dave zahlédl, že kolem okna jde po pavlači Sonja Tarasovová. Málem se přerazil o Jamesovy nohy, jak překotně se vyřítil ze dveří a chodbou k bytovým dveřím. Doklusal za Sonjou a poklepal jí na rameno.

„Ahojky, Melanie!“ vyhrkl nadšeně.

Sonja se obrátila. Byla bezbarvá a měla maličko nadváhu, obličej zaoblený.

„Nejsem žádná Melanie!“ odsekla popuzeně.

Dave si přiklopil dlaně na ústa a hrál překvapeného. „Moc se omlouvám,“ vyjekl. „Nechtěl jsem tě vylekat. To jen že… Jako bys z oka vypadla dívce, se kterou jsem jednou chodil.“

James se vplížil do chodby; jedl lasagne a poslouchal. Jakmile si Sonja uvědomila, že ji neodchytil žádný uchyl, a všimla si, jak je Dave pěkný, zeširoka se usmála.

„To je v pohodě,“ zahihňala se. „Tuhle jsem udělala něco navlas stejnýho.“

„Hned jsem měl vědět, že to je moc krásný, než aby to byla pravda,“ povzdechl si Dave. „Pochop, zrovinka jsem se přistěhoval a ještě tu nikoho neznám.“

„Přistěhoval ses sem?“

Dave přikývl, palcem ukázal dozadu k otevřeným dveřím. „S mladším bráchou teď bydlíme v šestnáctce.“

Sonja se usmála, ale zřejmě ji nenapadlo, co na to říct.

„Jsou tady nějaký dobrý podniky, kam se dá v sobotu večer zajít?“

Sonja ukázala uličkou mezi činžáky. „Támhle je Ruský car, ale obvykle se tam scházejí starší lidi. Když ale tu putyku mineš a dojdeš až na opačný konec sídliště, dorazíš k Ruský carevně. Lidi tam jsou už spíš moje krevní skupina a většinu sobot tam hraje živá hudba. Když je tam moc narváno, tak dokonce pomáhám za barem.“

„Super,“ kývl Dave. „Kdybych tam později skáknul, možná mi dovolíš, abych tě pozval na drink?“

Sonja si skousla nehet na palci a zazubila se. „Klidně, a možná ti to dokonce oplatím.“

„Jo, mimochodem, já jsem Dave,“ představil se a natáhl k ní pravici.

„Sonja,“ odpověděla.

Dave ji vzal za ruku a jemně stiskl. „Mám radost, že jsem tě poznal, Sonjo, ale teď se radši vrátím do bytu; chystám bráškovi večeři.“

Dave se odflinkal do bytu a okázalým výkopem vzad zabouchl za sebou dveře.

James měl úžasem pusu dokořán. „Fakt nevěřím, že jsi to opravdu udělal!“ vyjekl.

„A co, jako?“ optal se Dave nevinně.

„Tys po ní *totálně* vyjel, a přitom jsi ji viděl poprvý v životě!“

„Není to nic těžkýho,“ zatvářil se Dave skromně. „V tvým věku jsem taky býval vyplašený až na půdu, ale holky fakt nejsou močálový nestvůrky z planety Zog. Normálně stačí jít k nim a začít se bavit. Buď se s nima někam dostaneš, nebo nedostaneš.“

„Ale stejně,“ vrtěl James ohromeně hlavou. „Už jenom to, že normálně přijdeš k cizí holce a začneš se s ní klidně bavit, je fakt hustý!“

„To dá rozum,“ usmál se Dave lišácky a vzal si z konferenčního stolku svoje lasagne, „taky dost pomůže, když ženám připadáš neodolatelný.“

Polkl sousto a vyrazil ze sebe gigantické říhnutí.

„Fakt ze mě musíš dělat pětiletýho spratka?“ ušklíbl se James a přisedl si vedle Davea na pohovku.

Dave se zatvářil nechápavě. „Cože z tebe dělám?“

„*Chystám bráškovi večeři*,“ ocitoval James. „Normálně by mi to nevadilo, ale byl jsem to přece já, kdo dlabanec vybalil z papírový krabice a propíchl fólii.“

Když Hannah zazvonila na Jamese, měla s sebou dvě kamarádky. Z policejních fotografií, které mu ukázala Millie Kentnerová, poznal naducané rysy Lizy Tarasovové. Ta druhá dívka se jmenovala Jane.

„Jane dřív bydlela ve vašem bytě," vysvětlila Hannah, když James zavřel dveře a vyrazil s děvčaty na konec pavlače. „Přestěhovali se do přízemního bytu v sousedním činžáku, protože její babička už ty schody nezvládala."

K požární nádrži to byla desetiminutová procházka do kopce. Kolem uměle vybudovaného jezera se střídaly trávníky s keři. Cestičky využívali hlavně kondiční běžci a majitelé psů a na trávě si děti házely talířem, zatímco rodiče na ně dohlíželi. Tři dívky však zavedly Jamese mimo civilizaci do zarostlé oblasti vedle nepoužívané silničky. Jediným kouzelným prvkem mezi plechovkami od piva a vyhozenými pneumatikami byl bystrý potok napájející jezero, ale i ten byl zčásti přehrazený zrezavělým kuchyňským sporákem.

James si nastudoval i historii Palm Hillu. Věděl, že po bouřích tu za tři miliony liber vybudovali mládežnické a komunitní centrum se zónami speciálně vytvořenými pro dospívající mládež, kde by hluk a aktivity mladých nerušily nikoho z obyvatel. Během mise si však James všiml, že děti v jeho věku odmítají všechna místa, kam by měly jít, ve prospěch hnusných míst, kam si můžou nosit všechna ta svinstva, kvůli kterým jejich rodiče trápí noční můry.

Bylo tam zhruba třicet dětí ve věku mezi dvanáctým a patnáctým rokem. Posedávali tam ve skupinkách po čtyřech až pěti. Vládl tam převážně klid; pár kluků tam blblo na kolech, ale většina dětí se válela ve vysoké trávě jen tak a klábosila. Za vzdálenými domy se slunce klonilo k západu.

Prioritou Jamesovy mise bylo navázat přátelství s Lizou a Maxem Tarasovovými, ale největší vábničku ztělesňovala Hannah. Dala si záležet, aby Jamesovi vysvětlila, že nemá kluka, a vážně si prima poklábosili komplet o všem, fotbalovou ligou počínaje a fígly na opisování domácích úkolů konče.

Liza zmizela s houfem děvčat. To Hannah a Jamesovi umožnilo podělit se o plechovku piva Heineken, kterou vysomrovala od jednoho staršího kluka, co ji neskrývaně zbožňoval, a Jane si

připadala odstrčeně. Nakonec toho milá Jane měla plné zuby a prohlásila, že jde domů dřív, aby zkontrolovala babičku.

Pár dětí se na moment zastavilo, aby s Hannah ztratily pár slov a představily se Jamesovi. Když se u nich v osm večer zastavil Max Tarasov, aby si s Jamesem vlídně plácl dlaní o dlaně, bylo jasné, že tuhle příležitost skámošit se s cílovou osobou nesmí James propást, i kdyby si tím měl ohrozit vyhlídku na muchlování se s Hannah.

„Koukám, že mám na pavlači kámoše, Jamesi," jásal Max. „Je fajn mít za souseda dalšího fanouška Arsenalu."

James se pyšně koukl na své tričko. „Jo, zdá se, že v naší čtvrti patříme k ohroženým druhům."

„To mi *vykládej*!" smál se Max. „Tady je to jen samý West Ham a Chelsea, prostě špína."

James byl v duchu nadšený. CHERUB vytvořil situaci, která by seznámení s Maxem měla umožnit přirozenou cestou, ale fanouškovství ke stejnému fotbalovému klubu všechno báječně usnadnilo.

„Hele, ještě s dvěma klukama jdeme dolů do výčepu pro dalších pár piv," pokračoval Max. „Chceš se přidat?"

„Peníze mám," připustil James, „ale nevypadám zrovna na osmnáct, chápeš?"

„Ten kšeft známe. Majitel by klidně prodal nervový plyn prvňáčkovi, jen když mu z toho něco kápne."

James se zasmál. „Cože, on má na skladě i tohle?"

„No, vždycky se ho můžeš zeptat."

James se zvedl. Koukl dolů na Hannah a z očí jí vyčetl vztek. „Akorát skočím pro nějaký to pivo. Nevadí, viď?"

„Proč by mi to mělo vadit?" pokrčila Hannah rameny.

Ale vzhledem k tomu, jak vztekle svírala rty a prkenně se napřímila v ramenou, bylo Jamesovi jasné, že jí to vadí proklatě moc.

„Koupím ti sýrový tyčky," vyhrkl James, který se zoufale snažil sladit požadavky mise s přáním dívky, jež tu seděla v trávě. „Nebo třeba čokoládovou tyčinku, křupky, prostě co chceš."

Hannah si tím usmířil. „Tak nám kup kolu, ne v plechovce, ale tu půllitrovou, a malou lahvičku vodky, ať si to namixujeme."

James si uvědomil, že ho to vyjde na skoro celou desetilibrovku, co má v kapse, ale protože to byly peníze, které jim Zara dala na jídlo, nelámal si tím hlavu.

Dva trochu starší chlapci šli z kopce k obchodu jako první, pár kroků za nimi klusali James s Maxem.

„Ty jsi fakt třída, Jamesi," prohlásil Max uznale. „Sbalit Hannah hned první večer, co jsi tady."

James se pokusil o stejně ležérní tón, jakým před pár hodinami mluvil Dave. „Jde o sebevědomí, člověče," zatvářil se zkušeně. „Holky fakt nejsou mimozemšťani z planety Zog. Prostě se s nimi začneš bavit."

„Jo…," protáhl Max ztěžklým jazykem. James si uvědomil, že jeho nový kamarád vylokal víc než polovičku plechovky ležáku, ze které nabídl i Hannah.

„Ale Hannah je dost divná, víš, od tý doby, co se stalo to s jejím bratrancem."

„A o co jako šlo?" zajímal se James.

„Měla bratrance, Willa. Bylo mu osmnáct. Feťák jak z učebnice, hipík, úplný vypatlanec. Spadl ze střechy na zadní straně našeho činžáku. Všichni věří, že byl tak sjetej, že vůbec nevěděl, kde vlastně je."

V materiálech k misi o tomhle nebylo ani zmínky, ale nebyl pro to samozřejmě důvod, protože neštěstí nemělo nic společného s Tarasovovými.

„Hannah ho měla ráda?" nadhodil jen tak.

„Nijak extra," pokrčil Max rameny. „Akorát že Hannah a Jane stály jen pět metrů od místa, kde přistál."

„*Nekecej*!" vyjekl James.

„Ale nekecám!" chechtal se Max. „Normálně z první řady měla báječný výhled na bratránka, co ze sebe udělal boloňskou omáčku na špagety. Teda, takový divadlo ti prostě musí zakvedlat mozkem, chápeš?"

16. MAX

Cesta k hospodě trvala asi dvanáct minut, ale majitel byl skutečně tak bezva, jak Max inzeroval, a bez mrknutí oka Jamesovi dovolil koupit pro Hannah vodku a šestikusové balení piv. James dokonce ani nemusel požádat ty dva starší kluky, kterým už bylo přes patnáct, aby šli k pokladně platit místo nich.

Když vyšli na ulici, byla už skoro tma, takže se k jezeru vraceli mírně delší trasou po silnici, a ne neosvětlenými stezkami mezi houštím. James v chůzi pohupoval igelitkou s plechovkami piva. Max většinou mlčel, ale Jamesovi to vyhovovalo víc, než kdyby naopak nepřetržitě mlel pantem.

U louky museli přelézt zídku sahající asi do výše ramen. Bylo tam míň dětí než dřív. Rázem vycítili napjatou atmosféru.

„Kurva fix," sykl Max trpce, „co *tihle* tady pohledávají?"

James zahlédl nově příchozí: čtyři udělané maníky, tak šestnácti až sedmnáctileté. Měli džíny a těžké šněrovací boty. Patřily k nim dvě dívky, typické drsňačky už od pohledu.

„Jsou tady odtud?" zeptal se.

Max přikývl. „Jo, jsou z Grosvenor Estate, to je na druhý straně nádrže. Ale tady se ukážou jen málokdy."

James spatřil Hannah asi o padesát metrů dál. Znovu se připojila k Lize a s dalšími děvčaty stály v hloučku. James se odtrhl od starších chlapců a s Maxem v patách k nim doklusal.

Hannah se tvářila naštvaně. „Čekáme jen na vás, abychom odtud vypadly. Přece víme, co je tahle parta zač. Určitě chtějí něco začít."

„Tak co se přesunout do centra pro mladý?" navrhla Liza.

Hubená Georgia se pohrdavě ušklíbla: „Když tam je to ubohý. Desetiletý mrňousové řvou jak šílený a navzájem se pronásledujou s pálkama na pingpong. Klidně se můžeme poflakovat jen někde po sídlišti."

„Jo," přisvědčil Max. „Kluci z Grosvenor si k nám stejně netroufnou."

„Jak to?“ divil se James.

Max se zachechtal. „Protože by dostali nakládačku.“

„Kam chceš jít *ty*, Jamesi?“ zeptala se Hannah.

„Nevím,“ pokrčil James rameny. „Asi se budu držet vás, lidi. Nemám páru, jak to tady chodí.“

„Děje se tady akorát prdlavý kulový!“ ušklíbla se Liza pohrdavě. „Sobotní večery jsou fakt nuda. Už se nemůžu dočkat, až mi bude dost let na chození po klubech a tak všechno.“

„A na randění s nějakým sexy svalovcem,“ zahihňala se Georgia.

„To si *piš*!“ potvrdila Hannah a všechny tři dívky se rozchichotaly. „Ale teď mám aspoň Jamese, je milej.“

James objal Hannah kolem ramen. Byl rád, že už není uražená.

„Jak vás poslouchám, moc prima zábava,“ ozval se jim za zády hluboký hlas.

James se obrátil a zjistil, že dva ranaři ze sousedního sídliště se doflinkali až k nim. Ten vyšší měl řídký nedospělý plnovous. Oba byli širokoramenní a měli svalnaté paže týpků, co je lepší nedráždit.

„Víš ty co? Padám žízní,“ zasípal ten vousatý a přejel si dlaní po zarostlém hrdle, aby svoje tvrzení zdůraznil. „Jen tak mimochodem jsem si všiml, že jste si donesli pár plechovek, a tak mě napadlo, že byste nám třeba rádi nabídli.“

„Dvě by stačily,“ dodal jeho kámoš.

Max se na ně zamračil. „A proč si nekoupíte vlastní, místo abyste somrovali?“

Vousatý mládenec se podíval na svého kámoše a zavrtěl hlavou. „To není moc hezký, takhle z nás dělat somráky, co?“

„To mě ranilo,“ zachechtal se jeho kámoš a ukázal na Maxe. „Víš vůbec, co je tenhle zač? Jeho táta je ten hnusnej tlusťoch, co mu patří Ruský car.“

„Hospoda plná chlastu, a on nám nedá dvě plechovky. Tak hele, naval.“

Max ucouvl, protože menší z ranařů skočil po jeho igelitce.

„Odpal!“ zakoktal Max. Hlas měl prosáklý strachem.

„No, nejsme my kurážnej hoša?“ řehtal se vousáč.

Hannah zatáhla Jamese za rukáv a špitla: „Jsou o mocmoc větší. Nemá cenu nechat se zmlátit pro pár plechovek piva.“

Poté, co si poslední ranou zničil život, byl James ochotný spolknout svou pýchu. Sáhl do igelitky a z plastového obalu odtrhl dvě plechovky.

„Tumáte,“ řekl kysele. „Ode mě.“

„A co takhle všech šest?“ křenil se větší halama nevděčně. „Žízeň se mi nastřádala a fakt se mi nelíbí, že podle tvýho parťáka somrujeme.“

„Nebo že bys měl zájem proplesknout?“ dodal ten menší ranař a přistoupil k Jamesovi tak blizoučko, že se hrudníkem skoro dotýkal Jamesova nosu.

„Dej jim to, Jamesi,“ vyhrkla zoufale Hannah a couvala přitom.

Ovšem náhlá změna podmínek vyvolala v Jamesovi šeredné podezření, že oba ranaři chtějí víc než jenom pivo. Max je urazil a James si domyslel, že ho chtějí ponížit před děvčaty.

I kdyby jim nabídl všechna piva, nejspíš by stejně chtěli něco víc, třeba peníze. A až by jim dal peníze, stejně by mu za jeho námahu dali nakládačku. James si uvědomil, že dřív nebo později si musí dupnout, a asi bude lepší, když to udělá hned.

„Hele, něco vám řeknu,“ prohodil s největší pohodou, jaké byl schopen. „Zkusil jsem vám nabídnout dvě piva, aby byl klid, ale teď dostanete kulový.“

Ranař stojící těsně u Jamese ucouvl, aby zaútočil, ale sotva vykopl, James ho oběma rukama popadl za tričko, přitáhl ho blíž a praštil ho hlavou do obličeje. Ranař odklopýtal pár kroků pozpátku a pak se zhroutil do trávy a držel si krvácející nos. Vousatý se vrhl kupředu a zkusil Jamese popadnout kolem pasu, ale ten jeho paži odrazil a pak mu ji bolestivě zkroutil za záda.

James neměl ponětí, jestli se dva zbývající grázlové z Grosvenor Estate také zapojí do rvačky. Nemohl riskovat situaci dva ku jednomu, což znamenalo, že nejméně jednoho ze soupeřů musel zneškodnit definitivně. Trhnutím natáhl ranařovu paži a hranou ruky mu sekl zezadu do lokte, čímž přeťal šlachy a roztříštil kost.

James si ten úder v kampusu procvičoval snad tisíckrát, ale z rozdílu napodobení rány při tréninku a skutečného rozdrcení svalů a kostí se mu udělalo zle od žaludku.

Když se vousatý mládenec rozeřval bolestí, Jamese se zmocnil zvláštní pocit: kombinace nevolnosti, a navíc bázlivé úzkosti nad zjištěním vlastní moci, kterou získal díky stovkám hodin strávených výcvikem bojových umění. Před deseti měsíci střelil a zabil člověka, ale to by zvládl kdokoliv. Pocit, že umí holýma rukama a bez námahy zlomit lidskou končetinu, byl mnohem děsivější, i když to nemělo ani zdaleka tak vážné důsledky.

Další dva ranaři se začali k Jamesovi přibližovat a jejich dívky se jim vlekly v patách. James se s nimi nechtěl prát a usoudil, že nejlíp je udrží v mezích, když znejistí jejich sebevědomí.

Ukázal na frajírka, který se válel v trávě a držel se za nos. „Chce někdo taky?“ zeptal se James výsměšně. „Tak pojďte blíž a dostanete.“

Všechny ostatní děti na louce třeštily na Jamese oči a snažily se pochopit, co se to před nimi v tom měsíčním světle vlastně odehrává. Jamesovi se mohutně ulevilo, když se ranaři zastavili několik metrů od něho. Jedna z dívek přidřepla ke grázlovi s roztříštěným loktem.

„Radši byste mu měli zavolat sanitku,“ doporučil James a do posměšného tónu se mu vloudil náznak soucitu.

Zmínka o možné přítomnosti dospělých změnila náladu dvacetihlavého davu z nervozity na paniku. *Co když záchranku doprovodí policie? Co když se ranaři vrátí, aby se pomstili za svoje kámoše?* Každá myšlenková linie dospěla bleskově ke shodnému závěru: *Vypadnout odtud!*

Obecenstvo se začalo vytrácet a Hannah zatahala Jamese za paži.

„Padáme, Jamesi,“ škemrala.

Max, James a trojice dívek zamířili pryč, hnali se za stíny ostatních dětí, které klusaly k bráně, kudy se od nádrže vycházelo na sídliště Palm Hill. Hannah dala Jamesovi papírový kapesníček, aby si otřel obličej, zatímco Max konečně našel ztracenou řeč a vzal si hlavní slovo v opěvování Jamesova výkonu.

„Kde ses to naučil, Jamesi? To byla senzace, jako… jako Terminátor, nebo tak něco. To křupnutí, když jsi mu třísknul do lokte, znělo kapku jako… No *teda*! Znáš to, když vytáhneš pečené kuře z trouby a utrhneš mu stehno?“

James neměl náladu si to připomínat a štvalo ho, jak pomalu jeho noví kamarádi utíkají. Kombinace výcviku v CHERUB a častá trestná kolečka na běžecké dráze se zasloužila o to, že James dokázal uběhnout pět kilometrů, aniž by se příliš zadýchal. Jeho společníci nebyli schopni popadnout dech po desetině této vzdálenosti.

„Kde ses to naučil, Jamesi?“ opakoval Max s vykulenýma očima a užasle se na něho zubil.

„Jeden z mých pěstounů byl instruktor karate,“ zalhal James.

„Naučil bys mě pár hmatů?“

„To trvá měsíce,“ zabručel James podrážděně, protože se ohlédl přes rameno a zjistil, že děvčata za nimi zaostávají pořád víc.

První siréna nikoho nevyděsila; logicky předpokládali, že to je sanitka. Ale když během půl minuty houkal už celý sbor aut, bylo to špatné znamení. Sanitka by měla být jen jedna, takže to znamenalo, že další čtyři až pět sirén patří hlídkovým vozům.

Když skupinka dětí ženoucích se asi dvě stě metrů před nimi doběhla k bráně, James zahlédl světlo baterky.

„Policajti!“ vydechla Liza zděšeně.

Jamesem projela vlna strachu. Napadlo ho, že se schová mezi stromy, nebo se vrátí o kus nazpět a přeleze zeď, ale nevyznal se v okolí a věřil, že si dokážou vylhat volný průchod.

„Přestaneme utíkat!“ rozhodl. „Chovejte se normálně.“

Max se po Jamesovi vyjukaně ohlédl. „Radši ten chlast hned zahoď.“

James s povzdechem zastrčil igelitku s vodkou a ležákem v ceně dvanácti liber hluboko do křoví.

Pak se podíval na děvčata. „Je tu nějaký jiný místo, kde se tady scházejí děti?“

Georgia přikývla. „Je tu hřiště.“

„Tak to je fajn!“ prohlásil James. „Kdyby se policajti ptali, tak jsme byli na hřišti.“

Hannah přistoupila k Jamesovi. „Počkej, podívám se ti na obličej.“

James se na vteřinku zastavil. Hannah plivla na kapesník a otřela mu posledních pár kapek krve z čela. Jak se blížili k policistům, znervózněl, ale předchozí houf dětí nechali beze všeho projít po necelé minutce vyptávání.

„Ahoj,“ pravila zdvořile policistka, postavila se před děti a rozsvítila baterku. „Mohla bych vám položit pár otázek?“

„Stalo se něco?“ zeptala se Hannah nevinně, když se všichni zastavili.

Druhý policista, Asiat, popošel blíž a také zapnul baterku. Max ho okamžitě poznal. „Dobrý den, seržante Patele.“

„Nazdar, Maxi,“ kývl s náznakem srdečnosti policista. „Doufám, že ses do ničeho nenamočil. Nerozbil jsi další okno?“

„Ne-e,“ zazubil se Max provinile.

„Kde jste vy děti byly?“ zeptala se policistka.

Georgia a Liza promluvily jednohlasně. „Támhle na hřišti.“

„Nebyly jste náhodou nahoře u potoka?“

Obě dívky zavrtěly hlavou.

„Dostali jsme hlášení, že tu někdo přepadl a zmlátil pár kluků z Grosvenor Estate. Jeden z nich skončil se zlomenou rukou. Lhaním byste si mohli zavařit pořádný průšvih, takže vám nabídnu další šanci. Víte určitě, že jste nebyli nahoře u potoka?“

Jamesovi se ulevilo, když všechny dívky zavrtěly hlavou. „Ne, prosím.“

„Jak říkám, došlo k vážnému incidentu. Takže teď se vás všech musím zeptat na jméno a adresu, abychom vás mohli později zkontaktovat.“

Na kraji řady stála Hannah a policistce poslušně nadiktovala jméno a adresu. Další byl na řadě James.

„James Robert Holmes. Byt šestnáct, blok šest, sídliště Palm Hill.“

Policistka se usmála. „A poštovní směrovací číslo?“ James zakoktal: „É, nějak, tohleto.“ Policistka zřejmě usoudila, že Jamese nachytala. „Ty neznáš svoje směrovací číslo? Jak dlouho tu bydlíš?“

„Přistěhovali jsme se teprve dnes ráno.“

„Vážně?“ zeptala se policistka podezřívavě.

„Je to pravda,“ ozval se Max. „Bydlí čtvery dveře ode mě. Můžu se za něho zaručit.“

Policistku však zřejmě nepřesvědčil. „Telefonní číslo domů?“

„Ještě nám telefon nezapojili,“ vysvětlil James.

„No, a co rodiče? Mají mobil, abychom jednomu z nich mohli zavolat a promluvit si s ním?“

„Naši oba umřeli,“ řekl James. „Stará se o mě starší brácha, ale nebude doma.“

„Takže ty ses nastěhoval dnes s bratrem, který *čirou náhodou* není doma,“ shrnula policistka nevěřícně. „Kolik je tvému bratrovi?“

„Sedmnáct. Technicky jsem pořád ještě v pěstounský péči, ale dovolili mi bydlet s Davem…“

Policistka nijak netajila, že Jamesovo tvrzení považuje za kecy. Přejela mu baterkou po obličeji nahoru a dolů. Už po vteřince se zatvářila vítězoslavně.

„Co to máš pod bradou?“

„Kde?“ zeptal se James.

James si ukazováčkem sáhl na bradu a ucítil, jak se mu špička prstu přilepila do něčeho, co mohla být jedině kapka krve.

„Jak se ti to tam dostalo?“

James si uvědomil, že je v průšvihu, ale Hannah ještě zatloukla hřebík do víka rakve.

„Paní, James za to nemůže!“ zavřískla. „My nikoho nepřepadli. Oni přepadli *nás*!“

„Jo!“ podpořila ji Georgia. „Byli o kilometry vyšší než my!“

„Tak dobře, hezky jedno po druhém,“ houkla policistka, která jen s námahou skrývala úsměv. Ohlédla se přes rameno po kolegovi. „Michaeli, nasaď tady Jamesovi želízka a zavolej další vůz. Musíme tuhle partičku odvézt k výslechu.“

„Je dost mrňous,“ poznamenal Patel.

Jamese navztekalo, že se nechal chytit. Něco tak běžného jako poštovní směrovací číslo si zkrátka pamatovat měl! A když tak o tom přemýšlel, Hannah to svoje pronesla před půl minutou, a stoprocentně měli oba stejné.

„Pojď sem,“ zavrčel Patel otráveně a od opasku odepnul želízka. „A radši drž klapačku, nemám na tebe náladu.“

James popošel kupředu a nastavil zápěstí. Patel zacvakl pouta a monotónním hlasem odříkal Jamesovi jeho práva cestou k hlídkovému vozu, parkujícímu na dvojité žluté čáře za branou.

„Nemusíš odpovídat na žádné otázky, ale všechno, co řekneš, může být použito proti tobě…“

James zažil zatčení už dřív a znal ta slova nazpaměť, ovšem zrovna tentokrát skončila překvapivým způsobem. Když se sehnul, aby nasedl na zadní sedadlo vozu, Patel ho chytil za hlavu a tvrdě s ní udeřil o hranu střechy.

James se zhroutil na sedadlo, před očima jiskřičky.

„Však my tě srovnáme!“ štěkl Patel a zabouchl dveře. „Nemáš představu, jak už mě serou honičky za takovýma hajzlíkama, jako jseš ty!“

17. POLICAJTI

James se probudil na holé vinylové matraci a jen v ponožkách se došoural k záchodové míse v cele. Při čurání si prsty prozkoumával malou tržnou ránu na spánku, kam ho praštil seržant Patel.

Zatáhl zip a přistoupil ke dveřím počmárané cely, kde stiskl bzučák. Asi po minutě zvedl sloužící policista okénko.

„Mohl byste mi spláchnout záchod?“ požádal James.

Vyčouhlý policista se zahnědlými zuby a zrzavým ježkem byl v srdečném rozpoložení. „Nemáš náladu na snídani, synku?“

Jamesovi bylo divně od žaludku a nebyl si jistý, zda by se to zlepšilo právě jídlem. „Co tam máte?“

„Kompletní anglická snídaně, slanina nebo klobásky, vajíčka na všechny způsoby a celozrnná topinka s různými zavařeninami z čerstvého ovoce a k tomu šlehané máslo.“

James byl v tuhle ranní dobu dost z formy, proto mu chvíli trvalo, než pochopil, že policista si z něho utahuje.

„No, trochu hlad mám, asi.“

„Hele, posílají to zatavený do celofánu a tvrdí, že to je vysoce výživný. Chceš to nebo ne?“

James pokrčil rameny. „Tak jo.“

Policista se vrátil s šedivým plastovým podnosem, který prostrčil skrz okénko ve dveřích, a za ním ještě plastový hrnek čaje s mlékem.

„Nevíte, jak to vypadá?“ zeptal se James. „Tvrdnu tady celou noc.“

„Jsi nezletilý, takže tě nemůžeme vyslechnout, propustit tě ani nic podobného, dokud se neobjeví rodiče nebo poručník,“ vysvětlil policista.

James uvedl Zaru jako svého sociálního pracovníka a nadiktoval místní telefonní číslo, které se automaticky přesměruje do pohotovostní kanceláře v kampusu. Tam se zřejmě ujistili, že Jamesovi nehrozí akutní nebezpečí, a tak se podle všeho nikdo

nesnažil přetrhnout ochotou, aby v neděli brzy ráno vylezl z postele a jel ho zachránit.

James jedl vločky a ožižlával gumovou oplatku, která měla uvnitř růžovooranžové ovocné krychličky. Mimoděk si představil, jak by se tvářila Lauren, kdyby zjistila, že se zapletl do další rvačky. Ale on se upřímně snažil do ničeho se nenamočit, jenže na misi to nikdy není jednoduché.

Zrovna dopil hrnek, když se ozval úžasně nádherný zvuk klíče v zámku dveří.

„Jak to vypadá, sypeš domů," oznámil policista, sotva otevřel dveře.

Na postel hodil krabici s Jamesovými věcmi.

„To mě jako nebudou vyslýchat, nebo tak něco?" divil se James, zatímco si nazouval tenisky a do kapes strkal klíče, mobil a další věci.

„Mám dojem, že vyslechli pár tvých kámošů," vysvětlil seržant. „Ale všichni tvrdí pořád dokola jedno a totéž. A ti dva frajeři v nemocnici odmítli vůbec vypovídat, takže jsi volný."

„Díkybohu za to," oddechl si James.

„No, jenom se zase *tolik* neraduj," varoval ho policista, když Jamese doprovázel k recepci. „Až si tě odchytí, tak bych namouduši nechtěl být na tvém místě."

Úkol vyjet v neděli v pět ráno z kampusu CHERUB vyfasoval John Jones. John byl bývalý policista s vyklenutou lebkou, bývalý agent MI5, jenž před necelým rokem nastoupil v CHERUB jako vedoucí misí. S Jamesem už spolupracoval na dvou nesmírně důležitých akcích.

John ukázal seržantovi falešný průkaz totožnosti, na kterém stálo: *Sociální odbor pro okres Tower Hamlets, Londýn*.

„Kde se *vy* tady berete?" zajímal se James, když vyšli z policejní stanice do krápajícího nedělního rána.

„Zara má dvě mrňata," vysvětlil John. „Užije si je dost málo i bez toho, že by si ještě musela vyrábět falešný průkaz a táhnout se uprostřed noci do Londýna. Kromě toho, ona je vrchní šéf přes mise a tahle záležitost je absolutní prkotina."

„Takže vy mě teď převezmete jako vedoucí mise?“ zajímal se James cestou k autu.

John přikývl. „Trest za mé hříchy.“

„Omlouvám se, že jsem vás uprostřed noci vytáhl z postele.“

„Hádám, že to přežiju,“ zabručel John. „U tajné služby jsem pracoval dávno před tvým narozením, Jamesi. Není to první noční spánek, co jsem propásl, a klidně bych vsadil hezkých pár babek na to, že ani poslední.“

John přijel v jednom ze společně sdílených vozů CHERUB, v černém Vauxhallu Omega. Když si James sedal na místo spolujezdce, vzadu zahlédl schoulenou Millie Kentnerovou.

„Dobrý ráno,“ pozdravil ji James.

Millie se podívala na Johna. „Mohli bychom odtud odsvištět vážně *pronto*, než si mě všimne někdo ze stanice?“

Od policejní stanice to bylo do Palm Hillu jenom pár minut jízdy. John zabočil do vedlejší uličky a všichni tři si promluvili, zatímco na střechu vozu bušil déšť.

„Co se stalo, Jamesi?“ vyhrkla Millie podrážděně.

James se ohlédl přes rameno. Její tón ho překvapil. „Ti dva kreténi na nás zkusili vystartovat. Dělal jsem všechno, jen aby nám dali pokoj, ale byli rozhodnutý nás šikanovat, takže se to obrátilo proti nim.“

Millie zasyčela: „Mám tady dost problémů s těmi magory kolem a vážně nepotřebuju rozpoutání třetí světové války mezi Palm Hillem a Grosvenor Estate.“

„Já si nic *nezačal*!“ namítl James dotčeně. „Byla jste taky cherub, víte přece, jak to chodí. S darebáky se člověk neskámoší, když bude sedět doma na zadku a dělat hodnýho chlapečka.“

„To uznávám,“ přikývla Millie. „Ale moc tě *prosím*, abys nezapomínal, že tady jsi proto, abys mi pomohl odstranit Tarasova a udělat z Palm Hillu *lepší* místo k životu.“

James se naštval. „A kdo byl ten asiatský chlápek, co mě zatýkal?“

„Michael Patel,“ odpověděla Millie. „Co je s ním?“

„Je to magor, to je s ním!“ odsekl James. „Roztřískl mi hlavu o auto, když jsem nasedal dovnitř. Teď mi hlava třeští jako blázen.“

Millie se zatvářila nedůvěřivě. „To musela být nehoda."

„Mrkněte," řekl James a odhrnul si vlasy kolem boule.

Johnovi to dělalo starost. „To je vážně pořádná rána. Možná by ji měli vidět doktoři."

„Už jsem přežil horší," povzdechl si James.

„No, pokud to myslíš vážně," kývl John a obrátil se dozadu na Millie. „Má ten Patel v hodnocení nějaké předchozí násilnosti?"

„To stoprocentně *nemá*!" rozhněvala se Millie. „Mike je můj zástupce v komunitní jednotce. Náš jediný policista s asijským původem. Tady kolem máme obrovskou asijskou komunitu a výsledky, kterých tam za ty čtyři roky svého působení dosáhl, jsou absolutně fantastické!"

James nevěřil vlastním uším. „Ale já kašlu na to, co udělal pro komunitu Asiatů!" rozkřikl se. „Co ten jeho pokus roztřísknout mi lebku na dva kusy?"

„Jamesi, ale já Michaela Patela znám. Byla to nešťastná náhoda."

James rozzuřeně zavrtěl hlavou. „Millie, před dvaceti lety jste stokrát mohla být cherub, ale dneska jste policajt a hájíte ty svoje. Proč bych vám lhal, náno pitomá?"

„*Uúúchchch*!" vyjekla šokovaná Millie. „Koukej si dávat pozor na pusu, mladíku!"

„Jamesi," připojil se upjatě John, „takhle s ní nemluv."

„Normálka," ušklíbl se James. „Další policajt, takže stojí při ní."

„Nestojím při nikom!" zahulákal John se zuřivostí, která pro něho byla natolik netypická, že Millie i James se na svých sedadlech celí scvrkli. „Tahle mise nebude mít smysl, když nebudeme všichni spolupracovat.

Jamesi, chápu, že to může být těžké, ale snaž se nezapomínat na všechno, co Millie říká, a vyhýbej se průšvihům. Millie, když pracuješ s CHERUB, musíš respektovat všechno, co ti sdělují mladí agenti. Jinak jejich nasazení ztrácí smysl."

„Mike je pravděpodobně nejlepší člen mé komunitní policejní jednotky," sykla tvrdohlavě.

„V tom případě ti jistě nebude vadit, když nakoukneme do jeho osobního spisu a přesvědčíme se, jestli ho v minulosti už někdo podobně neobvinil.“

Millie zvedla ruce, jako že se vzdává. „Dobrá, pokud se tím celá věc vyřeší jednou provždy. Ale svoje lidi znám. Vždyť jsem kmotrou Michaelovy dcery, to mluví za všechno.“

John se usmál. „Možná měl pouze špatnou službu. Policejní práce bývá neobyčejně stresující.“

„A co teď?“ zeptal se James, jenž se cítil líp díky vědomí, že John aspoň zčásti stojí při něm.

„Trefíš odtud domů?“ podíval se na něho John.

„Víceméně,“ přisvědčil James.

„Fajn, v tom případě bude lepší, když se vrátíš pěšky. Všechno pokračuje podle plánu: snažíš se proniknout do rodiny Tarasovových. Hodím Millie domů a pak zamířím zpátky do kampusu.“

Když James vystupoval z auta, Millie se na něho podívala s úsměvem, jako by se vážně chtěla usmířit, ale on neměl zájem.

„Dnes večer vám chlapcům zavolám na mobil,“ řekla Millie. „Můžeme si na miniporadě vysvětlit, jaké děláte pokroky.“

„Senzace,“ potvrdil James kysele, práskl dveřmi a rozběhl se do jemného deště.

„Dave, jsi doma?“ houkl James, když vešel do chodby. Z kuchyně slyšel rádio. „Ta Millie je fakt…“

James užuž chtěl spustit proud stížností, jak mu Millie nevěří, ale když zabočil za roh do kuchyně, spatřil proti sobě Sonju Tarasovovou. Měla mokré vlasy a na sobě Daveův bílý froté župan.

„Ty jsi určitě James,“ usmála se Sonja.

„Uch… jo,“ kývl James rozpačitě. „Kde je Dave?“

„Ve sprše, za minutku bude hotový. Dáš si kafe nebo čaj?“

James se posadil ke stolu a čekal, až mu Sonja podá šálek. „Takže tys tu byla přes noc.“

„No jasně,“ usmívala se lišácky Sonja. „Doslechla jsem se, že tě sbalili i s mým bráškou Maxem.“

James potvrdil: „Na výslech odvezli celý houf dětí.“

Ve dveřích se objevil Dave a zapínal si džíny.

„A hele, v lochu jsou ranní ptáčata,“ zasmál se, popadl Sonju a okázale jí vlepil pusu na šíji.

Jamesovi bylo z toho láskyplného výjevu trapně a Dave to moc dobře věděl.

„Copak se děje, brácho?“ prohodil Dave, když se odtrhl od Sonji a zapnul konvici. „Tak jsme byli v noci spolu, no a co? Oběma nám je přes šestnáct, není na tom nic nezákonnýho!“

James civěl do hrnku a v rozpacích si ždímal ruce. Zčásti záviděl, protože sám byl panic, ale především se cítil fakt divně, když si uvědomil, že tihle dva lidé spolu právě měli sex. Trochu mu to připomínalo pachuť, jako když si člověk vytáhne z pusy vlas a pochopí, že není jeho vlastní.

„Jdu se osprchovat,“ zahučel James a odstrčil svou židli od stolu. „V tý policejní cele jsem hrozně nasmrádl.“

Sotva vešel do chodby, ozval se domovní zvonek. Přes mléčné sklo poznal Maxe Tarasova.

„Nazdar,“ usmál se James. „Jak jste to včera s Lizou zahráli na policajty?“

„Brali si nás jednoho po druhým a vyptávali se, co se stalo, a tak. Všichni jsme tvrdili, že všechno si začali jedině ti ostatní.“

„Ten magor Patel mi rozbil hlavu o střechu auta.“

Max přikývl. „Ten maník je fakt psychouš. Viděl jsem, jak s ním dělali interview v televizi, a celkově vystupuje jako pan Slušňák, ale vykládají se o něm dost divoký věci.“

„Například?“ zajímal se James.

Max pokrčil rameny. „Ale, vždyť víš, že děti každou chvíli propleskne. Nic vražednýho, ale říká se, že ruka mu ujíždí až moc často.“

„Měli jste z toho u táty průšvih?“ vzpomněl si James.

„Žádná křeč,“ svěřoval se Max. „Byl naštvaný, protože musel odejít z hospody, aby nás vyzvedl, ale s těmi grázly z Grosvenor se už taky párkrát chytil a nemůže je ani cítit.“

„Jak to?“

„Protože banda těch ranařů chodívala sem na High Street a dělali tu bugr. Párkrát rozmlátili v hospodě okna a táta je podezírá, že někteří z nich se vloupali do autobazaru a ukradli pokladnu s

prachama. Ale hele, přišel jsem kvůli tomu, že v neděli dopoledne si chodíme s klukama začutat, a venku to vypadá, že se počasí vylepšuje. Nechceš se přidat?“

„Hned teď?“ zeptal se James. „Já jsem zrovna plánoval hupnout do sprchy. Normálně mi naskakuje husí kůže při pomyšlení na ty ožraly a feťáky, co spali v cele přede mnou.“

„Jen pohoda. Víš přece, kde je hřiště, tak přijď, až budeš hotový.“

James přikývl. „Ale varuju tě, nejsem zrovna fotbalista nadaný bohem.“

„Dohlídnu na to, abys byl v týmu soupeře,“ zasmál se Max. „Tak za chvíli čau.“

James zavřel dveře bytu. Když míjel kuchyni, povšiml si, že Sonja vylézá ze skříňky pod dřezem.

„Páni, co tady vy dva vyvádíte?“ vyprskl James smíchy.

„Myslela jsem, že pozveš Maxe dál,“ přiznala Sonja. „Tak jsem se pro jistotu schovala.“

„Ale Dave tvrdil, že všechno je podle zákona,“ zubil se James.

„Jenže to je jenom zákon,“ vysvětlila Sonja. „Můj táta je úplně jiný kafe.“

„Max by tě snad nenapráskal, nebo jo?“

Sonja se zatvářila neurčitě. „Nejspíš ne, ale vydírat by ta malá svině mohla.“

18. OBĚD

James se na fotbalovém hřišti nepředvedl nejhůř, a dokonce od středové čáry střelil vachrlatý gól. Když se šest chlapců ulítalo, tři z nich si zamířili koupit něco k pití, takže James zůstal s Maxem a černým klukem jménem Charlie. Seděli na troskách polámané dřevěné lavičky a vedli typické řeči třináctiletých kluků: o fotbale, hezkých holkách a legračních zážitcích, které se staly jim nebo jiným dětem.

Charlie byl typ kluka, který musel svými historkami strčit do kapsy všechny ostatní, a James ho podezříval, že si vymýšlí, nebo přinejmenším přehání. Ne snad, že by mu to vadilo, vítal všechno, co odvádělo pozornost od jeho fiktivního původu. Dokonce i ten nejpodrobnější vymyšlený životopis musí člověk doplňovat detaily takzvaně za pochodu, a čím víc si vymýšlí, tím snáze zapomene, co všechno už napovídal, a často později sám sobě protiřečí.

Když se blížilo poledne, Max pozval Jamese a Charlieho na nedělní oběd.

„Nebude to tvojí mamince vadit?“ staral se James.

„Mamča je ujetá,“ vysvětlil Max. „*Zbožňuje* vaření.“

Půdorys bytu Tarasovových byl stejný jako toho, kde bydlel James s Davem, až na úzké schodiště v chodbě, které vedlo do dalších místností v horním patře.

Max zavedl oba chlapce do kuchyně. „Na oběd máme o dva lidi navíc, neva, mamčo?“

James skoro nedokázal uvěřit, jak obrovské množství jídla je nacpané do kuchyně plné horké páry. Byly tam police přetékající zavařeninami a maxi konzervami určenými pro restaurace. Z police nad jídelním stolem visely hrnce a pánve a dolní přihrádka byla napěchovaná sáčky se zeleninou. Saša Tarasovová měla světlou pleť, oblé rysy a kolem rozměrného pasu uvázanou zástěru s Garfieldem.

„Mám dojem, že tvůj bratr je nahoře s Leonem,“ usmála se Saša vlídně na Jamese. Pak se podívala na Maxe a přísnějším tónem, který

si rodiče šetří pro svoje vlastní potomky, nařídila: „Dones těm hochům něco k pití a pak mi dolů přines zamražené dušené. A v bytě boty dolů!“

Max nalil tři velké sklenice koly, chlapci v chodbě skopli tenisky a zamířili i s pitím nahoru. Vzorované tapety, cikcakové běhouny a rvavé obrazy divé zvěře jako by nepřetržitě sváděly boj o to, co je nevkusnější. U stěn stály štosy poskládaného prádla a elektrospotřebičů ještě v originálních krabicích.

Bylo to tam sice pouťově křiklavé, ale celkový dojem se Jamesovi zamlouval. Byl to domov plný lidí, vůní a hluku, kde všechno bylo maličko zašlé a člověk se rázem cítil příjemně.

„Tady pochopíte, proč o mamce říkám, že je ujetá,“ křenil se Max, když vedl Jamese a Charlieho do komory nad schody.

Byla to pracovna Leona Tarasova. Stál tam psací stůl zavalený lejstry a otáčecí židle – napodobenina starožitnosti – ale také ten největší mrazák, jaký kdy James viděl mimo zdi supermarketu. Max zvedl víko a ukázal polovičky jehňat, vepřových kýt a hromady doma přichystaných jídel v plastových vaničkách. Každá byla označená štítkem, na němž byl azbukou ručně psaný název, a Jamese příjemně potěšilo, že částečná znalost ruštiny, kterou pochytil v CHERUB, mu umožňuje přečíst si většinu z nich.

„Tady máte zásoby nejmíň na celý rok!“ vyjekl Charlie. „My doma máme v mrazáku akorát kuřecí nuggety a zmrzlinu.“

„Ale aspoň máte mrazák,“ zaryl si James.

„Něco ti povím, Jamesi,“ navrhl Max. „Kdykoliv s bráchou dostanete hlad, stačí říct mojí mamce. Děsně ráda rozdává jídlo, úplně jí stačí, když pak nádobí vracíš už umytý.“

Max se hrabal v tvrdých balvanech jídla tak dlouho, dokud neobjevil kulatou polystyrénovou misku s mraženým dušeným hovězím.

„Vy dva klidně běžte dál do obýváku,“ řekl Max. „Já jen hodím tohle dolů mamce.“

Všichni Tarasovovi spali v sousedním bytě, takže dvě horní ložnice propojili a vytvořili tak obří obývací pokoj. Sotva James stoupl přes práh, ponožka se mu utopila v chundelatém tyrkysovém koberci.

V jednom koutě tam byl Dave, seděl na opěrce pohovky vedle osmnáctiletého Petea. Na protější straně pokoje si hověla Sonja a předstírala, že s Davem se vůbec neznají. Liza se rozvalovala na předložce před televizorem a zřejmě byla nadšená z Charlieho, jenž se k ní posadil se zkříženýma nohama na podlahu, jako by byl normální člen rodiny.

„Ty jsi určitě James," prohlásil Leon Tarasov a natáhl chlupatou ruku. Měl východolondýnský přízvuk, který skoro překryl všechny stopy jeho rodné ruštiny.

Leon byl obrovský tlusťoch s holou lebkou, ověšený masivními zlatými šperky. James musel obejít Leonovu zakloněnou lenošku a natáhnout se přes gigantické břicho, aby na ruku vůbec dosáhl.

Leon sáhl do kapsy u košile a vytáhl dvacetilibrovku. „Tumáš."

„Za co?" usmál se James.

„Prémie," objasnil Leon. „Deset liber za každýho hajzla z Grosvenor Estate, co dokážeš sejmout. Kdyby bylo po mým, zašel bych tam s pár baseballovýma pálkama a srovnal ty svině do lati."

„*Ježíši*, tati!" vyprskla Sonja navztekaně, „ty jsi stoprocentní fašista."

Leon loupl po dceři jedovatým pohledem. „Neměla bys teď náhodou dřepět ve člunu a s těmi dalšími hipíky zachraňovat velryby?"

Stiskl tlačítko na područce lenošky a obří tělo mu s elektronickým vrčením povyjelo do vzpřímenější polohy.

„Pete a Leon jsou úplně geniální, Jamesi!" vyhrkl Dave nadšeně. „Dneska ráno jsem nemohl nastartovat vůz a Pete sešel dolů, aby to omrknul, a Leon říká, že zná nějakýho chlápka s bazarovýma součástkama, co by mi za slušnou cenu nechal kompresor na klimošku a pár dalších součástek, co mi dají vozítko do kupy."

„Myslel jsem, že jsme na mizině," namítl James. „Teda, že ty zbylý peníze potřebujeme na jídlo a nábytek."

„S tím si nelamte hlavu," mávl rukou Leon. „S tím kšeftařem se znám roky. Za všechno mi účtuje pár drobných. Seženu součástky a vy si je můžete do auta namontovat u mě v dílně. Dave mi na oplátku může vyřídit nějaký pochůzky. S tím autobazarem a dvěma

putykama se mi vždycky hodí mít na pár hodin někoho po ruce. Můžeš si ten dloužek odpracovat po pěti babkách za hodinu.“

Dave přikývl. „Fakt si toho vážím, pane Tarasove. Moje slovo, že budu makat naplno.“

„Jak se ti povedlo to vozítko pojistit?“ zajímal se Leon. „Sedmnáctiletá ojetina, navíc jen dvoulitr mondeo. To tě muselo vyjít na hezký balík.“

Dave předstíral rozpaky. „Pojistku jsem chtěl, ale dělala přes tisícku. To prostě nemůžu uplatit.“

Leon potřásl hlavou. „Musíš si dávat pozor. Když boural nějaký kluk ze střední třídy, vyvázne s pokutou, ale jakmile ouřada vidí chudáka, jako jsi ty nebo já, že jezdí bez pojištění, zavřou nás natvrdo; zvlášť když už máme nějaký ten záznam.“

„Ty máš záznam, Dave?“ zajímal se Pete.

„Mám akorát pár škraloupů,“ zahuhlal Dave jakoby zahanbeně.

CHERUB pečlivě vyladil všechny detaily z Jamesovy a Daveovy minulosti, jen aby byla maximální šance přiblížit se Leonu Tarasovovi. Rozbité auto umožnilo Daveovi požádat ho o radu, přičemž kombinace záznamů v trestním rejstříku a nedostatek financí udělala z obou bratrů přesně ten typ mladých lidí, které zkušený křivák jako Tarasov uměl zneužít.

„Před dvěma lety mě nachytali, jak řídím ukradený auto,“ vysvětlil Dave. „Měl jsem strach, že mě vrazej do pasťáku, ale místo toho mě zařadili do speciálního programu, kde se lidi naučí spravovat auta a tak.“

James musel potlačit úsměv, protože v Leonových očích zahlédl záblesk vychytralé chtivosti. Až mu běhal mráz po zádech, jak chytře CHERUB uměl v případě nutnosti manipulovat s lidmi.

„Víš, Davide,“ poznamenal pobaveně Leon a propletl si buřtovité prsty. „Můj zesnulý bratr a já jsme do téhle země dorazili před třiceti lety. Náš jediný majetek představovaly gumové holínky a kombinéza pocákaná rybími vnitřnostmi. Takže, když vidím mládence, jako jsi ty a James, jihne mi srdce. Dobře vím, jaký to je, a zkusím vymyslet, jak vám kapku pomoct.“

Dave i James se usmívali. „Děkujeme, pane Tarasove,“ řekl Dave. „Moc si toho ceníme.“

James seděl doma v bytě a s nohama na konferenčním stolku koukal na televizi. Pět hodin po obědě byl pořád ještě přecpaný; nebylo divu, že všichni Tarasovovi byli macatější, než odpovídalo průměru. Dave se přiflinkal s koupeným kari a brambory v pálivé omáčce, které si ohřál v mikrovlnce.

„Jak můžeš jíst po tom obrovským obědě?“

Dave přisedl k Jamesovi a předvedl techniku: „Nabodneš na vidličku, stáhneš z ní sousto, strčíš do pusy. Chceš trochu?“

Dave strčil kus kuřete na kari Jamesovi až pod nos, ale ten mu ruku vztelde odstrčil.

„*Přestaň*!“ okřikl ho. „Jestli se z tvýho smradlavýho kari poblinkám, tak ti to naschvál hodím do talíře.“

„Hele, nemůžeš to vyčítat nikomu než sobě,“ kázal Dave. „Nacpal jsi do sebe velkou misku dušeného, potom vepřovou sekanou, pečený brambory, horu zeleniny a tři kusy dortu. Sežral jsi toho stejně jako Leon, a ten váží nejmíň sto dvacet kilo.“

James si vybavil Sašin mrkvový dort s polevou, ale při pouhé vzpomínce na něj se mu udělalo tak zle, že si ani neuměl vybavit, jak fantasticky chutnal.

„Ještě pořád ti je špatně?“ zubil se Dave a polkl sousto pálivých brambor. „Na co máš teď nejmenší chuť? Na vajíčka naměkko? A co pěkně navlhlý punčový řez? Nebo hovězí hamburger, uprostřed krásně syrový, takže při kousnutí cítíš nádhernou chuť krve?“

„Dave, to fakt není k smíchu!“ zlobil se James. „Nemohl bys sklapnout a nechat mě to dokoukat?“

Dave zařval smíchy. „Cože, ty vážně sleduješ *Písně chvály*? Nikdy bych tě na náboženskýho fanatika netipoval.“

James pokrčil rameny. „Koukal jsem na dokument o hroších, a když skončil, chtěl jsem přepnout na jiný kanál, ale ovladač asi zapadl za čalounění a já jsem tak nafouklý, že se ani nehnu.“

Tím ovšem Davea rozesmál ještě víc a nakonec se i on sám usmál komické stránce svého stavu.

„Přestaň si ze mě dělat srandu,“ promnul si James břicho. „Trpím jako zvíře.“

„Víš co,“ zvážněl Dave na okamžik, „mám dojem, že v tý zelený lékárničce, co nám dala Zara, jsou kapky na zažívání. Dal jsem ji na polici v koupelně.“

„Jo, super,“ zvedl se James ztěžka z pohovky. „Panák těch kapek by to mohl vyřešit.“

19. CHYTRÝ PLÁN

Lék zabral, a když si James šel v půl jedenácté lehnout, bylo mu už úplně dobře. Spal až do osmi hodin pondělního rána, kdy ho probudil zvonek u dveří. Vyletěl do chodby a spatřil, že Dave otvírá Leonu Tarasovovi.

„Jé, dobrý den, pane Tarasove," vyhrkl Dave. Byl jen v boxerkách a dělal překvapeného.

„Nejsem žádný tvůj učitel, Dave. Říkej mi Leone."

„Myslel jsem, že mám za vámi přijít do autobazaru," připomněl Dave.

„Měl bych pro tebe malý návrh," objasnil Leon. „Lehkou prácičku. Můžu dál?"

Dave zahrál, že teprve teď se pořádně probouzí. „Uch, asi jo… Jasně, jasně."

Dave zavedl Leona do obývacího pokoje. Když se Leonovo otylé břicho valilo chodbou, vypadalo to tak bizarně, že James si vzpomněl na hodinu zeměpisu, kde si pouštěli video s obřím tankerem sunoucím se Panamským průplavem. Leon ztěžka žuchl na pohovku a James vklouzl do dveří za Davem.

„Vy oba dva jste měli problémy se zákonem," začal Leon, „takže byste si měli zapamatovat starý přísloví: ‚Žvanivá huba i koráb potopí.'"

Dave přikývl. „Nejsem žádný práskač."

„Ale u vás mladých nejde ani tak o práskání, jako spíš o tohle," předvedl Leon rukama dvě klábosící ústa. „Mluvení. Všechno se hned roznese, rozumíme si?"

„Žvanivá huba i koráb potopí," usmál se Dave a James přikyvoval.

„Pokud vím, tak vy chlapci máte peníze akorát ze sociálky. Včera před spaním jsem trochu popřemýšlel a došlo mi, že bych vám mohl přihrát prácičku, která by vám finance parádně odstartovala.

Možná by vynesla dva tácy i v příštím měsíci, nebo tak. Máte zájem?“

James a Dave si okázale vyměnili nadšený úsměv, jaký se dá právem očekávat od dvou hanebně chudých chlapců, kterým pod nosem právě zavoněly tisícilibrovky.

„To dá rozum, že máme zájem!“ zářil Dave.

„Dobrá,“ prohlásil Leon. „Plán samozřejmě není podle zákona, ale zato je neprůstřelný. Znám maníky, co dělají pro největší úklidový firmy ve městě. Klienti jsou většinou zazobanci, co se nechtějí obtěžovat zaměstnáváním vlastní uklízečky. Místo toho brnknou do agentury, jako je Super-čisto, Britský domov, Naše pomocnice a tak podobně. Objeví se dáma s mopem a uklidí, než se všichni vrátí z práce, takže jediná dřina, která je při likvidaci svinstva z bytu čeká, je provedení platby kartou.

No, a teď přichází ta krásná část; v tomhle ročním období si spousta těch prachatých hajzlů vyráží na hezky dlouhou dovolenou, a tak úklid dočasně odřeknou. To znamená, že moje kontakty mají na dva tři týdny k dispozici klíče a kódy od bezpečnostních alarmů; celou tu dobu hačají v garážích pěkná luxusní vozítka.“

„Zkusím hádat,“ zasmál se Dave. „Až přijedou z dovolený, autíčka už na ně čekat nebudou.“

„Bingo!“ usmál se Leon a zvučně mlaskl, jak když vyletí zátka z lahve. „Zajímáme se výhradně o skoro nové vozy, co se dají okamžitě odeslat do východní Evropy nebo rozebrat na součástky. Jakmile se dostanu ke klíčům a kódům, vyšlu špiona, který bude mít moře času dům prohledat a najít klíčky od vozu. Následující den se někdo vloupá dovnitř a spustí alarm. Ale to bude fuk, protože špion vám nechá klíčky ve dveřích auta. Budete s ním pryč dřív, než se policajti stačí rozkoukat.“

„Ale proč při krádeži auta nemůžeme dům normálně odemknout, když máme klíče?“

Dave se po Jamesovi pohrdavě podíval. „Protože pak by bylo *jasný*, že jde o práci někoho zevnitř.“

„Aha,“ kývl James, který si uvědomil, že je natvrdlý. „Chápu.“

„Copak policie nebude tu úklidovou firmu podezřívat?“ zeptal se Dave.

„Možný to je,“ kývl Leon. „Kdybychom ukradli deset aut a všechny by měly spojení s jednou firmou, tak by to policajtům mohlo docvaknout, ale my rozhodíme sítě – různý čtvrti, různý firmy – a s počtem vloupaček to taky nesmíme přehánět.

No, každopádně se věc má tak, že začínají letní dovolený, takže se hodí každý pár rukou na vloupačku a odvezení auta.“

„Kolik z toho pro nás kouká?“ zajímal se Dave. „Dvě stě padesát za kus,“ řekl Leon.

„Pro každýho?“ ozval se James.

„Tu práci zvládne jeden,“ odpověděl Leon. „Klidně můžete jít oba, jestli chcete, ale druhýmu neplatím.“

Dave věděl, že tohle je velký krok do Leonovy zločinecké činnosti, ale kdyby okamžitě a bez podmínek souhlasil, mohlo by to vypadat podezřele.

„Potíž je v tom, Leone, že už mám pár záznamů. Kdyby mě nachytali v dalším ukradeným autě, tak mě čekají dva roky v lochu pro mladistvý.“

„Hele,“ pokrčil Leon rameny. „Neurazím se, jestli to není facha pro tebe. Akorát jsem vám, hoši, přišel udělat nabídku. Pět nebo šest kšeftů v průběhu příštího měsíce vám vydělá dost, abyste rozpohybovali ten svůj bourák a tuhle díru dali kapánek do pucu.“

„Dvě stě padesát není nic moc,“ smlouval Dave. „No přece, mluvíme o krádeži aut v ceně dvacet nebo třicet táců za kus.“

„Mám výdaje,“ objasnil Leon. „Špion, úklidová agentura. A taky člověk, co dostane auta přes moře, taky svoje ceny neopisuje z bazarovýho katalogu. Budu mít kliku, když vyždímám pět táců za mercedes, co by v autobazaru vynesl třicítku.“

„Vážím si vaší nabídky, Leone,“ řekl Dave. „Ale pokud mám riskovat dva roky vlastního života, musím za to dostat aspoň čtyři stovky.“

„Dovolený se blíží a já mám víc aut k ukradení než zlodějů,“ usmál se Leon. „Takže zvyšuju cenu na tři stovky, ale to je konečná.“

„Tři sta dvacet pět!“ oznámil Dave.

Leon nejdřív váhavě zavrtěl hlavou, ale pak pomalu natáhl ruku vstříc té Daveově vztažené.

„A ještě jedna věc,“ dodal Leon, když potřesením ruky smlouvu potvrdili. „Celý ty roky jsem si držel policajty od těla jen díky tomu, že jsem opatrný. Takže teď, co jsme se dohodli, se už o tom víckrát nebudeme bavit, jasný? Volat ti budou moji lidi. Peníze dostaneš rovnou do poštovní schránky. Pokud se mě na něco kolem toho kšeftu zeptáš, nebudu nadšený a vysloužíš si nejvýš nechápavý pohled.“

„Ale co když se vyskytne nějaký zádrhel, třeba nedostanu zaplaceno, nebo tak něco?“ vyptával se Dave.

„Máš číslo, kam volat,“ broukl Leon a začal se ztěžka zvedat z pohovky. Ještě se obrátil k Jamesovi a přísně se na něho podíval. „Rodinu do těchhle podrazů nemíchám. To znamená, že až se sejdeš s Maxem a Lizou, budeš držet jazyk za zuby, slyšíš?“

„Bez obav,“ kývl James a plácl sebou na uvolněnou pohovku, zatímco mohutný břich se valil ke dveřím na pavlač.

James se rozvaloval a zubil se blahem nad rychlým pokrokem mise, ale vzápětí vyletěl půl metru do vzduchu, protože jeho ramene se dotkl čísi ukazovák.

„Už je táta pryč?“ zeptala se šeptem Sonja Tarasovová.

„Ježíši!“ vyjekl James a prudce se otočil; spatřil šestnáctiletou dívku dřepící na koberci za pohovkou. „Vyděsila jsi mě k smrti, fuj! To ses celou tu dobu krčila tady?“

Zazubil se, protože šok odezněl, a navíc si uvědomil, že Sonja je nahá.

Sonja si ovinula paže kolem hrudníku. „Přestaň čučet, ty mrňavej úchyle!“ vybuchla zuřivě.

„Už jsem viděl lepší,“ hihňal se James.

„Hele, Jamesi, chovej se zdvořile,“ napomenul ho upjatě Dave, který se vrátil do pokoje. Hodil Sonje svůj župan. „Tvýho tátu jsem naschvál přivedl sem, protože jsem myslel, že jsi pořád ještě v kuchyni.“

„A zalezlá zase pod dřezem?“ sykla naštvaně Sonja. „Od včerejška mě ještě nepřestala bolet záda!“

„Co jste vy dva vyváděli v kuchyni úplně bez šatů?“ šklebil se James. „Přísahám bohu, že z toho stolu už v životě nebudu jíst!“

Sonja si bleskově navlékla župan a stáhla si pásek u pasu, načež se posadila na opěradlo pohovky.

„Dave, moc tě prosím, nenamáčej se do tátových špinavých čachrů!“

Dave si ležérně natahoval tričko. „Nabízí mi odrazový můstek, Sonjo. Koukni na ten chlívek, co v něm žijeme. Potřebuju prachy, abych to trochu zlidštil, a v supermarketu nebo v nějakým rychlým občerstvení bych na to vydělával pět set let.“

„Ale co když tě chytí? Stoprocentně by tě zavřeli a Jamese nejspíš taky, nebo by se musel vrátit do pěstounské péče!“

„V tom případě se chytit nedám!“ oznámil Dave.

Šel Sonje dát pusu, aby ji ukonejšil, ale neskočila mu na to.

„Táta by tě do toho vůbec neměl zatahovat!“ běsnila. „Navíc už to dávno ani nepotřebuje, ty dvě hospody mu slušně vynášejí a autobazar prosperuje jako nikdy. Zneužívá tě, Dave. Kdyby ti chtěl vážně pomoct, nabídne ti pořádnou práci, nebo najde někoho, kdo tě může zaměstnat!“

„Sonjo, znám tě dva dny,“ připomněl Dave. „Mám tě vážně rád, ale nemůžeš mi diktovat, co mám dělat.“

„Fajn, kašli na mou radu,“ pokrčila Sonja rameny. „Ale stejně tě varuju: tátovi záleží jen na prachách a na sobě a já tě za mřížemi navštěvovat nebudu.“

„Hele, Sonjo,“ hájil se Dave. „Uznávám, že se mi snažíš poradit, ale já ty prachy fakt *potřebuju*.“

„Můj táta je jako teflon: nikdy na něm nic nezůstane. Hele, víš, co bylo loni? Udělal absolutně největší kšeft svýho života. Chudák mamča umírala hrůzou, že policajti najdou nějakou stopu, ale tátu nikdy nikdo ani nepodezříval!“

„A co vlastně udělal?“ vyzvídal James.

„To nám nikdy neprozradil, ale všichni jsme si domysleli, že dostal podíl z nějaký obrovský loupeže,“ svěřila se Sonja, ale náhle se zatvářila šokované, protože si všimla hodin na stěně. „Ále, *kčertu*. Je půl devátý a já ještě nejsem ani oblečená. Určitě přijdu pozdě do školy.“

20. SEZNAM

Dave šel na vrakoviště s Petem Tarasovem a James se zatím poflakoval po bytě. Přihlašovat se do některé z místních škol nemělo smysl, protože za pouhé dva dny měly začít letní prázdniny.

Během těch hodin, kdy Max, Liza a ostatní místní děti byly ve škole, James nemohl pro misi nic dělat. Bohužel to došlo i Zaře a požádala pár Jamesových učitelů, ať mu s sebou dají nějaké úkoly.

Po Daveově odchodu si James na playstation přehrál FIFA 2005. Vyhrál zápas, Arsenal vedl tabulku o pět bodů a James to zvýšil na 8 bodů tím, že napráskal Chelsea. Dobře věděl, že by se měl pustit do domácích úkolů, ale góly přicházely dál, a než vyklepl Liverpool, Charlton a Aston Villa, bylo už poledne. Nakonec ho nadšení přešlo při mizerné hře proti Tottenhamu, kdy počítač sám sebe odměnil penaltou v nastavení za stavu 2:2.

„Penalta, to mě podrž!“ naštval se James, vzteklým kopnutím porazil konferenční stolek, popadl ovladač a naštvaně vypnul konzoli. „Kreténská podělaná hra… Nejspíš ji programoval nějaký fanda Tottenhamu, nebo podobně ujetý idiot.“

Když se James uklidnil, došlo mu, že má hlad. Namazal si topinky nutellou a každý krajíc ozdobil šlehačkou ve spreji. Než sáhl na učebnice, byla už jedna hodina.

James se válel na posteli a nechápal, proč si učitel nemohl vybrat téma z té spousty bitev, civilizací a katastrof v dějinách a vyžaduje práci o patnácti stech slov s minimálně třemi ilustracemi na zoufale nezajímavé téma *Řešení kanalizace v průběhu viktoriánského období*. James psaní dlouhých eseji z duše nenáviděl, a zvlášť pan Brennan si pravidelně stěžoval na jeho levácký čmaropis a donutil ho celý esej přepsat slovo od slova.

Jamese začal lákat právě ten předmět, ve kterém vynikal. Většina dětí se na závěrečnou zkoušku z matematiky nezačínala připravovat před čtrnáctým rokem, ale James ji zvládl za „A“ už loni v listopadu a od té doby se v matematice pro pokročilé dostal už

slušně daleko. Uvelebil se na posteli s blokem a tlustou učebnicí a sebejistě se pustil do testu na konci *Unit 14F: Lichoběžníková metoda přibližné integrace.*

Skvělý talent na matematiku není zrovna něco, nad čím by holky omdlévaly údivem. James se sice tvářil, že o nic nejde, ale tajně byl na sebe pyšný. Bylo fajn vynikat aspoň v jednom předmětu a dostávat v něm samá „A“; při setkání na chodbě se jeho učitelka usmívala, místo aby si ho jako ti ostatní učitelé odtáhla stranou a vymáhala nedodaný úkol.

James se pustil do *Unit 14G* a udělal pořádný kus práce, když se ozval domovní zvonek. Vyšel do chodby a s překvapením zjistil, že za mléčným sklem stojí žena v policejní uniformě.

„Ahoj,“ usmála se Millie, když James otevřel dveře. „Takže přece jen *jsi* doma. Zkoušela jsem ti volat na mobil.“

James sáhl po mikině zavěšené u dveří a z kapsy vylovil mobil. „Stoprocentně bude vybitý. Pokud jde o dobíjení mobilu, jsem fakt nejnemožnější člověk na světě.“

Millie vešla bez pozvání dál. „Říkala jsem si, že nevadí, když se zastavím, aspoň pro jednou,“ vysvětlila, když za sebou zavřela dveře. „Kdyby se někdo ze sousedů ptal, co jsem tu dělala, prostě odpovíš, že to souviselo s tím zatčením.“

James si v duchu říkal, že Millie to děsně sekne, a to i v polobotkách na nízkém podpatku a v uniformě, která deformovala tvary jejího těla. Posadila se na pohovku, rozepnula batůžek a vytáhla papírový sáček.

„Donesla jsem nám pár bezva sendvičů a koláčů,“ objasnila Millie. „Už jsi jedl?“

„Akorát topinku,“ vyhrkl James, otevřel sáček a prostudoval výběr dobrot. „Nevadí, kdybych si vzal lososový sendvič? V tom druhým je majonéza a fakt nevím, jestli bych ji přežil.“

Millie se rozpačitě usmála. „Vyber si, co chceš. Já stejně budu jako kajícník držet půst.“

„He?“

„Budu se kát,“ opakovala Millie a z batůžku vytáhla několik okopírovaných archů. Šlo o kopie formuláře: *289B – Oficiální napomenutí důstojníka za chybně vedené vyšetřování.*

V horním rohu bylo dopsáno jméno Michaela Patela. „Kdykoliv si někdo stěžuje na policistu, jedna kopie tohohle formuláře putuje k tomu, o kom stížnost je, a druhá skončí v jeho osobním spise. Každý policista, co dělá v terénu, nějakou tu stížnost slízne. Já byla vyšetřovaná hned kvůli dvěma, ale vždycky se ukázalo, že se mi falešným obviněním snažil pomstít někdo, koho jsem právem skřípla."

James spočítal archy papíru. „Je to osm stížností."

Millie přikývla. „To je víc než průměr, ale nic mu neprokázali a na policisty z etnických minorit bývá běžně víc stížností než na jejich bílé kolegy."

James přikývl. „Rasismus?"

„Přesně tak, Jamesi. Ale proč jsem tady; podívej se na ty poslední dvě stížnosti, které jsem označila zvýrazňovačem. Přečti si bod sedm."

James zmíněné formuláře vytáhl. „*Bod sedm – Základní obvinění*," četl nahlas. „*Napadení nezletilého v cele předběžného zadržení na policejní stanici v Holloway*." Podíval se na předmět stížnosti na druhém formuláři. „*Obvinění policisty, že zaútočil na patnáctiletou dívku, když nasedala do hlídkového vozu. U oběti se projevily příznaky otřesu mozku a utrpěla tržnou ránu, která si vyžádala tři stehy.*"

„Ani jedno obvinění se neprokázalo, protože nebyly důkazy, šlo o Michaelovo slovo proti slovu stěžovatele. Obě stížnosti jsou staré víc než pět let, ale stejně…" povzdechla si Millie.

James si ukousl ze sendviče. „V tom druhým případu šlo nejspíš o to samý, co udělal mně."

„Já vím," přiznala Millie schlíple. „Když jsem to viděla, normálně mi spadla čelist. Cítila jsem se *prachmizerně*. Vždyť jsem se k tobě chovala jako k lháři, a navíc před tvým vedoucím mise, Jamesi. Opravdu moc se ti omlouvám."

„Každý někdy udělá chybu," pokrčil James rameny. „Zeptejte se toho jedenáctiletýho prcka, co jsem ho propleskl."

„A pak je tu ještě ta druhá věc, jak jsi mi vyčetl, že Mikea hájím, protože je policista," pokračovala Millie. „Ani netušíš, jak velká to je pravda. Policajty nemá nikdo rád. Křiváci mají pro to důvod, a pokud

jednáme se slušnými lidmi, pak většinou ve vypjatých, stresujících situacích, třeba když nabourají vůz nebo jim vykradou byt, a oni zaboha nemůžou pochopit, proč nenasadíme celý tým kriminalistů na pátrání po jejich ukradené televizi. Všichni se do nás nepřetržitě navážejí, a tak si člověk časem vypěstuje reflex, že stojí za svými lidmi, protože jsou taky jediní, kdo stojí za ním.“

„Než zbaštím tenhle sendvič a čokoládový dort, tak na to všechno nejspíš stačím zapomenout.“

„Je milé, Jamesi, že to říkáš,“ usmála se Millie. „Johnovi jsem se s tím ještě nesvěřila a nemůžu tvrdit, že se zrovna těším na přiznání, jak jsem ze sebe udělala hlupáka. Ty formuláře ti tu nechám, abys je ukázal Daveovi, až se vrátí, ale dej pozor, aby se tu nepovalovaly jen tak a nevšiml si jich někdo jiný.“

„Mám vám uvařit čaj?“ nabídl James.

Millie mžikla na hodinky a chvatně si urafla neženský veliký kus sendviče. „Radši ne, za půl hodiny mám na stanici poradu. Ale přinesla jsem ti ukázat ještě něco.“

Z batohu vylovila další papír. „Ráno volal Dave a vyprávěl, co Sonja říkala o tom, že její otec dostal peníze z velké loupeže. Tohle je seznam hlavních nevyřešených vloupaček z období mezi loňským březnem a červnem. Je jich dohromady osmdesát šest, ale my odhadujeme, že Leon musel dostat aspoň dvě stě tisíc liber, aby se zbavil dluhů a koupil tu druhou hospodu. To vylučuje všechny případy až na čtyři.“

„Takže Leon je pravděpodobný podezřelý v některým z nich?“

Millie zavrtěla hlavou. „To si nemyslíme. Ve třech z těchto čtyř případů mají kriminalisté silné podezření na to, kdo je pachatelem, ale zatím nesehnali dost důkazů, aby je mohli zatknout. Ta poslední loupež bylo přepadení vozu bezpečnostní agentury, který převážel tři miliony liber starých bankovek do Anglické banky k likvidaci. Byla to vysoce profesionální práce a skoro určitě v tom měl prsty i někdo zevnitř.“

„To ale nejspíš dost přesahuje schopnosti Leona Tarasova,“ namítl James.

„Zaručeně,“ souhlasila Millie. „Mezi místními kriminálníky se o tom hodně mluvilo, ale podle mě šlo jenom o kouřovou clonu, kterou

vypouštěl sám Leon. Podle mě existuje pouze jediný způsob, jak taková nula jako Tarasov přijde snadno ke dvěma stům tisícovkám liber.“

James dořekl za Millie: „Kšeftováním s drogama.“

„Čteš mi myšlenky, Jamesi.“

Když se James vrátil k domácím úkolům, uvědomil si, že by u eseje o viktoriánské kanalizaci měl pohnout přinejmenším se začátkem. Začal pročítat patřičnou kapitolu v učebnici, načež přiložil propisku na horní okraj stránky v sešitě a napsal svoje celé jméno a název eseje, což dohromady dělalo plných devět slov. Potom začal první odstavec:

V průběhu viktoriánského období tekla ulicemi celého Londýna spousta splašků. Lidi trpěli nemocemi, co ~~dneska~~ v současnosti už téměř neznáme: malárií, morem, podvýživou a tyfem, které se šířily jako epidemie. Ale časem se to zlepšilo, protože viktoriánci budovali kanály a voda pak byla ~~o moc~~ čistší.

James napočítal dohromady padesát pět slov včetně těch přeškrtnutých a svého jména. Škrtl mor a napsal černá smrt, protože to byla dvě slova místo jednoho. Třebaže Jamesovi zbývalo napsat ještě jeden tisíc čtyři sta čtyřicet čtyři slov, nedokázal zaplašit nepříjemný dojem, že už má na papíře všechno, co o viktoriánské kanalizaci ví.

Uvědomil si, že nejlepším řešením je ukrást nějaký text na internetu, a zrovna lezl pod postel pro svůj laptop, když se ozval zvonek.

Byla to Hannah v bílých punčocháčích, dlouhé šedé sukni, světle zelené halence a proužkované kravatě.

„Pusť mě rychle *dovnitř*!“ vypískla, proběhla kolem Jamese a zabouchla za sebou dveře.

„Honí tě někdo?“ divil se James.

Hannah neodpověděla. „Nemáš náhodou holku, viď, Jamesi?“

James zavrtěl hlavou. „Co se to…“

Než stačil větu dokončit, Hannah ho objala, vytáhla se na špičky a začala ho líbat. Odtáhla se asi až po půl minutě.

„Co se děje? Co to máš na sobě za divnou uniformu?“

Hannah spěšně vychrlila: „Nenávidím to! Když Will umřel, dali mi ve škole odklad na zkoušky a pak mě naši přihlásili na soukromou školu. Honem, jaký máš číslo mobilu?“

James ho odrecitoval a Hannah si ho zapsala na zápěstí.

„Dneska jsem po celý vyučování musela myslet pořád jen na tebe, Jamesi. To bylo fantastický, jak jsi nás v sobotu bránil. Akorát že taťka málem vzteky vyletěl z kůže, když si mě vyzvednul u policajtů, a teď mám domácí vězení jak nikdy v životě. Nesnáší, když se kamarádím s dětmi odtud, a ven se nedostanu nejmíň tak týden. Ale později ti zkusím brnknout a pokecáme, jo?“

„Jo, jasně,“ usmál se James.

Hannah dala Jamesovi další pusu. „A kdyby nás taťka nachytal, tak mu prostě zlomíš ruce.“

Z podlahy bleskově popadla batoh, otočila se, až se jí skládaná sukně rozvířila, a letěla po pavlači ke svému bytu.

Po skončení vyučování si James šel zakopat s Maxem a Charliem a dostal pozvání k Tarasovovým na večeři. Po předchozí zkušenosti s ruským obědem o čtyřech chodech James odmítal všechny Sašiny pokusy vnutit mu nášup.

Po návratu domů našel Davea se Sonjou v obývacím pokoji u televize, ale tentokrát byli díkybohu oblečení. James zamířil do svého pokoje a všiml si, že na mobil mu přišla textovka.

NEMAS ZAVRAT Z VYSKY? HANNAH:)

Jamesovi to připadalo divné. Odpověděl: *NE, PROC?*

Hannah byla uvězněná ve svém pokoji s mobilem hned po ruce, takže okamžitě odpověděla: *CHCEŠ SI ZAHRAT HRU?*

Jamese to zaujalo. *JO.*

Chvíli trvalo, než Hannah vyťukala další zprávu: *BEZ DO 2. PATRA A DOLEVA: NA KONEC PAVLAČE. SMSKNI AZ TAM BUDEŠ.*

James neměl potuchy, o co Hannah jde, ale měl chuť hrát s ní. Vzal si klíče a mobil a po betonovém hlavním schodišti vyběhl do horního patra.

JSEM TU, napsal, když se blížil ke konci pavlače. Po pár vteřinách mu mobil zazvonil.

„Hannah?“ zazubil se James. „Co to má jako znamenat?“

„Vidíš před sebou nouzový požární východ?“

„Tak běž skrz.“

„Hannah, co je to za hloupost?“

Zahihňala se. „Projdi za ty dveře a možná to zjistíš.“

James s mobilem u ucha prošel posprejovanými dveřmi a ocitl se na úzkém betonovém schodišti.

„Fuj,“ zalapal po dechu. „Děsně to tady páchne močí.“

„Vylez po žebříku a pak padacími dvířky ve stropě.“

James vzhlédl k hliníkovému žebříku a ke dvířkám nad ním.

„Hannah, vždyť je na nich svinsky velký visací zámek!“

„Jen vylez a hodně zatlač,“ nakazovala Hannah. „Musím končit, už mi skoro došel kredit.“

James slyšel, jak telefon oněměl. Strčil si mobil do kapsy a vyšplhal po žebříku. Nechápal sice, jak se dostane přes zamčený zámek, ale podle instrukcí se do dvířek opřel a vzápětí zasvítila škvírka světla. James si uvědomil, že z pantů naproti zámku někdo vyndal šrouby. Překlopil dvířka natolik, aby se jimi protáhl nahoru, a pak se ocitl na ploché střeše činžáku. Slunce mu svítilo přímo do očí, ale rozeznal siluetu, která se po asfaltu blížila k němu. Hannah.

„Vězeň na útěku,“ zazubila se Hannah a ovinula paže kolem Jamese. „V našem bytě jsou taky padací dvířka, hned před mým pokojem. Fotřík kouká dole na televizi.“

Převlékla se ze školní uniformy do trička a legín.

„Vypadáš senzačně,“ vyhrkl James, který si až teď uvědomil, že vlasy mu trčí do stran a že po fotbale na dálku páchne potem.

„Dík,“ řekla Hannah. „Už jsi slyšel o Willovi?“

James trochu zrozpačitěl. „Max se o tom trochu zmínil. Byl to tvůj bratranec, nebo tak něco, viď?“

„Trouba pitoměj,“ povzdechla si Hannah smutně. „Pojď, ukážu ti to.“

Vzala Jamese za ruku a zavedla ho k okraji střechy. Špičky tenisek Nike jí přečuhovaly přes hranu.

„Opatrně," napomenul ji James a zastavil se o celou délku boty od kraje. „Je odtud moc hezký výhled na centrální Londýn; asi jsme na dost vysokým kopci."

Hannah se pousmála. „Proto se to jmenuje *Hill*, kopec."

James si připadal hloupě. „Jo, to dává smysl."

„Ale teď se ještě koukni dolů," vybídla ho Hannah. „Ale to si musíš stoupnout až na kraj, jinak to není to vzrůšo."

James se posunul o půl krok kupředu a podíval se z budovy kolmo dolů. V porovnání s nejvyšším místem dráhy na nácvik útočného boje v kampusu to nevypadalo nijak hrozivě. Tedy, přinejmenším do chvíle, kdy si James povšiml šeredně zohýbaného zábradlí vedle domu.

„Tohle je přesně to místo!" pochopil James.

„Neměli ani tolik slušnosti, aby to zábradlí opravili," postěžovala si Hannah a s posmutnělým výrazem ucouvla od kraje střechy. „Kdykoliv jdu tudy kolem, zase vidím Willa, jak tam leží s přeraženými zády a z ucha mu teče krev."

„Byli jste dobří kámoši?"

„Hrávala jsem si s ním, dokud jsem byla malá," vysvětlila Hannah. „Ale později už moc ne. Will byl ujetý; přes počítače a tak. Neměl žádný kamarády, ale byl zábavný a děsně, děsně moc chytrý. Ke konci se začal pravidelně sjíždět. Podle mě trpěl depresí."

James si nebyl jistý, co na to říct. „Zabil se sám?"

„Možný to je," pokrčila Hannah rameny. „Ale nenechal dopis, nic takovýho. Většina lidí si myslí, že byl sjetý tak příšerně, že prostě zapomněl, kde je, a sletěl."

„Chudák," zabručel James vážně, naposledy se podíval z budovy dolů a ucouvl od okraje.

Hannah si položila hlavu na jeho rameno a zahihňala se. „Asi mě máš za totálního magora, když jsem tě pozvala sem nahoru. Celý den jsem vymýšlela způsob, jak se s tebou sejít, i když mám domácí vězení a… Uch, horší rande jsi nespíš neměl."

James objal paží Hannah kolem zad. „Ne, je to bezva,“ usmál se chlácholivě. „Je odtud suprová vyhlídka. Vsadím se, že po setmění musí to rozsvícený velkoměsto vypadat jako pohádka.“

Políbil Hannah zlehka na rty, ale dál byla smutná a James si uvědomil, že tohle není vhodná chvíle na mazlení. Nakonec se posadil na vyhřátý asfalt, zády opřený o plechový komín větráku, Hannah mu ležela hlavou v klíně a povídali si o všem možném, zatímco v dálce zapadalo slunce.

Jamesovi se Hannah upřímně líbila. Byla pohodářka a měla krutý smysl pro humor. Mrzelo ho, že se s ní nepoznal za jiných okolností. Pak by jí mohl vyprávět o Lauren a mamince a o tom, kdo je doopravdy, místo aby se musel držet té pitomé krycí historky.

21. CAYENNE

Dave snídal u stolu a četl si *Daily Star*. James se vloudal do kuchyně a potřásl mu pod nosem štosem pomuchlaných listů vytržených z pracovního bloku.

„Tra-dá!“ předvedl James fanfáru. „Na dopolední práci to vůbec není špatný. Tisíc pět set jedenáct slov o viktoriánský kanalizaci. Tři barevný diagramy, a to všechno mým nejlepším rukopisem.“

Dave s úsměvem vzhlédl. „Ty s těmi jedenácti slovy vážně dráždíš hada bosou nohou, co? Co znamená tenhle velký flek?“

„Převrhl jsem na to plechovku koly, ale inkoust se naštěstí neroztekl.“

„Tu stránku bys měl nejspíš přepsat, Jamesi. Přece víš, jaký je pan Brennan puntičkář. Když mu předvedeš flek od koly, koleduješ si o přepsání komplet celý práce.“

James si uvědomil, že Dave má pravdu, ale vyhlídka na další práci mu kapku pokazila dobrou náladu. „Ksakru… Tak jo, zítra to přepíšu, nakonec jde jen o jednu stránku. Jak je možný, že ty žádný úkoly nemáš?“

„Čekám na výsledky závěrečných zkoušek,“ objasnil Dave. „Můj vedoucí tvrdí, že vypadám dost mladě, abych v CHERUB mohl před odchodem na univerzitu zůstat ještě další rok, ale myslím, že místo toho budu trochu cestovat. Rád bych navštívil Thajsko a Austrálii a tak.“

James se zazubil. „Teda!“

Dave obrátil stránku novin a vykulil oči. „To je kus! Představ si, že se ráno probudíš vedle něčeho podobnýho.“

James oběhl stůl a prohlédl si snímek modelky, která seděla na fotbalovém míči nahoře bez. „Moc hubený nohy,“ ušklíbl se. „Ale stejně bych neřekl ne.“

Dave se mrkl na hodinky. „Páni, tři čtvrti na dvanáct. Raul chce, abych mu to auto dopravil ještě dnes, před osmou večer.“

„Kdo je Raul?“ zajímal se James.

„No, nějaký chlápek, co pracuje s Leonem. Zavolal mi kvůli kšeftu. Nerad bych uvízl v dopravní špičce, tak bych navrhoval, že si my dva zajdeme do nějakýho slušnýho podniku na oběd a potom podzemkou zajedeme do Pinneru.“

„Je to daleko?“

Dave přikývl. „Severozápadní Londýn, mimo dosah městský hromadný dopravy. V Baker Street musíme přesednout na jinou trasu a dům je pak ještě čtvrt hodiny chůze od stanice. Pak musíme auto dopravit do úkrytu poblíž Bow Road.“

„Millie jsi tohle všechno nahlásil?“

„To si piš,“ kývl Dave. „Tip kriminálce nedá dřív, dokud nebude jasný, že naši misi nic neohrozí.“

„Možná se jim tentokrát povede skřípnout i Leona.“

„Jo, Jamesi, ale jenom *pokud* najdou dost pádný důkaz, který u soudu prokáže propojení Leona s ukradeným autem. Ale to všechno jsou samý kdyby. Sám jsi viděl, jak dokonale si kryje záda.“

Dům byl od stanice metra dál, než chlapci počítali. Oba měli baseballku staženou do obličeje, a když zahnuli do Montgomery Grove, Dave si nasadil zrcadlové sluneční brýle. Byla to luxusní ulice, lemovaná samostatně stojícími domy.

Dave vytáhl z kapsy list papíru a znovu si prostudoval instrukce. Byl to spíš projev nervozity než nutnosti, protože text by dokázal odrecitovat nazpaměť.

Minuli dvě děti na kolech; jakmile se ocitli z doslechu, Dave se obrátil k Jamesovi. „Alarm spustí třicet vteřin nato, co vejdeme dovnitř, takže žádný okounění, platí?“

James uraženě sykl. „Si piš, chm.“

„Auto je v garáži a špeh nechal klíčky ve dveřích na straně řidiče. Každý vyměníme jednu poznávací značku.“

„Co je to za auto?“ vyptával se James.

„Porsche. Cayenne Turbo.“

„Jú, *supéééér*!“ zajásal James. „Pohon na čtyři kola! Směl bych řídit? Potrpím si spíš na motorky než na auta, ale Cayenne zvládne dvě stě padesát za hodinu, i když je docela robustní.“

„Bezva nápad,“ kývl Dave. „Třináctiletý kluk řídí auto za šedesát táců přímo centrem Londýna a za denního světla. To fakt neupoutá sebemenší pozornost.“

James se zakřenil. „Stejně si pořád myslím, že jsme ho měli štípnout už včera večer.“

„Všechno to je promyšlený do mrtě,“ vysvětloval Dave. „Tma je výhodnější pro opravdovou vloupačku, ale v noci jezdí mnohem míň aut, takže při odvozu se člověk hůř ztratí mezi ostatními vozidly.“

James se zastavil a obrátil se na Davea, který se trochu loudal. „Třicet šest, Dave. Jsme tady!“

Cestou po příjezdové cestě si chlapci natáhli gumové rukavice.

„Jsi nervózní?“ zeptal se Dave.

James se usmál. „Jen kapku.“

„Nezapomeň, Jamesi, že kvůli tomu zatracenýmu Tarasovovi nebudeme riskovat život. Jakmile by šlo o kejhák, tak to vzdáváme.“

„Platí,“ přikývl James, vystoupil po schodech k domovnímu vchodu a zazvonil.

Dave se zatím plížil zahradou za domem a přitom z batohu vytáhl páčidlo. James půl minuty počkal, aby se ujistil, že v domě skutečně nikdo není, načež běžel za roh a kývl na Davea.

Dave nasadil páčidlo do rámu prosklených dveří skleníku; stačilo párkrát zabrat za kovovou páku, zámek se vylomil a pak zbývalo jenom opřít se ramenem a pořádně kopnout, aby se přerazil řetěz uvnitř.

Dave si svíral rameno a zatínal zuby bolestí, ale vřítil se do zapařeného skleníku a odtud pokračoval dál do domu. James se mu držel v patách. Sotva James zaslechl pípání bezpečnostního zařízení, probodl ho osten úzkosti; odpočítával tu půlminutu, po které měla spustit hlavní siréna.

Proběhli luxusně zařízeným obývacím pokojem, kde nad krbem visela obří fotografie manželů a jejich dvou synů. Dave otevřel úzké dveře, které vedly do dvoumístné garáže. Vedle gigantického porsche tam parkovalo černé BMW.

„Kvalitka,“ uchechtl se James.

Dave mu vrazil do ruky poznávací značku. „Připevni ji.“

Raul dal Daveovi dvě nalepovací poznávací značky. Číslo odpovídalo dalšímu vozu Cayenne Turbo, vyrobenému ve stejné barvě, takže i kdyby policie vůz zahlédla a projela ho počítačem, všechno by klaplo.

Hlavní siréna spustila v okamžiku, kdy James a Dave přidřepli každý na jednom konci vozu. James si musel stáhnout jednu rukavici, aby ze samolepicí strany falešné značky dokázal nehty odloupnout ochrannou fólii, ale z nervozity byl hrozně neohrabaný. Srdce mu málem vyskočilo z hrudi, když si uvědomil, že Dave už zadní značku přilepil a teď nasedá za volant.

„Co se s tím sereš?“ překřikl Dave vyjící alarm.

James konečně zvedl růžek fólie a sloupl ji. Než značku přilepil, Dave mezitím nastartoval. James bleskově oběhl vůz a skočil na sedadlo spolujezdce. Dave byl úplně hysterický.

„Nemůžu najít čudlík!“ řval Dave. „Cože?“ nechápal James.

„To tlačítko na palubní desce nebo ten extra ovladač, co se s ním otvírají garážový vrata!“ chrlil ze sebe zběsile Dave.

James pomohl Daveovi hledat. Prudce otevřel přihrádku na rukavice a do klína si vyhrnul změť map a pouzder se slunečními brýlemi.

„A kruci.“

„Vyskoč a zmáčkni vypínač!“ zahulákal Dave a ukazoval na zelené tlačítko na stěně.

James už otevřel dveře vozu, ale než vylezl, všiml si, že ovladač na vrata visí na tyči volantu.

„Máš ho na volantu, ty blbe!“ zařval.

Dave zběsile chňapl po ovladači a stiskl tlačítko. Dvojitá garážová vrata se začala s předením trýznivě pomalu zvedat nahoru. Když se vysunuly do poloviční výšky, protáhla se pod nimi starší žena ve slamáku a zahradnických rukavicích a rozhněvaně otevřela dveře na Jamesově straně.

„Vypadni z toho auta, mladíku!“ poručila. „Na takové grázly jako ty si tady nepotrpíme!“

Chytila Jamese za tričko. Dave se začal rozjíždět, ale hned zase musel dupnout na brzdu. James měl volnou pravou ruku a dost síly,

aby útočnici odhodil až do minulého týdne, nicméně nedokázal se přimět, aby uhodil starou paní.

„Zbav se jí!“ řval Dave.

James do ženy strčil, ale nehty mu zatínala do trička, které se tahem začalo u krku párat. Otočil se na koženém křesle a ženu odhodil nohama, načež zabouchl dveře. Garáž byla konečně úplně otevřená.

„Jeď!“ hulákal James.

„Nemá nohy pod vozem?“ zjišťoval Dave chvatně. „Ne.“

James zamkl zevnitř dveře a Dave zatím opatrně vyjížděl s vozem ven.

„Nerad bych ji přejel,“ staral se Dave. „Víš určitě, že ji nemáme v cestě?“

„Povídám přece, že je mimo. Sakra, dupni na to.“

Mohutné porsche s túrováním začalo před garáží zrychlovat. Pak Dave zahlédl manžela staré dámy, který klopýtal příjezdovou cestou k nim. Na sobě měl sako se zlatými knoflíky a oháněl se zahradními vidlemi.

„Vy mrňaví *hajzlíci*!“ křičel.

Na jednu nepěknou vteřinu si James strachoval, že stařec se vrhne zpředu na kapotu, ale on místo toho hodil vidle na vůz jako oštěp. Když hroty vidlí narazily do čelního skla, James se na sedadle instinktivně přikrčil.

Sotva se vidle neškodně skutálely do štěrku, Dave opět musel prudce zabrzdit, aby nesrazil dítě, které se ulicí řítilo na kole. Po příjezdové cestě domu na protější straně ulice se hnala celá rodina, aby se podívala, co znamená ten houkající alarm.

Dave se rozhlédl do obou stran ulice a vyrazil tou nejvyšší možnou rychlostí. Na konci ulice zpomalil a ostře to řízl doprava na rušnou hlavní silnici.

„Ty dva staří páprdové chtěli nejspíš spáchat sebevraždu,“ hulákal Dave celý nepříčetný. „Kdybychom byli skuteční zloději, tak u sebe máme nože, bouchačky, prostě něco.“

„Ožralkové,“ syčel James a lítostivě si prohlížel roztržené tričko. „Fakt zmagořený ožralkové.“

Dave zatroubil, myškou objel auto, jež zastavilo na křižovatce, prosvištěl na červenou a pak zrychloval. Kolem stanice metra se hnali už stovkou.

„Bude to hotový zázrak, jestli se nám povede zdrhnout, aby nás nezastavili policajti," povzdechl si Dave. „A kašlu na to, kolik nám Leon nabízí a jaký to má přínos pro misi; další auta už zkrátka a dobře nekradu."

„To mi povídej," souhlasil James a úzkostlivě se ohlížel, jestli se za nimi neženou policejní vozy. „Nestojí to za to."

22. POČÍTAČ

Daveův zrezivělý ford vjel do Leonova autobazaru těsně po deváté ráno. Plastový vývěsní štít nad stavební buňkou hlásal, že Prestižní autobazar Tarasov se specializuje na *Nejkvalitnější ojeté vozy značky Jaguar a Mercedes*, ale ve skutečnosti tu stála odrbaná míchanice vyřazených firemních vozů a malých hatchbacků.

Ve středu dopoledne se tady zrovna netlačili kupci ojetin, takže Pete Tarasov ochotně pomohl Daveovi vmontovat nový kompresor pro klimatizaci a další drobnůstky, které včera vyhrabali na vrakovišti. Oba chlapci leželi pod mondeem stojícím na heverech, když se ze stavební buňky vyštrachal Leon se dvěma hrnky.

„Na kapotě horký čaj!“ ohlásil Leon.

Dave vylezl zpod auta a přitom se mu nabídl bizarní pohled na Leonovu obří cejchu z dolní perspektivy.

„Raul něco povídal, že včera to pro tebe bylo poprvý a naposled,“ zachechtal se Leon.

Dave si nebyl jistý, jestli může mluvit před Petem.

„V pohodě. Mladej ví, která bije.“

„Jak jsem slyšel, byly menší trable s bábinkou,“ ušklíbal se Pete, když umaštěnými prsty zvedal hrnek, aby si lokl.

„Mrzí mě to, Leone,“ vysvětloval Dave. „Ale celý život jsem se tloukl po pěstounských rodinách a ústavech. Rád bych, abychom s Jamesem fungovali normálně. Nechci riskovat, že nás při něčem seberou.“

„Chápu,“ pokýval Leon. „Nemám ti to za zlý. Jak to vypadá, zrovna na tebe vyšlo problémový číslo, a ne každý má žaludek na krádeže aut.“

„Poslyš, strejdo Leone, něco mě napadlo,“ ozval se Pete.

Leon se zakřenil. „Můžeš mi vysvětlit, proč se mi šrajtofle roztřese hrůzou pokaždý, když tebe něco napadne?“

Pete se rozesmál. „Ne, vážně, strejdo Leone. Za dva měsíce jdu na univerzitu. Tady Dave by mohl tu mou práci dokonale zvládat.

Vyzná se v autech a uměl by opravit všechny ty drobnosti, co se musí udělat pokaždý, když nám dorazí nová várka z aukcí. A pak už zbývá je akorát naleštit a o sobotách kapku pomáhat s prodejem, protože to tady bývá dost rušno.“

Leon pokrčil rameny. „Uměl bych si představit i horší nápady, ale co škola?“

„No, chtěl bych nastoupit na vysokou, ale jen na částečný studium,“ řekl Dave.

„Davea bych mohl v příštím měsíci zaučit, dokud tu ještě budu,“ nabízel Pete.

„Tak jo, beru tě zkušebně na měsíc. Šest babek za hodinu pro začátek, a když to bude klapat, nějak vykoumáme i tu pracovní dobu.“

„Díky, Leone,“ zářil Dave. „Fakt pořád nemůžu uvěřit, jak bezvadně se chováte ke mně i k Jamesovi.“

Leon se valil zpátky do stavební buňky a Dave zatím děkoval i Peteovi.

„To nestojí za řeč,“ zubil se Pete. „Hlavně si dávej bacha, abys neležel zrovna pod některým z vozů, až se strejda dohmátne, co vyvádíš s jeho dcerunkou.“

* * *

James se už vzpamatoval z tragického utkání s Tottenhamem, protože se mu na FIFA 2005 povedlo snadno urvat jiné dva skalpy. Skončil s deseti body a přitom mu zbývalo ještě pět zápasů. Bylo jasné, že mistrovský titul má skoro v kapse. Z hraní ho vytrhla Hannah, jež mu zavolala na mobil.

„Ty nejsi ve škole?“ divil se James.

„Mně je pro školu škoda,“ zahihňala se Hannah. „Právě sedím v autobuse domů. Když jsem předtím vyšla ze školních vrat, najednou jsem si řekla: *Fakt na to nemám.*“

„Poslední den pololetí je vždycky binec,“ souhlasil James. „Všichni lítají po chodbách a kopají do zavřených dveří tříd. V jedný škole, co jsem byl, jsme měli sedm požárních poplachů za den.“

„Tak v téhle škole ne. Tady bude vrcholem oslav klarinetový recitál, považ. Tak co, chceš se sejít, nebo ne?“

„Bezva,“ souhlasil James nadšeně. „Stejně akorát sedím na zadku a hraju počítačový hry.“

„Naši budou oba v práci a váš byt není zrovna, echm…“

„Klidně to řekni!“ zasmál se James. „Já vím, že bydlím v noře. Ve vašem podniku to bude tisíckrát lepší, tedy, pokud víš jistě, že to je bezpečný.“

Když se Hannah rozloučila, James přerušil pauzu a dohrál zápas. Jenom o pár minut později Hannah zaklepala prstýnkem na okno obývacího pokoje. James s ní šel do jejího bytu, který pokračoval i do patra jako u Tarasovových. Zařízení bylo trapně okázalé, jako u lidí, co příliš často sledují v televizi pořady o předělání bytu, ale pokojík Hannah byl bezva. Měla sbírku lávových lamp, bílou beraní předložku a na dveřích připíchnutého Austina Powerse v životní velikosti.

„Retro,“ nadchl se James, když zkoumal starý gramofon s reproduktory zabudovanými do čelní části.

„Ráda hledám starý věci na bleších trzích a tak,“ vysvětlila Hannah. „Normální obchody jsou děsná nuda, nakonec všichni koupí úplně stejnou věc.“

James si klekl, aby si líp mohl prohlédnout dva metry dlouhou řadu singlů. „A tohle jsi sehnala kde?“

„Taťka jich spoustu vyhazoval a další jsem koupila v bazarech a na E-bay. Tak si něco vyber a předveď, jaký máš hudební vkus.“

Většina desek byla v bílých přebalech, takže člověk je musel vytáhnout z řady a dírou uprostřed si přečíst seznam skladeb. Zatímco se James probíral deskami, Hannah si školní sukni a halenku prohodila za tričko a kapsáče. James nebyl dost drzý, aby ji nepokrytě okukoval, ale zamlouvalo se mu i to, co zahlédl tajně koutkem oka.

„Tak fajn,“ oznámil James a vytáhl desku z obalu, aby ji položil na talíř gramofonu. Uvědomil si, že vinylovou desku ještě nikdy nepouštěl.

„Je to automat,“ vysvětlila Hannah.

Položila desku a stiskla tlačítko, které přesunulo jehlu na desku. Párkrát to zapraskalo a luplo a pak se ozvala melodie z *The Monkees*.

„Jú, super!“ chichotala se Hannah. „Tos vybral dobře.“

„Když jsem byl malý, sledoval jsem *The Monkees* na satelitu,“ svěřil se James.

Hannah stála bosá na koberci a trsala do rytmu. „Jo, já taky,“ přikývla.

Víc než hodinu seděli na její posteli, poslouchali staré melodie a klábosili o všem možném. Hannah se chovala vesele, ale James cítil, že uvnitř je hrozně smutná. V té luxusní škole byla jak ryba vytažená z vody, měla obrovské neshody s tatínkem a její nejlepší kamarádka teď skoro všechen svůj volný čas trávila pečováním o babičku.

Vůbec poprvé se pořádně pomazlili, ale zrovna když jí James chtěl zajet rukou vzadu do kalhot, aby vyzkoušel zadeček pod nimi, Hannah se nečekaně rozhodla, že má hlad.

James se za ní přiloudal do kuchyně a urovnával si pomuchlané oblečení s výrazem tak obrovského zklamání, že bylo nejspíš vidět až z vesmíru.

„Proč se tváříš tak kysele?“ divila se Hannah, když na horkou plotýnku grilu pokládala rybí prsty.

„Ale,“ zahučel James, jenž se lokty opíral o kuchyňský stůl, tvář složenou do dlaní. „Nic.“

Hannah se k Jamesovi obrátila s úsměvem, při kterém mu došlo, že se do ní rychle zamilovává. Výcviková příručka CHERUB obsahovala celou kapitolu o nebezpečích plynoucích z navázání blízkého vztahu s lidmi, jež agenti potkají na tajných misích, a právě tahle věc dělávala Jamesovi ty největší problémy. Až mise skončí, tahle hezká čtrnáctiletá dívka, která mu chystá oběd a zubí se na něho, se pro Jamese změní na pouhou vzpomínku, a on sám se vrátí do kampusu ke svému údělu společenského psance.

„Nemysli na to,“ zamumlal James.

„Cože nemám?“ ohlédla se Hannah.

James se vytrhl z hlubokého zamyšlení a uvědomil si, že nahlas pronesl něco, co si chtěl jenom pomyslet. „Jsem utahaný,“ sykl

James ostře místo vysvětlení. „S Davem jsme až do tří v noci hráli playstation.“

„To musí být tak *super*, bydlet bez rodičů. Ti moji pořád jen prudí.“

James přikývl. „Asi jo, ale my zase máme houby prachy. A taky sem bude dvakrát týdně chodit někdo ze sociálky, aby se přesvědčili, jak se chovám.“

„Já vím, ale teď jsem myslela na váš byt. Měli byste ho vymalovat, aby se trochu rozveselil.“

„Ten nábytek máme od radnice zadarmo. Až Dave rozpohybuje auto, zajedeme do Ikey.“

„*Ikea*!“ ohrnula Hannah nos. „Ta je úplně nejhorší.“

„Ale některý věci mají skoro neslušně levný. A vaši můžou být stokrát děsný, ale máš od nich hezký oblečení a v pokoji super věci, co si my s Davem nemůžeme dovolit.“

„Já vím,“ přiznala Hannah, vytáhla rošt grilu ven a začala rybí prsty obracet tak rychle, aby se nespálila. „Rodiče mám ráda, Jamesi, *jasně že jo*. To jen že po Willově smrti to přehánějí s přísností, víš? Bojí se, že když se budu kamarádit s místními dětmi, zapletu se do drog a tak.“

„Willovi rodiče bydlí ještě tady?“

Hannah zavrtěla hlavou. „Teta a strejda to nezvládli. Všechno prodali a odstěhovali se na jih k pobřeží.“

Hannah chvíli mlčela, ale náhle se rozzářila. „Vlastně,“ vyhrkla, zvedla vítězoslavně ukazováček a zubila se jako blázen.

„Co je?“ nechápal James.

„Právě jsi mě přivedl na bezva nápad, Jamesi. Když se teta Shelley stěhovala, nechtěla si s sebou brát nic, co patřilo Willovi. Všechny ty věci vyhodila a mně to připadalo moc moc smutný. Takže jsem tam nahoru šla a zachránila aspoň něco. Taťka má jeden z těch sklípků vzadu. Nastrkala jsem tam i pár kousků nábytku, třeba Willův psací stůl a židle. Chci říct, že to tam akorát chytá prach.“

23. VĚCI

Hannah odemykala sklípek svého otce a vlhký puch zašimral Jamese v nose. Rozsvítila holou žárovku. Prostor byl asi dva metry dlouhý, tak čtyři hluboký a nutně potřeboval uklidit. Stály tam krabice knih navršené až do stropu, poloprázdné plechovky od barvy, staré role tapet a stará strunová sekačka na trávu položená na odrbaném křesle.

„Vždyť ani nemáte zahradu," zašklebil se James.

Willovy věci byly všechny navršené v jednom koutě: krabice s učebnicemi, kancelářská židle, dřevěný psací stůl polepený prastarými samolepkami s postavičkami ze seriálů Action Man a Power Rangers, noční stolek, lampa na pohyblivém rameni, a dokonce i rozebraný počítač.

„Co tomu říkáš?" zajímala se Hannah, když James překročil dvě skládací židle, aby se líp podíval.

„Jo," přikývl James. „Stůl a židli bych do pokoje určitě potřeboval, na domácí úkoly a tak."

„Klidně si vezmi i jeho počítač. Tyhle krámy zastarávají hrozně rychle a tady sedí úplně bez užitku."

James měl v bytě špičkový laptop s bezdrátovým napojením na internet, ale uvědomil si, že jeho alter ego James Holmes by po nabízeném počítači zdarma stoprocentně skočil.

„To je super," zaradoval se. „Ale co vaši? Nebude jim vadit, že jsi to všechno rozdala?"

„Můj taťka ani nechtěl, abych si Willovy věci nechala. Tvrdil, že to je morbidní."

James vlepil Hannah pusu na tvář. „Fakt to pro mě moc znamená," usmál se a z kapsy vylovil mobil. „Brnknu Daveovi. Je hned vedle v autobazaru, pomůže nám to odnést."

James a Dave měli v domě bydlet jen pár týdnů, než proniknou do kšeftů Leona Tarasova, ale museli v okolí budit dojem, že začínají

nový život a Palm Hill že považují za domov. Když Dave pomohl odstěhovat do bytu věci po Willovi, chlapci se rozjeli do Ikey utratit něco z těch tří set pětadvaceti liber, které jim Leonův společník strčil do schránky v době, kdy nebyli doma.

Mondeo šlapalo jako hodinky a čerstvě opravená klimatizace plnila svou povinnost. Bohužel, na M25 vjeli do zácpy a nakonec se po tříproudé dálnici ploužili krokem.

„Co si myslíš o Millieině názoru, že v tomhle případu hrajou roli drogy?“ zeptal se James.

Dave pokrčil rameny, popojel o pár metrů a opět ťukl na brzdu. „Je to logický závěr, pokud Leona nemůžeme nijak spojit s tou loupeží. V kšeftování s drogami sice nemá dlouholeté zkušenosti, ale umí využít nabízenou příležitost. Sám jsi viděl, jak přesně mu to tiká v hlavě, jak si nás ihned zařadil do své sítě zlodějíčků luxusních aut. Pokud by Leon uviděl šanci vydělat velký prachy na drogách, podle mě by po ní hrábl.“

„Ale nezapomeň, že na tom seznamu byly jen loupeže, co územně spadají pod Metropolitní policii. Nemáme jistotu, že není namočený do něčeho jinde.“

Dopravní zácpa pokazila Daveovi náladu. „To máš fuk,“ broukl podrážděně. „Chci říct, klidně můžeš dumat až do večera, jak Leon nahrabal prachy, ale pravdivou odpověď nedostaneme dřív, dokud tuhle misi nedotáhneme do konce. Já se budu dál starat o Sonju a Petea a Leona, ty ždímej informace z Maxe a Lizy.“

„Já vím,“ přikývl James, který zasněně pozoroval vosu, plazící se zvenčí po okně. „Teď, co Max nemá školu, snažím se vnutit k nim do bytu trochu častěji. Myslíš, že bychom to tam měli napíchnout?“

Dave zavrtěl hlavou. „Kdyby šlo o velkou misi, mohli bychom všude nastražit odposlouchávací zařízení a dostat k dispozici celý tým, co by všechno průběžně monitoroval. Tohle je ale prkotina, takže na tom děláme jenom my dva, Millie a částečně i John Jones. Nemá cenu riskovat, že někdo štěnici objeví, pokud nemáme jistotu, kde a kdy se bude dít něco fakt světobornýho. Jinak bychom nahráli stovky hodin záznamů, který by stejně nikdo neposlouchal.“

James souhlasil.

„Upřímně, Jamesi, nevěřím, že to budeš ty, kdo na téhle misi urve cenný informace. Leon vede všechny kšefty z kanceláře v autobazaru a Sašu i mladší děti z toho kompletně vynechává. Pokud tam budu dělat na ten částečný úvazek, určitě se dozvím, co se děje. Kámoším se s Petem a nakonec se mi určitě nabídne příležitost prohrabat všechno ve stavební buňce, až Leon někam odjede nebo tak.“

„Asi máš pravdu,“ kývl James.

Dave zatroubil na auto, které se před ně vecpalo ze sousedního pruhu a přinutilo ho tak dupnout na brzdu. „No jó, takhle se určitě dostaneš domů o *hodně* dřív!“

Řidič předního vozu vystrčil ruku z okénka a ukázal Daveovi, co si o něm myslí.

„Ty mě taky!“ štěkl Dave, ale nakonec se trošku zklidnil a pokračoval v rozhovoru s Jamesem. „Prozatím jsi měl na svých misích sakra štěstí, brácho. Na těch drogách a potom v tom lochu v Arizoně sis vysloužil hromadu slávy, ale tipoval bych, že tentokrát tě Dave Moss s přehledem strčí do kapsy.“

James si to chvilku rovnal v hlavě a dospěl k závěru, že mu to vlastně nevadí.

„No a?“ zasmál se. „Za tuhle mini bokovku stejně nemám šanci na černý triko, tak všechnu slávu klidně slízni ty. Pokud vydrží hezký počasí a já si budu moct pár týdnů užívat s Hannah…“

„Ta dnešní mládež,“ zabručel káravě Dave, potřásl hlavou a s přemáháním dusil smích. „To snad není možný, že hezká holka pro ně znamená víc než mise.“

James vyprskl smíchy. „No jasně, Dave, ty osobně bys to *nikdy* neudělal.“

Chlapci se vrátili v pět odpoledne. Koupili levné žaluzie na všechna okna, lampičky k postelím, nějaké police do obývacího pokoje a dvě předložky, jež měly zakrýt nejhnusnější místa koberce v ložnicích.

Hannah měla domácí vězení, ale objevili se Max a Pete Tarasovovi. Pete donesl nějaké nářadí a skládací schůdky. Pomohl Daveovi připevnit žaluzie a James s Maxem zatím smontovali borové police. Když mladší chlapci skončili s prací, přesunuli se do

Jamesova pokoje a na otřískaném psacím stole sestavili Willův starý počítač. Přístroj běžel bez problémů, ale na harddisku nebyly žádné hry ani jiné zajímavé věci, takže zamířili na fotbalové hřiště a připojili se k večernímu zápasu.

Konec školního roku naladil dospívající populaci v Palm Hillu do slavnostní nálady. James se bavil stejně báječně jako ostatní. V CHERUB byli všichni ve špičkové formě a nedostatek jeho fotbalového talentu tam bil do očí, ale mezi normálními dětmi to díky své síle a vrcholné fyzičce dotáhl až mezi průměr.

Hra pokračovala přes oranžový západ slunce až do namodralého příšeří pouličních lamp, ale před jedenáctou jim došli hráči, protože Charlie odešel s Lizou Tarasovovou a dva trochu mladší kluky si vyzvedly jejich podrážděné maminky. James si z dřevěné lavičky vzal tričko a otřel si jím pot, který mu kapal z vlasů.

„Nechceš zítra někdy skáknout k nám?“ nabídl Max, když šli po schodišti k bytům. „Mám čtyři ovladače k X-Box. Můžeme pozvat ještě dva kluky a dát si třeba turnaj FIFA, nebo tak.“

„Jo, to zní super,“ kývl James, a sotva stoupl na pavlač, vytáhl klíče z kapsy. „Zítra se domluvíme. Číslo mýho mobilu máš.“

James otevřel dveře a v duchu se rozhodoval, jestli jít do sprchy. Na jednu stranu byl rozpálený, jen se z něho lilo, na druhou stranu ho pekelně bolely nohy a on toužil po jediném, plácnout sebou na postel.

Nakoukl do obývacího pokoje. „Dave, jsi vzhůru?“ zeptal se.

Nedostal odpověď, takže se odflinkal do kuchyně, strčil hlavu pod kohoutek a začal lokat studenou vodu. Když měl dost, otřel si rty do trička, hodil ho na jídelní stůl a přes chodbu zamířil do svého pokoje.

Když James otevřel dveře, ucítil silný zápach spáleniny. Srdce se mu rozbušilo. Vyřítil se do chodby a zařval.

24. KOUŘ

„*Hoří!*“ ječel James.

Dave spal rozvalený na dvoulůžku s nahým zadkem, přikrývku omotanou kolem kotníků.

„Honem!“ hulákal James zběsile a plácl Davea do nohy. „Dave, *probuď* se!l“

Dave se překulil na záda a otevřel oči. „Co je?“

„Myslím, že u mě v pokoji hoří!“

Dave vmžiku vyletěl a rozsvítil novou lampičku z Ikey, co měl u postele.

„Víš to určitě?“ vychrlil, skulil se z matrace a začal si natahovat kraťasy.

„Zavolám hasiče!“ oznámil James a sáhl pro mobil.

„Viděl jsi plameny?“ vyzvídal Dave. „Třeba ten smrad přifoukl odněkud z vnitrobloku. Nejdřív se přesvědčíme, jo?“

James strčil telefon zpátky do kapsy a Dave odklusal k jeho ložnici a přitiskl celou plochu dlaně na dveře.

„Nejsou rozpálený, Jamesi. Když jsi je otevřel, cítil jsi žár?“

James zavrtěl hlavou. „Ne, jenom smrad.“

Dave o pár centimetrů pootevřel dveře. Oba chlapce ovanul pach spáleniny, doprovázený vrčivým zvukem. Jakmile měl Dave jistotu, že v místnosti nejsou plameny, natáhl ruku a cvakl vypínačem. Pokoj tonul v šedavé mlze. Dave došel k oknu a otevřel ho dokořán. James vběhl také dovnitř a uvědomil si, že smrad vychází ze zadní části počítače.

„Nejspíš jsem ho zapomněl vypnout,“ kál se James, sáhl pod stůl a vytrhl zástrčku ze zdi.

Oba chlapci se naklonili k počítači. Vrčivý zvuk slábl a z DR-ROM drivů se začal plížit pramínek smrdutého vzduchu.

Dave se pokusil počítač otočit, aby si ho prohlédl zezadu a našel zdroj smradu, ale kovový kryt byl tak rozpálený, že se ho nemohl dotknout. Z podlahy zvedl špinavou mikinu a použil ji jako chňapku.

„Ježíši!“ sykl Dave, když zašvidral do zadní části počítače. „Ten větrák je komplet ucpaný prachem. Copak jsi ho nevyčistil, než jsi ten krám zapnul? Když ses učil hackrovat, nenatloukli ti do hlavy, že počítače se při chodu zahřívají?“

„Já si nevzpomněl…,“ kníkl James chabě.

„Fuj!“ vztekal se Dave a rukou si zatřepal pod nosem, aby zahnal ten smrad. „Je to tam úplně zanesený mastnotou a prachem.“

James běsnil. „Postel a všechno oblečení budu mít hnusně zasmrádlý,“ stěžoval si. „Zítra budu muset celou tu haldu prohnat pračkou.“

Dave ze zadní strany lopatek ventilátoru odloupl mastnou prachovou žížalu a cvrnkl ji po Jamesovi.

„Kdyby to tak zůstalo ještě chvíli, určitě by to regulérně chytlo.“

Náhle se Daveův tón z pohoršeného změnil na zvědavý. „Co to… V životě jsem nic *podobného* neviděl.“

„Co?“ vyhrkl James a naklonil se vedle Davea, aby se také podíval.

„Za tím ventilátorem něco je. Jako igelitový sáček.“

„A jo,“ kývl James. „Hned přinesu nářadí.“

Ze sportovní kabely pod postelí James vytáhl rozkládací pouzdro s nářadím a Dave uvolnil čtyři šroubky, které držely kryt počítače na místě. Plech byl pořád ještě zahřátý, takže Dave ho nejdřív zabalil do mikiny, než ho odtáhl. Sáček, který Dave zahlédl, byl přilepený na vnitřní stranu krytu a čirý igelit byl lepkavý, jako by užuž začínal tát. Dave sáček odtrhl a otevřel ho. Na dně byla změť zelené drtě, podobné čajovým lístkům.

„Marihuana!“ zasmál se Dave, když k obsahu sáčku přičichl. „Mám dojem, že jsme odhalili Willovu zásobu.“

„Jo, to dává smysl,“ souhlasil James. „Hannah říkala, že Will byl polovičku času sjetý.“

„A pokud jeho rodiče čmuchali, určitě mu prolezli zásuvky a nakoukli pod matraci; ale můžeš vzít jed na to, že otevřít počítač by je nenapadlo.“

James se zadíval do vnitřností počítače a zpozoroval ještě něco dalšího. Byla to červená obálka, zaklíněná pod harddiskem. Vytáhl ji a z ní vyndal laciné narozeninové přání s fotografií fotbalisty.

James hlasitě přečetl věnování: „*Drahý Williame, užij si báječné osmnácté narozeniny. Babi a děda*.“

Ale v obálce bylo ještě něco. James udiveně povytáhl obočí, když vytáhl tenký štůsek padesátilibrových bankovek a CD-ROM s nápisem *PATPaT* na štítku.

„A zápletka se *zaplétá* pořád víc!“ prohlásil Dave dramaticky. „Kolik toho je?“

„Spočítej to ty,“ hodil James peníze Daveovi. „Mě zajímá, co je na tom disku.“

James vytáhl zpod postele laptop, položil ho na stůl a otevřel ho.

„Dva tisíce dvě stě babek,“ oznámil Dave, než se načetly programy. „Na nezaměstnaného osmnáctiletýho kluka to není špatný balík.“

James sfoukl z CR-ROMu prach a vložil ho ze strany do laptopu. Pár vteřin se otáčel, načež se objevilo chybové hlášení:

Tento disk není kompatibilní s Microsoft Windows. Přejete si opustit Windows a spustit tento program v MS-DOS módu? ANO/ZRUŠIT

James měl při lekcích hackerování celý kurz o MS-DOS, ale už si skoro na nic nevzpomínal.

„Dave, mohl bys mi tady píchnout?“

Dave se podíval na monitor. „Klikni na ano,“ poradil. „MS-DOS znamená *Microsoft Disk Operating systém*. Tohle všichni používali, než se objevily Windows.“

James zůstal koukat na černý monitor s jediným znakem:

C>:

„Tohle bych měl znát,“ zasténal James. „Cože to musím udělat, aby mi vylezl seznam všech souborů na disku?“

„Dej to sem,“ popadl Dave laptop. „Musíš napsat DIR, jako zkratka directory.“

Dave to napsal a na monitoru vyskočil seznam asi tří stovek souborů, kterým shora projížděl tak dlouho, až narazil na soubor nazvaný *cpx.exe*.

„Vzpomeneš si aspoň, co znamená *exe*?“ zeptal se Dave. „Je to stejný jako ve Windows.“

„Je to zkratka pro *executable*, to je jiný výraz pro program,“ odpověděl James.

„Přesně,“ kývl Dave. „A skupina souborů vedle toho, co mají zájmenem koncovku *.cpx*, jsou uložené soubory, co se dají otevřít v rámci téhle aplikace.“

Dave si namátkou vybral jeden ze souborů *.cpx* a napsal jeho název. Na monitoru vyskočil neumělý nákres rulety a laptop zahrál několik tónů písničky *Viva Las Vegas*, načež se objevil text:

Vítejte do CPX – Casino Module for Nimbus Accounting systém
Copyright Ganblogic Corp 1987
Prosím napište svoje uživatelské heslo >_

Dave správě odhadl, že heslo je *PATPaT*. Vzápětí se na monitoru ukázal seznam možností.

(1) Informace
(2) Personál
(3) Výplatní listina
(4) Pokladní účet
(5) Hlavní kniha
(6) Další možnosti

Dave tomu nerozuměl. „Nejspíš to pochází z nějakýho starýho počítače, ale proč si to Will schovával?“

„Vím já?“ pokrčil James rameny. „Třeba to jsou zkrátka data, co našel na nějakým bazarovým počítači. Hannah se zmínila, že Will se v počítačích fakt hodně vyznal. Rozebíral starý počítače a vydělával si trochu peněz tím, že je aktualizoval a sestavoval je lidem podle přání a tak.“

„Ale to nevysvětluje, proč si ta data vypálil na cédéčko a to schoval v jiným počítači,“ namítl Dave. „Za tím musí být něco víc.“

„Tak otevři soubory. Třeba vykoumáme, ke kterýmu kasinu to patří," navrhl James.

Dave vybral možnost číslo jedna a na monitoru se rozlil seznam údajů.

„*Kasino U Zlatého slunce, Octopus House, Londýn, Jihovýchodní 2,*" přečetl James hlasitě a náhle zapalal po dechu: „A doprdele, to mě podrž!"

„Co?" podivil se Dave.

„Ten seznam od Millie, vždyť víš, jak jsem ti ukazoval, s těmi vloupáními. Máš ho ještě?"

„Vyhodil jsem ho hned po tom, cos mi ho ukázal. Podobný věci nemůžeme nechat jen tak se tady povalovat, když se tu každých pět minut ukáže Max, Pete a Sonja."

„Pohoda, pusť to z hlavy," řekl James. „Přejdi na chvíli z toho disku na internet. Ve zpravodajství zadej *kasino U Zlatého slunce* a uvidíme, co vyleze."

Jamesovu laptopu chvilku trvalo, než se zavřel, načetl nové programy a napojil se na internet. Bleskový průzkum zpráv na Google však potvrdil jejich podezření.

Loupež v kasinu U Zlatého slunce vynesla
přes 90 000 liber.

BBC London News – 3. červen 2004

Londýn: Během ozbrojeného vloupání do kasina U Zlatého slunce byl těžce raněn člen ostrahy. Loupež se odehrála v… (8 souvisejících článků)

Dave se na Jamese blaženě zazubil. „Máš skvělýho pamatováka. Jediný háček je v tom, že na pořízení druhé hospody by Leon potřeboval víc než devadesát táců, zvlášť kdyby se o kořist musel dělit ještě s komplici."

„Ale mrkni na to datum u článku: červen roku dva tisíce čtyři sedí přímo perfektně," nevzdával to James. „Ale podle všeho to není celý příběh. Přece mi nechceš tvrdit, že to je náhoda, když kluk z tohohle činžáku si schovává informace o kasinu, co bylo vyloupené přesně v době, kdy Leon přišel k velkýmu balíku."

Dave přikývl. „Mám dojem, že Millie je dnes večer ve službě. Nechám jí o tom vzkaz na záznamníku. Ty se spoj s nepřetržitou službou v kampusu, e-mailem jim odešli všechna data z toho disku, ať je přepošlou na MI5 pro podrobnou analýzu. Kopii odešli i Johnu Jonesovi, ať hned ráno po příchodu do práce ví, co se děje.“

25. TREFA

Než James překonvertoval informace z CD na formát, který se dal číst i ve Windows, a připojil ho k e-mailu jako přílohu, byla hodina po půlnoci. Pak si vzal matraci a přikrývku do kuchyně, aby unikl přetrvávajícímu smradu spáleného prachu.

Dave už vyrazil na svou první ranní směnu v autobazaru, když Jamese vzbudila textovka z kampusu:

PRIPAD SLEDUJI. DOBRA PRÁCE ;) OZVU SE POZDEJI. JOHN

James zaklapl mobil a opět se uvelebil pod přikrývkou. Původně si chtěl po té dlouhé noci přiležet, ale uvědomil si, že musí hodit zadkem a zajít do prádelny, pokud ovšem nechce až do konce týdne smrdět jako táborový oheň.

Na parkovišti vládlo klidné ráno. Pete šel s pár kamarády z koleje na ryby. Dave voskoval auta a Leon v buňce koukal na denní program v televizi, dokud se neobjevila první zákaznice. Přála si projet se na zkoušku ve voze Vauxhall Astra, který měl na předním okně samolepku *Auto týdne*.

„Za vteřinu jsem zpátky!“ křikl Leon, když nasedal do vozu se zákaznicí. „Kdyby byl problém, skákni vedle do hospody a promluv si s Georgem z baru. A buď zdvořilý na zákazníky! Vrátím se asi za půl hodinky, tak je přemluv, že počkat se jim vyplatí.“

Sotva Leon odjel, Dave zamířil do jeho kanceláře. Sklonil se nad Leonův počítač a do zásuvky USB zasunul flash. Počítač už běžel a neměl žádné zajištění, dokonce ani přístupové heslo. Dave prostě jen klikl na složku Tento počítač a ikonku přetáhl do okénka, které se objevilo, když zapojil mini paměť. Pak zbývalo vydržet pět nervózních minut, než se celý obsah počítače překopíroval.

S obsahem šéfova počítače schovaným bezpečně v kraťasech se Dave vrátil k voskování plechů a Leon ho po příjezdu našel v plné

práci. Propasíroval válcovité tělo z vozu a zavedl zákaznici do kanceláře, aby dojednali detaily smlouvy. O deset minut později se objevil, a ještě než žena odjela, potřásal nadšeně hlavou.

„Kdyby byl každý zákazník blbý jako ona, vozil bych si dnes zadek v rolls-roysu," křenil se Leon, když se s ukazovákem v uchu přištrachal k Daveovi. „Tohle samý vozítko by pořídila v salonu o šest stováků levněji než u mě. A navíc je docela dobře stavěná."

Dave přikývl. „To jo, ale na můj vkus měla už dost najeto."

„Zamkni na půl hodinky vrata, skočíme si na dlabanec. Zvu tě."

Podnik Palm Hill Grill byl na rohu ulice, jen pár set metrů od autobazaru. Všichni, personál i hosté, tam Leona znali. U stolu vedle Davea a Leona seděli dva postarší muži a žužlali vaječné rolky. Ostatní hosté byli pocákaní barvou nebo zamazaní od cihlového prachu.

„Slaninu, fazole, dvě volská oka, sodovku, topinku a hrnek čaje!" objednal si Dave, když k jejich stolu přišla číšnice. Byla drobná a vyvinutá, s kyprými rty a stříkancem beďarů na čele.

„Koukej, ale nesahej, Dave!" zachechtal se Leon. „Můj Pete pálí za malou Lornou už nejmíň dva roky."

Všichni v bufetu zařvali smíchy, tedy až na Lomu, která rozpaky zrůžověla. Dave si uvědomil, že tohle je vhodná příležitost proklepnout, jestli Leon měl něco společného i s Willem.

„Už jste slyšel o novým počítači mýho brášky?" zeptal se.

Leon s ústy na hrnku čaje jen zavrtěl hlavou.

„Kámoší se s Hannah Clarkeovou. Slitovala se nad ním a dala mu ho a k tomu pár kousků nábytku."

„Milá holčina, tahle Hannah," kývl Leon. „Dobře vychází s mou Lizou, i když teď chodí do nějaký nóbl školy."

„Ten počítač patřil Willovi, to byl bratranec Hannah. James ho nechal zapnutý a ten krám byl ucpaný prachem. Přehřál se, divže jsme nevyhořeli. Vystříkal jsem Jamesovu ložnici osvěžovačem vzduchu, ale smrdí to tam dál."

Davea zaslechl jeden z dědulů u sousedního stolu. „Nebyl mladý Will Clarke ten mládenec, co sletěl ze střechy?" zeptal se se silným irským přízvukem.

„Jo," potvrdil Dave.

Stařec pomalu zavrtěl hlavou. „Proklatá škoda.“

„Tragédie,“ souhlasil Leon. „Byl to sakra chytrý kluk. Bylo mu teprve třináct, když jsem si pořídil svůj první počítač do autobazaru, ale všichni mi tvrdili, že mladý Will je hotový zázrak. Proseděl u mě dvě odpoledne, všechno mi nainstaloval a dal do kupy a naučil mě pár triků. Když potom Max chtěl vlastní počítač, koupil jsem jeden od chlápka v hospodě a Will přišel a rozchodil ho: však víš, natáhl tam Windows a nejnovější hry. Kdybych to šel koupit, zacvakal bych stovky liber.“

Dave byl spokojený. Dál už tlačit nemohl, aby nevyvolal podezření, i když byl odhodlaný později vyzvídat dál.

Irčan upřel na Davea krví podlité oči silného pijáka. „Co myslíš, proč se ten chlapec zabil?“

„Copak já vím?“ pokrčil Dave rameny. „Teprve jsem se přistěhoval, dokonce jsem ho v životě neviděl.“

„Ale jsi mladý kluk,“ dorážel Irčan. „Tak mě napadlo, že se v těchhle věcech třeba vyznáš.“

„Zabily ho drogy!“ zapojil se do hovoru Leon s autoritou člověka, který váží hodně přes metrák. „Ať už spadl náhodou, nebo skočil naschvál, všechny problémy zavinily drogy, co mu v mozku nadělaly pěkný bordel.“

Oba dědové souhlasně přikývli. „To je pravda. Hrůza. Co dneska ta mládež do sebe všechno pere.“

Kuchař kličkoval mezi stoly se snídaní pro Leona a Davea. „Tady máte, hoši. Nechte si chutnat.“

„Dík, Joe,“ zahlaholil Leon, chňapl po slánce a pokropil s ní talíř s klobáskou navíc, volským okem navíc a čtyřmi kusy topinek. „Hlady už šilhám.“

Kuchař se podíval na Davea. „Ale ty samozřejmě znáš pravý důvod, proč Leon nemá rád, že mladí berou drogy?“

Dave zavrtěl hlavou. „Proč?“

„Protože vás všechny chce mít ve své hospodě, kde byste pili jeho pivo a čoudili jeho cigarety.“

Dave se usmál, ale oba páprdové u sousedního stolu začali řvát smíchy, jako by právě slyšeli nejlepší vtip svého života. Jeden z nich

praštil pěstí do stolu tak silně, až se lahvička s hnědou omáčkou překotila a skutálela se na podlahu.

„Tak to je dobrý. Chce je ve vlastní hospodě… *hahááá*!“

Druhý stařec vyrazil předlouhou salvu smíchu Daveovi rovnou do ucha. „Leonovo pivo a cigára,“ chrochtal. „To je dobrý, Joe.“

James dovlekl věci do prádelny a zacvakal dvanáct babek za to, že z šatstva a povlečení zmizí pach kouře. Nudil se a nakonec tedy hodil řeč s obsluhou, postarší ženou.

Vykládala mu o synovi, který byl v armádě, a Jamese přesvědčovala, že pro mladého muže to je slibná kariéra. Když se začala vyptávat, Jamesovi to moc nevadilo, ale pak se ho zmocnil dojem, že dáma na něm vyzvídá jeho kompletně celý životopis, a naštval se. Předklonil se a spiklenecky ztlumil hlas.

„Víte, já vám totiž nesmím nic prozradit,“ ušklíbl se výsměšně. „Pochopte, jsem tajný agent a dělám pro tajnou organizaci, co se jmenuje CHERUB, a kdybych vám prozradil něco víc, musel bych vás zabít.“

„Tu jízlivost by sis mohl ušetřit,“ sykla žena kysele, založila si paže na hrudi a uraženě pochodovala pryč. „Copak je špatného na špetce povídání, aby člověku líp uběhl čas?“

James se upřímně zastyděl. Tu poznámku pronesl z nudy, ale paní se to asi vážně dotklo. Pak se mu zasekla dvířka na jedné ze sušiček a on ji musel požádat o pomoc. Paní to dokázala snadno tím, že sušičku vypnula, aby ji resetovala, ale když potom vracela Jamesovi drobné, měla v obličeji výraz nehybný jak skála.

Za dvě a půl hodiny po příchodu do prádelny se James vynořil na Palm Hill High Street se čtyřmi obrovskými igelitkami plnými suchého prádla. Hodil je na zadní sedadlo Daveova auta, parkujícího na dvojité žluté čáře.

„Co se ti děje?“ všiml si Dave, když se James nešťastně schoulil na sedadle vedle něho.

„Radši bych dřepěl celý dopoledne ve škole,“ brblal James. „Takový to byl *děs*!“

Dave se netvářil nijak soucitně. „Jo? Já zase od rána myl a luxoval naše auta. Jedna ženská přivezla starý vůz jako částečnou

úhradu za jiný. Její spratek naplival do popelníků nejmíň padesát vyžvejkaných žvýkaček a já to musel vydlabat.“

„Hnus,“ vydechl James štítivě. „To je nejspíš horší než praní prádla, to jo.“

Dave se usmál. „Radši bych skákal padákem nebo měl misi na tropických ostrovech nebo v horách pronásledoval maskovaný grázly na sněžných skútrech.“

„Přesně,“ hihňal se James. „Ale co tady máme my? Starý žvejky a špinavý prádlo.“

„Ale hlavně, Předseda jede do Whitehallu na nějakou schůzi a John se nechal svézt jeho helikoptérou, takže teď náš čeká schůze doma u Millie. Je to asi patnáct kilometrů odtud, směrem na Romford. Vytáhni zpod sedadla autoatlas. Tam trefím v pohodě, ale na místě se v těch ulicích nevyznám.“

Millie bydlela v dvojdomku; na příjezdové cestě parkovala Toyota RAV4 s žensky rudou metalízou. Sotva zastavili, přišla jim otevřít a chlapci zamířili chodbou do kuchyně. John Jones seděl u sukovitého borového stolu, na kterém stály dva talíře s kusy dortu.

James s Davem se nejdřív vystřídali na záchodě a pak se pohodlně usadili k moučníku, zatímco Millie jim vařila čaj.

„Dnes ráno jsem náhodou potkal tvoji sestru,“ obrátil se John na Jamese, ohryzávajícího marcipán z okraje dortu. „Zrovna se vrátila z letního pobytu.“

James přikývl. „A říkala něco?“

„Nic moc,“ odpověděl John. „Je krásně opálená a ptala se, jak se máš. Slíbil jsem jí, že jakmile to půjde, tak jí brnkneš.“

„Super,“ souhlasil James. „Brnknu jí, hned jak v kampusu skončí vyučování.“

Millie postavila na stůl hrnky pro chlapce a přisedla si. James si před prvním douškem přečetl nápis na svém hrnku: *Squash klub Metropolitní policie* a nad tím dvě překřížené rakety.

„Tak dobrá,“ řekl John a jemně poklepal prsty o stůl, aby upoutal pozornost všech přítomných. „Ze všeho nejdřív, včera v noci jste odvedli dobrou práci, chlapci. Je mi jasné, že roli v tom hrál

obrovský kus štěstí, ale stejně si zasloužíte pochvalu, protože s místními lidmi se sžíváte dokonale.

Údaje o kasinu jsem poslal MI5. Měli menší problém s účetním softwarem, ale před dvaceti minutami jsem od nich dostal předběžnou zprávu. Rovněž jsem požádal, aby mi poslali všechnu dokumentaci o vloupání do kasina U Zlatého slunce. Měla by dorazit do dvou hodin z oddělení pro zvlášť závažné trestné činy v Abbey Wood. Teď mám sice k dispozici jen pár hodin, ale zkusím vás seznámit se vším, co jsme prozatím zjistili.

Za prvé, je tu nesrovnalost mezi částkou, k níž Leon přišel, a částkou ukradenou v kasinu. Mluvil jsem s inspektorem z oddělení v Abbey Wood. Kasino U Zlatého slunce má licenci jen na patnáct karetních stolů a třicet hracích automatů, ale policie je přesvědčená, že ve dvou apartmánech v patře se o hodně vysoké částky hraje nelegálně bakarat, na který podnik nemá licenci.

Ukradená částka byla pravděpodobně mnohem vyšší než policii nahlášených devadesát tisíc liber, ale majitelé kasina nemohli přiznat, že v budově bylo víc peněz, protože by jim hrozila ztráta licence. Navíc mohu potvrdit, že šlo o takzvanou vnitřní práci. Zloději znali kód k bezpečnostnímu alarmu a kombinaci dvou trezorů.

Za druhé, data poslaná Jamesem do kampusu obsahovala kompletní seznam členů kasina U Zlatého slunce. Mezi členy jsou i Leon a Saša Tarasovovi. Ze záznamů vyplývá, že v době, kdy došlo ke krádeži materiálů, čili šestnáctého května v loňském roce, Leon dlužil kasinu přes šest tisíc liber. V souvislosti s vloupáním ho policie krátce vyslechla.“

„Ale jak je možný, že policie nenašla stopu vedoucí k Leonovi?“ divil se James.

John pokrčil rameny. „Kasino má přes tisíc členů, sedmdesát nebo osmdesát zaměstnanců a pár set dalších, co tam pracovali v minulosti. To by dvanáctičlenný tým kriminalistů musel pracovat nejméně měsíc, aby prošetřil každého z podezřelých. Tolik lidí ale policie nemůže nasadit. Jednotka pro zvlášť závažné trestné činy v Abbey Road má čtyři nebo pět pracovníků a každý z nich řeší nejméně dva tři případy týdně. Možná by v jistém bodě pátrání

zakopli o Leonův záznam v trestním rejstříku. Neexistuje ale jediný důkaz, aby Leona mohli podezírat z účasti na velké loupeži.“

James se usmál: „V televizi vždycky ukazujou, jak jeden případ řeší tolik lidí, že se ani nevejdou do kanclu.“

Millie přikývla. „To je pravda, Jamesi. Ale ve skutečném životě, pokud se samozřejmě nejedná o vraždu nebo únos dítěte, narazíš spíš na tvrdou realitu, že jeden dva kriminalisté vyšetřují desítky případů. V Palm Hillu nám na oddělení chybí dvanáct lidí, a dokonce máme i málo aut na objížďky. Člověk si musí vůz zamluvit s několikatýdenním předstihem.“

John pokračoval v hlášení: „Za třetí, MI5 sice stále ještě analyzuje data, ale věří, že dvě hesla napsaná na cédéčku patří zaměstnanci jménem Eric Crisp, který tam na částečný úvazek pracuje jako člen ochranky, a Patricii Patelové, jinak krupiérce.“

Millie se zatvářila, jako by dostala kamenem do hlavy. „Johne, ty si ze mě utahuješ?“

John se vsedě napřímil v zádech a vypadal lehce dotčeně. „Na co to narážíš?“

„Patricia Patelová je manželkou Michaela Patela, toho policisty, co v sobotu večer uhodil Jamese. Michael jí něžně přezdívá Pat Pat. O kasinu U Zlatého slunce jsem do dnešního rána jedinkrát neslyšela, ale bezpečně vím, že po nocích pracuje někde v kasinu. Párkrát jsem jim hlídala holčičku, když Patriciina matka byla nemocná.

Na oddělení jsem měla i policistu Erika Crispa. Před pár lety, když ho povýšili na seržanta, se přistěhoval do Battersea. Michaelovi byl na svatbě za svědka. Později utrpěl těžké zranění zad a šel do invalidního důchodu.“

Všichni u stolu si vyměnili zhrozený pohled.

„*Do-bráá!*“ protáhl John a sykavě se nadechl. „Právě jsem se chystal říct, že naším dalším krokem v pátrání bude zjistit, kdo je ta Patricia Patelová a Eric Crisp a odhalit jejich vazby s Leonem Tarasovem, ale jak to vypadá, Millie nám právě ušetřila práci.“

„Ale co Will?“ vzpomněl si James. „Co ten má s vloupačkou společnýho?“

„Ten software si stáhli, jak byl,“ vysvětlil Dave. „Je jasný, že ho ukradli, protože tam jsou všechny informace, co zloději potřebovali:

o personálu, bezpečnostních opatřeních, tohle všechno. Mám dojem, že to zkopírovala Patricia Patelová nebo Eric Crisp, což je jednoduchý. Chyběl jim ale *odborník*, který by zastaralý software rozchodil na moderním počítači, takže pískli na Willa a ten to vyřešil."

„Ale je zajímavé, že Will si ta data schoval dovnitř počítače," dodala Millie, která byla jasně pořád v šoku. „K tomu ho musel vést jedině strach, jinak by informace normálně vymazal."

„Možná Leon, nebo kdo to byl, Willovi neprozradil, k čemu ty informace potřebujou," pokrčil James rameny. „Podle Hannah byl Will dost ujetý, nejspíš ten typ, co by udal sám sebe v tu vteřinu, jak by zjistil, že pomáhal při tak. závažným zločinu."

Dave přikývl. „Zvlášť jestli kouřil trávu. Ta dělá z člověka paranoika – é, aspoň jak jsem slyšel…"

„Věc se má tak," dodal James, „že když jsem mluvil s Hannah, slyšel jsem pořád dokola: *Will byl akorát neškodný počítačový nadšenec, buď se zabil sám, nebo se sjel natolik, že sletěl omylem.* Ale jestli se namočil do tak obrovský vloupačky a Tarasov se bál, že to vyzvaní policii, nemohl někdo vylézt na střechu s Willem a maličko ho postrčit?"

John přikývl. „James má pravdu, jak jinak. Teď prostě musíme pracovat s hypotézou, že Willa zavraždil někdo spojený s tím vloupáním do kasina."

„Ale nezapomínejte," vzal si opět slovo Dave, „že pokud kouřil hodně trávy a stresoval se, že policajti ho kvůli té vloupačce skřípnou taky, mohlo ho to dohnat k sebevraždě."

„Další důležitá teorie," souhlasil John. „Obstarám zprávu koronera a policejní záznamy týkající se Willovy smrti. Budeme muset rozšířit pátrání a snažit se zjistit všechno o Michaelu a Patricii Patelovýčh, Eriku Crispovi a Willu Clarkeovi."

„Ne že bychom na to měli dost lidí," povzdechla si Millie. „Sotva zvládáme hlídat Tarasova."

John přikývl. „Uznávám, ale teď, když vyšetřujeme případ zkorumpovaných policistů a potenciální vraždy, ne už jen lokálního darebáka, co podezřele zbohatl, Zara nám určitě poskytne dost lidí, abychom nic nemuseli zanedbat."

James si všiml, že Millie se v koutku oka sbírá slza. „Hele, jsi v pohodě?“ zeptal se a dotkl se jejího zápěstí. Měl dojem, že se Millie rozpláče, ale vzápětí si vláhu z očí vytřela a vybuchla vzteky.

„Jasně, že *nejsem* v pohodě!“ rozkřikla se a nehty přejela po stolní desce. „Tisíckrát jsem byla někde v akci a Mike s Erikem mi kryli záda. Jsem jejich nadřízená… Psala jsem na ně pochvaly. Jeden *superlativ* za druhým! Mikeovi jsem půjčila peníze, když po narození maličké nějak nevycházeli. Crispa jsem tlačila, ať udělá seržantské zkoušky. A ti dva se mi celou tu dobu museli chechtat za zády!“

John se snažil Millie uklidnit. „Pochop, že po světě pobíhá spousta křiváckých policistů. Nemám pravdu? Já byl u policie taky a na pár z nich jsem během let narazil jakbysmet!“

„Teď ale vypadám jak *totální* idiot!“ huhlala Millie. „Není divu, že na Tarasovovi nikdy neulpěl ani stínek podezření, když si kolem prstu omotal polovičku policajtů z Palm Hillu!“

John riskl náznak úsměvu. „Dva policisti ještě nejsou polovička oddělení.“

Millie potřásla hlavou. „O dvou víme, ale snadno jich může být celá hromada. Vždyť víš, jak to chodí, Johne. A pokud na mém oddělení vypukne skandál, můžu svou kariéru rovnou spláchnout do záchoda. Padáka mi nedají, ale přesunou mě na nějaké neškodné místo: třeba na dopravní nebo do archivu.“

James s hrůzou sledoval, jak Millie na okamžik znehybněly rysy a vzápětí se nahrbila a začala zoufale plakat.

„Tohle si nezasloužím,“ vzlykala. „Policie, to je od skončení univerzity celý můj život. Tolik jsem se dřela… Až *sakra* přehnaně moc.“

26. WILLIAM

Blízké přátelství Michaela Patela s Erikem Crispem, Leonovo členství v kasinu i fakt, že krátce po vloupačce tam zaplatil všechny svoje dluhy, heslo Patricie Patelové napsané na cédéčku schovaném ve Willově počítači – to všechno nasvědčovalo tomu, že těch pět lidí bylo zapleteno do vyloupení kasina U Zlatého slunce. Aby však případ obstál u soudu, potřebovala Millie s Johnem sehnat víc důkazů, než je shoda okolností a úryvky náhodně sebraných informací. Z těch fragmentů museli sestavit celý příběh, jenž by dával smysl a byl podepřený nevyvratitelnými důkazy.

Každý měl svou povinnost. John zamířil zpátky do kampusu, aby sehnal hlášení související s Willovou smrtí a požádal Zaru o další lidi. Dave se měl dál ometat kolem Petea a Leona. Millie musela skrýt svoje zraněné city a dál normálně pracovat po boku Michaela Patela, přičemž měla nenápadně shánět důkazy o jeho korupci.

Jamesovi sice bylo líto Millie, ale když se s Davem vraceli do Palm Hillu, měl docela dobrou náladu. Nešlo jen o to, že věřil v úspěšnost mise, ale John ho požádal, ať nevěnuje veškerou pozornost jen Maxovi a Lize a soustředí se na shánění dalších informací o Willovi. To znamenalo, že se bude víc kámošit s Hannah, což mu vyhovovalo. Než se James vrátil do bytu, už stačil vymyslet plán na půlnoční schůzku.

Toho večera James dostal při turnaji FIFA hanebně napráskáno. Hráli dva proti dvěma: James a Max jako Arsenal proti Lize a Charliemu, kteří byli Chelsea. Lizu počítačové hry nebavily. Pořád si pletla tlačítka pro běh a výkop a hrála vlastně jen proto, že byla ráda v Charlieho společnosti, ale Charlie neschopnost své spoluhráčky bohatě vynahrazoval. Krásně a promyšleně zvažoval každý míč, uměl fantasticky střílet obloukem už od středu na bránu, a navíc mu většinou přálo štěstí.

Když Arsenal podruhé za sebou prohrával o tři góly, Max předvedl uražený hysterický záchvat a obvinil Charlieho, že góly sbírá nějakým podvodem. Praštil ovladačem o stěnu a rozzuřeně utekl z vlastního pokoje.

„Je to *nesnesitelně* rozmazlený spratek!“ potřásla Liza zhnuseně hlavou. „Max počítá, že mu všechno projde, protože je mazánek strejdy Leona.“

„Chcete hrát dva proti jednomu?“ nabídl James.

Liza si přisedla blíž k Charliemu a usmála se na něho.

„My se nejspíš přesuneme k Lize,“ zazubil se Charlie a vlepil Lize zběžnou pusu.

James přikývl. „Nedělej nic, co bych nedělal ani já.“

„Bych si netroufl,“ zahihňal se Charlie. „Leon by mě pak nejspíš rozsedl.“

Liza vlepila Charliemu něžný pohlavek a napomenula ho, ať není drzý, načež se vyštrachali z pokoje a navzájem se na sebe křenili jak blázni. James nebyl zrovna nadšený, že s Maxem zůstal sám. Max nebyl špatný kluk, ale nudný až na půdu a občas vyváděl spíš jako desetiletý mrňous, a ne jako skoro čtrnáctiletý puberťák.

Max se vrátil s výrazem zahanbení. Donesl dvě plechovky koly a obří sáček čipsů s tortillovou příchutí. Chtěl pokračovat v hraní FIFA, ale James neměl zájem sledovat další jeho scény, kdyby zase prohrával, takže nakonec si pustili DVD s *Jackass* a James mu předvedl pár základních sebeobranných hmatů.

Před půlnocí Max Jamese nadzvedl a ten se vyhoupl dřevěnými padacími dvířky do prostoru mezi stropem a střechou. Tam musel přelézt stropní izolaci ze skelné vaty, než mohl zvednout další poklop a protáhnout se na střechu. Hannah tam už čekala a podala mu ruku, aby mu pomohla vylézt nahoru.

„Úúúf…!“ vyhekl James okouzleně, když se otočil kolem dokola.

Podíval se na hvězdy a mrakodrapy v Canary Wharf ozářené v dálce, potom na Hannah v džínové minisukni a upnutém žlutém tílku. Objali se a začali se líbat s otevřenou pusou.

„Právě mám za sebou tu největší hádku s taťkou v celým životě,“ svěřila se Hannah, když konečně ucouvla. „Volala ředitelka

a práskla, že jsem se včera ulila ze školy. A teď mi oznámil, že mám domácí vězení na celý letní prázdniny!“

„To je k podělání,“ souhlasil James.

„Tak jsem taťkovi řekla, ať si trhne. Že mě nemůže udržet v týdnu doma, protože on i mamka chodí denně do práce. *A on na to, když to jinak nepůjde, dám ti na dveře u pokoje visací zámek.* A já mu vpálila, že pak bych utekla a nechala si někde udělat dítě, aby měl konečně pořádný důvod být naštvaný.“

James se rozesmál. Zbožňoval její ulítlý smysl pro humor. „Vsadím se, že to vzal s úsměvem.“

„Když on je *děsný* idiot, Jamesi. To všechno dělá kvůli tomu, co se stalo Willovi. Nejradši by si mě schoval do krabičky jako porcelánovou panenku. Ale Will byl chudák, prostě případ. Sjížděl se, protože byl sám a neměl žádný kamarády, a ne proto, že by právě kamarádi na něho měli špatný vliv. Už jsem taťku upozornila, že jestli bude takhle pokračovat, skončím osamělá a v depresích, navlas jako Will.“

„Tvůj táta je podle všeho magor. A co maminka, co ta na to říká?“

Hannah pokrčila rameny. „Mamka je v pohodě, ale je slabá. Když s ní mluvím, souhlasí se mnou, ale jak je u toho taťka, tak se mu neodváží odporovat. Já chápu, že nemáte peníze, Jamesi, ale máš *kliku*, že se kolem tebe neometají žádný rodiče.“

„No, vlastně to není nic extra,“ škádlil James Hannah pobaveně. „Akorát mám *absolutní* volnost dělat si, co chci, to je celý.“

„Ale zkrátka, odteď kašlu na *všechno*, co taťka říká. Budu si užívat prázdniny. Už jsem se dohodla s Jane, že si zítra půjdeme zaplavat.“

„No super,“ kývl James. „Max už básnil, jaký jsou v zábavním centru úžasný vodní skluzavky. Můžu se přidat?“

„No, ona to bude spíš holčičí akce. Půjde i Liza a už jsme jí řekli, že Charlieho si přivést nesmí.“

James se podíval na hodinky. „No, pokud jde o mě, tak tady klidně můžu zůstat celou noc!“ oznámila Hannah.

Už rozložila přikrývku a dva polštáře, což bylo mnohem příjemnější než sedět na drsném asfaltu. Ještě chvíli se mazlili, ale

většinou si jen povídali. Hannah byla pátá dívka, se kterou si James začal od chvíle, kdy si před šestnácti měsíci poprvé dal s nějakou holkou pusu. A z těch pěti měl nejvíc společného právě s Hannah: byla světlovlasá a hezká, měla výbušnou povahu, nenáviděla školu a věčně se plácala v průšvihu.

Asi hodinku klábosili o všem možném, ale pak si James uvědomil, že musí splnit povinnost, a stočil hovor zpátky k Willovi a loupeži. Dave si už potvrdil, že Will se znal s Leonem, proto ho zajímalo, co by mu Hannah mohla povědět o Michaelu Patelovi.

„Hele, už jsi slyšela, jak nám chytil počítač?“ nadhodil James.

Hannah ho políbila na šíji. „Jo, a vážně mě to mrzí. Měla jsem tě upozornit, že ve sklípku se děsně práší.“

„Ty za to přece nemůžeš. Kdybych měl aspoň kus mozku, tak bych na to přišel sám. Když jsem dával Willovy věci k sobě do pokoje, bylo to divný. Chci říct, patřilo to někomu jen o pár let staršímu než my, a je *po smrti*. Asi víš, jak to myslím.“

„Strašně moc jsem brečela,“ přikývla Hannah zvolna. „Skoro celý týden po Willově smrti jsem nedokázala myslet na nic jinýho, ani na minutku. Dokonce i teď se probouzím s takovým zvláštním pocitem. Jako, že jsem celá ztuhlá a zpocená a sama sebe se ptám: *Byl to jenom sen nebo se to vážně stalo*?“

„Myslíš, že se třeba namočil do nějakýho průšvihu?“ nadhodil James. „Ze měl nějaký špinavý tajemství, například zbouchnutou holku, nebo tak?“

Hannah se zasmála. „Will a holky? Ne, ne, *ne*.“

„Proč, byl snad gay?“

„Nebyl, aspoň pokud vím. Ale víš, Will v životě nechodil s holkou.“

„Kdy jsi ho viděla naposledy?“ zajímal se James.

„A proč tě to tak zajímá?“ podivila se Hannah.

James si uvědomil, že chrlí příliš mnoho otázek, skoro jako policista.

„Nevím,“ broukl a tvářil se, že mu to všechno je vlastně ukradené. „Asi jsem morbidní nebo co. Pokud tě to rozesmutňuje, tak o tom vůbec nemusíme mluvit.“

Hannah to vysvětlení zřejmě uspokojilo; dokonce ze sebe vymáčkla stínek úsměvu.

„Ne, mně to nevadí," povzdechla si. „Už je to přes rok, takže to většinou zvládám. Willa jsem naposledy viděla dva dny předtím, než umřel; narazila jsem na něho na pavlači. Vypadal sjetě. Ale když tak o tom přemýšlím, on vypadal sjetě pořád. Ale měl dobrou náladu. Prý právě vydělal dva tácy a plánoval, že si udělá pauzu a vyjede si na dlouhou dovolenou do Thajska."

James si vzpomněl, že mezi Willovými knihami ve sklípku zahlédl průvodce Thajskem od Lonely Planet.

„Hele, a myslíš, že ty prachy vydělal třeba prodáváním drog?"

Hannah se zatvářila dotčeně. „Jamesi, Will kouřil trávu, to jo, ale drogový dealer nebyl! Vědělo se o něm, že umí spravovat počítače a dává je lidem do kupy a tak. Pro Leona Tarasova jen dělal nějakou práci."

„Tak jo," kývl James souhlasně; v duchu si tu informaci uložil na později a přitom si nenápadně strhl stroupek z vlasů, aby to začalo krvácet.

„Auuu!" vyjekl hlučně.

Hannah se ustaraně posadila. „Co je?"

„Náhodou jsem se škrábl do hlavy. Teče mi krev z toho místa, kam mi to prase přirazilo lebku ke střeše auta."

Hannah se podívala na Jamesovy zakrvácené konečky prstů. „Ty moje malá chudinko," usmála se láskyplně.

„Ten Patel je normálně magor," stěžoval si James. „Max říkal, že tady kolem už propleskl hezkých pár dětí."

„Taky jsem slyšela," přikývla Hannah. „Ale když umřel Will, tak se ke mně choval vážně hezky. Byl zrovna za rohem, když se to stalo. Přiřítil se a popadl Willa, aby se přesvědčil, jestli je naživu, a pak se vrhl ke mně a k Jane. Já byla úplně hysterická. Objal mě a hladil po zádech, abych se uklidnila… Ale víš, co ti povím, Jamesi? Je nádherná teplá noc a my bychom si ji měli užívat."

„Promiň," vyhrkl James kajícně. „O čem bys *ty* chtěla mluvit?"

„O ničem," vydechla Hannah a pootočila hlavu k Jamesovi, aby se opět mohli začít líbat.

James se probudil v sedm s přeplněným měchýřem, vycházejícím sluncem nad hlavou a zmrtvělou paží od toho, jak mu na ní spočívala dívčí hlava. Zkusil ji odstrčit, aniž by ji probudil, ale zatřepetala víčky a otevřela je.

„Och," zasténala Hannah a se zívnutím se protáhla. „Mám *děsně* ztuhlý záda."

James se zvedl a snažil se rozchodit zdřevěnělé nohy. Všiml se, že ve zmrtvělé paži mu začíná pocukávat a mravenčit.

„Koho by napadlo, že tvrdá asfaltová střecha není dobrý místo na spaní," zazubil se. „Myslíš, že si tvůj táta všiml, že nejsi doma?"

Hannah pokrčila rameny. „Jestli jo, bude na mě hulákat. Jestli ne, bude hulákat kvůli něčemu jinýmu. Takže to vyjde vlastně nastejno."

„Musím na záchod. Můžeš jít k nám na snídani, jestli chceš. Jen upozorňuju, že v lednici nemáme k vločkám nic než mlíko… A jo, vločky došly."

„Tak nejspíš urvu dlabanec dole u nás," zasmála se Hannah a ovinula přikrývku kolem obou polštářů, pak ji popadla za rohy a hodila si ji přes rameno.

„Uvidíme se teda později," kývl James.

„Co myslíš, že se stane, až taťkovi vyklopím, že celou noc jsem promilovala na střeše?"

„Co?" lapl James po dechu. „*Kéž by!* Vždyť jsme se jenom mazlili a spali."

„Jo," zahihňala se Hannah. „Ale ráda bych viděla, jestli umím zařídit, aby tátovi explodovala hlava."

James se rozřehtal. „Ty jsi vážně *cvok*, Hannah. Ale hele, klidně mu napovídej, co chceš, jen do toho netahej moje jméno. Nerad bych, aby se vlámal k nám do bytu a zkusil mě naporcovat mačetou, nebo něco podobně šílenýho."

„Tak s tímhle bych si na tvým místě nedělala starosti. Můj taťka má nohy jako párátka a pivní cejchu. Co jsem viděla, jak jsi zmasakroval ty dva grázly v sobotu večer, vsadila bych celý kapesný, že bys případnou rvačku vyhrál."

„Chceš říct, pokud ti taťka kapesný zase obnoví,“ usmál se James a dal Hannah pusu na rozloučenou. „Pak ti zavolám!“ houkl a svištěl pryč, aby mohl co nejdřív na záchod. „Bavte se u bazénu!“

27. VLOUPÁNÍ

Dave byl včera večer dokoupit zásoby jídla. Když se James objevil ve dveřích, seděl u stolu a snídal míchaná vajíčka na topince.

„Tě zdravím, kanče," ušklíbl se pobaveně Dave. „Jak proběhla noc plná vášně?"

James vytáhl z lednice mléko a začal pít přímo z krabice. „Nebylo to špatný," svěřil se. „Pod tričkem to má docela luxusní."

„Tak to jsi borec," zubil se Dave.

„A co Sonja, je tady?"

Dave pokrčil rameny. „Typická ženská. Nejdřív se ze mě může zbláznit, a teď mi v jednom kuse píše esemesky a vyzvídá, jestli o ni vážně stojím."

„Což samozřejmě nestojíš," řekl James a štípl Daveovi jeden trojúhelníček topinky.

„Hele, ty si můžeš připravovat snídani klidně celý dopoledne," zavyčítal Dave trpce, „ale já musím za minutku vypadnout do práce."

Na kuchyňské lince James zahlédl hnědé papírové desky a přistoupil blíž. „Co je to?"

„Aha, tohle," kývl Dave. „To je kopie policejních zpráv, týkajících se smrti Willa Clarkea. Včera večer, chvíli po tvém odchodu, to sem dovezla Johnova asistentka Chloe. Měl by sis to pořádně prostudovat, ale pokud máš slabý žaludek, tak bych na tvém místě počkal až po snídani."

James desky otevřel a zůstal zírat na velkou fotografii formátu A4 Willova zmrzačeného těla.

„Uch…," sykl James zhrožené. „To je ale *fakt* hrůza!"

Dave přikývl. „Ta tvoje holka musela zažít krutý šok."

Ovšem na druhý pohled Jamese něco napadlo. „Moment," zabručel, zvedl si fotografii blíž k očím a pozorně studoval Willova zranění.

„Včera večer mi Hannah prozradila, že Michael Patel se na místě činu objevil sotva minutu nato, co se Will rozplácl."

„To víme," potvrdil Dave. „Najdeš to ve spise, až ho budeš číst."

„Jo," kývl James. „Ale Hannah *ještě dodala*, že Michael doběhl k tělu a dotkl se ho. Myslela, že kontroluje, jestli Will není ještě naživu, ale mrkni se na tu fotku. Ta mrtvola má prakticky urvanou hlavu. Bylo zbytečný do Willa šťouchat, aby člověk poznal, že to má odbytý."

Dave neskrýval překvapení. „Hannah ti *určitě* řekla, že Michael se těla dotýkal?"

„Stoprocentně, Dave. A pamatuješ si, co nás učí na základním tréninku? Nikdy se na místě činu ničeho nedotýkej, abys nezničil důkazy a tím i naději na úspěšné vyřešení případu. Tak proč by zkušený policajt takhle zasáhl na místě možné vraždy?"

Dave si odpověď chvíli promýšlel. „Tak dobrá, dejme tomu, že Michael se objeví na scéně skoro ihned po Willově smrti a že se divně chová. Jen teoreticky předpokládejme, že Michael *skutečně* Willa strčil ze střechy; tak zkus domyslet, jak se to mohlo odehrát."

„Tak jo," souhlasil James. „Tak za prvé, člověk jenom tak náhodou nepotkává na střeše další lidi. Michael a Will si tam museli předem domluvit schůzku. Dejme tomu, že to mělo něco společného s loupeží v kasinu, ale neumím si představit, že Michael *plánuje* vraždu tak, že někoho za denního světla shodí ze střechy."

„To máš pravdu," souhlasil Dave. „Vždyť to dokonce není ani moc velká výška. Will se možná nemusel zabít, kdyby nejdřív nedopadl na to zábradlí a až potom na zem. Nejspíš se strhla hádka a Michael nakonec ze vzteku shodil Willa dolů. Kdyby to tak bylo, seběhl by po žebříku dolů a vytratil se co nejrychleji. Ale asi by si dělal starosti, jestli neexistují svědci jeho činu, kteří ho viděli buď ze země, nebo z některého okna okolních činžáků."

„Už vím!" vyjekl James, protože mu náhle všechno dávalo smysl. „Patel se snažil zamaskovat důkaz svého činu!"

Dave se po něm nechápavě ohlédl. „Jak jsi na to přišel?"

„Michael po té rvačce s Willem musel být od krve, měl na sobě vlákna z jeho oblečení a uniformu postříkanou jeho DNA, chápeš?"

Dave přikývl.

„Ale všechny tyhle stopy by dokázal vysvětlit právě v případě, kdyby ho lidi viděli, jak hýbe Willovým mrtvým tělem.“

Dave se začal usmívat od ucha k uchu. „*Přesněěěě*, Jamesi. Rozumím, jasně: pokud by Patela obžalovali z vraždy, mohl by se hájit, že Willovo DNA se na jeho oblečení dostalo až ve chvíli, kdy se dotýkal těla, aby se ujistil, že Willovi už není pomoci. A jakmile by se tenhle důkaz zpochybnil, pak už by šlo jen o Patelovo slovo proti slovu případných svědků, kteří ten incident sledovali nejmíň z padesátimetrové vzdálenosti.

Nakonec si Michael nemusel dělat sebemenší starosti, protože nikdo nic neviděl a všichni byli přesvědčení, že Will skočil sám nebo spadl náhodou. Ve chvíli jeho smrti však Patel musel šílet strachy, že se rozjede regulérní vyšetřování vraždy a že on sám se stane hlavním podezřelým, protože bude odpovídat popisu pachatele, a navíc na sobě bude mít stopy DNA.“

„Jo,“ přikývl James. „Copak by zkušený policista měl jiný důvod ke kontaminaci stop, než aby si zachránil vlastní zadek?“

Dave pokrčil rameny. „Ale nic tomu nenasvědčuje.“

„Takže podle tebe to je jenom teorie?“ ujišťoval se James. „Nebo stejně jako já podezříváš Michaela Patela, že zabil Willa Clarkea?“

„Ve hře je trochu moc variant, než abychom si v něčem mohli být jistí,“ zabručel Dave, mrkl na hodinky a rázně vyskočil. „Ale všechna fakta tomu nahrávají. Každopádně, Jamesi, jsem v novým místě teprve druhý den, tak bych se neměl opozdit. Běž k sobě do pokoje, prostuduj spis, jestli nenarazíš ještě na něco dalšího, a pak brnkni Johnovi. Řekni mu všechno, co ses dozvěděl od Hannah, a taky ho seznam se svou teorií, proč se Patel vlastně dotkl těla.“

James přikývl. „Rozumím.“

Dave přidal prázdný hrnek a talíř od snídaně k hoře špinavého nádobí ve dřezu. „Když se to vezme kolem a kolem, je vlastně jedno, jestli tvoje teorie je správná nebo ne, protože stejně nemůžeme nic dokázat. Od té doby uběhl víc než rok, svědci se nepřihlásili a Willovo tělo mezitím spálili.“

„Tak proč se máme vůbec dál obtěžovat s misí?“ ušklíbl se James kysele.

„Loupež,“ připomněl Dave už cestou ke dveřím. „To je ten hlavní důvod, proč jsme tady, a pokud najdeme důkazy, které spojí Michaela a Leona s tímhle zločinem, oba vyfasují hodně dlouhý flastr.“

„Asi jo,“ přisvědčil James, otevřel ledničku a vytáhl dvě vajíčka. „Ale naštvalo by mě, kdyby jim prošla vražda.“

John zrovna vjel na kruhový objezd, když mu zazvonil telefon. Vzadu vezl Lauren a Kerry. „Vezměte to, ano?“ požádal. „Tady se musím soustředit.“

Lauren popadla z konzole mezi předními sedadly Johnovo bezdrátové sluchátko a zahákla si ho za ucho. „Čau, Jamesi, jak se vede?“

Pro Jamese znamenal Laurenin hlas příjemné překvapení. „Ahoj, Lauren, jak bylo v hostelu?“

„Normálně na palici!“ zasmála se Lauren. „Užili jsme si moře legrace, ještě víc než loni. Mě a Bethany málem poslali za trest domů, protože jsme štíply šaty klukům, co se nahatý koupali v jezeře. Kyleovi sundali krční límec, ale pak si vymkl kotník při sázce, že se skateboardem přeskočí dvě auta vedle sebe. Jake a dva jeho kámoši zničili vodní skútr, protože najeli na skály. Bylo to *absolutní* šílenství, každý den.“

„Zní to trhle,“ souhlasil James, jehož štvalo, že to všechno propásl. „Hele, je John na druhým telefonu? A vůbec, co děláš u něho v kanceláři?“

„Hovor se přepnul na mobil. Jsem v jeho autě i s Kerry. John si vyžádal posily, takže teď jsme na stejné misi jako ty.“

Jamese to šokovalo. „Fakt, a co jako děláte?“

„Vloupání a vniknutí do soukromého objektu,“ objasnila Lauren. „Dům patří nějakýmu chlápkovi, co se jmenuje Michael Patel.“

„Jo,“ řekl James. „Vím, kdo to je.“

„Měl bys nás vidět, Jamesi. S Kerry jsme vyhastrošený jako grázlice. Mám špinavý tenisky, teplákovou soupravu, veliký náušnice a metrák make-upu. Prostě drsňačky. A čeká nás tvoje nejoblíbenější zábava.“

„Páni!“ lapl James po dechu. „Oni vám dovolí zdemolovat byt?“

Lauren vytáhla z mikiny instrukce k misi a přečetla Jamesovi úryvek: „*Agenti musejí okopírovat finanční dokumenty, počítačová data a další osobní data náležející Michaelu a Patricii Patelovým. Aby agenti minimalizovali případné podezření zmíněné dvojice, musejí vyvolat dojem akce drobných domovních zlodějíčků, kteří poničí vybavení bytu a odcizí pouze maličkosti*.“

„Ty se máš,“ záviděl James. „Víš vůbec, jak je to dlouho, co jsem se dostal k slušnýmu demolování?“

„Vedle mě sedí Kerry, chceš ji na moment?… Ale, počkej, vrtí hlavou. Jak to vypadá, ještě pořád s tebou nemluví.“

James se při telefonátu bavil, ale vůbec se mu nezamlouvala připomínka, že pořád zůstává hlavním malomocným v kampusu.

John se rozjel po dálnici a kývl na Lauren. „Teď předám sluchátko.“

James zaslechl několik ducnutí a prsknutí, než se ozval Johnův hlas: „Dobré ráno, mladíku. Co důležitého jsi mi to chtěl říct?“

O hodinu později John zastavil svůj vauxhall na horním konci ulice, kde bydlel Michael Patel.

Ohlédl se po dívkách. „Tak hodně štěstí. Ověřil jsem si to u Millie. Michael je dnes dopoledne stoprocentně ve službě. Patricia by měla být u své matky a v dětském klubu s dcerkou, ale pro jistotu přece jenom zazvoňte. Kdyby se něco zvrtlo a chytli vás, prostě držte klapačky zavřené a já vás z toho vysekám, jak nejrychleji to půjde.“

„Bez obav, Johne,“ prohlásila Kerry, vyskočila za Lauren na chodník a zabouchla dveře.

Bylo slunečné ráno. Kerry a Lauren vyrazily po chodníku k cíli a navzájem si vyměnily úsměv. Dům Paterových pocházel z třicátých let a byla to díra. Na šišatě vydlážděné příjezdové cestě neparkoval žádný vůz a stisknutí zvonku potvrdilo, že doma nikdo není.

Kerry vytáhla z batohu páčidlo a prorazila jím úzké prosklené okénko vedle vchodových dveří. Sklo hlučně třesklo a dívky se nervózně rozhlédly, aby se ujistily, že neupoutaly pozornost sousedů.

Přes chirurgické jednorázové rukavice si navlékly tlusté zahradní rukavice a opatrně vytahaly střepy trčící z okenního rámu, aby se Lauren při prolézání nepořezala.

„To okno vypadá menší než na fotkách!“ sykla Lauren podrážděně.

„Bude to v pohodě,“ uklidňovala ji Kerry. „Tak velká zase nejsi.“

Lauren prostrčila paže a ramena okenním rámem. Kerry ji zvedla za kotníky a prostrčila ji dovnitř. Pustila ji až ve chvíli, kdy se Lauren rukama opírala o koberec.

Lauren vstala, ale vzápětí málem upadla, protože si stoupla na setrvačníkové autíčko. Stěny v chodbě byly pokryté škrábanci a otisky špinavých rukou a ve vzduchu visel zatuchlý pach cigaretového kouře. Lauren zkusila pustit Kerry domovními dveřmi dovnitř, ale ty byly zamčené.

Přidřepla a křikla do otvoru poštovní schránky: „Nebudu se zdržovat paklíčem. Snazší to bude ze strany domu.“

Lauren prošla do obývacího pokoje, otevřela kličku na posuvném okně v arkýři a vytáhla ho nahoru.

„Dík,“ hekla Kerry, když se přehoupla dovnitř. „Počítač je podle Millie nahoře v druhý ložnici; viděla ho tam při hlídání mrňouse. Všechno zkopíruj a já zatím začnu hledat papíry.“

„Inu, ba, kapitáne,“ kývla Lauren a pelášila po schodech do patra.

Počítač byl počmáraný pastelkami a klávesnice byla opatlaná lepkavou oranžovou hmotou. Lauren doufala, že nejde o nic horšího než o pomerančový džus. Pomyslela si, že Patelovi jsou pěkná čuňata; ani náhodou ten typ lidí, který si domácí účetnictví a další důležitá data organizuje na počítači.

Dole v obývacím pokoji Kerry v příborníku objevila hromadu neuspořádaných dokumentů. V batohu měla ruční vysokorychlostní skener, ale uvědomila si, že ofotit každý kus papíru by trvalo celé hodiny, hlavně i z toho důvodu, že hodně dokumentů tvořily i dosud neotevřené obálky a hora různých letáků a brožurek nabízejících půjčky s nízkým úrokem a levné pojištění automobilu.

Lauren prohledala programové menu a nenašla nic než hromadu her pro předškoláky. Přetáhnout obsah počítače na flash disk jí trvalo sotva minutku, potom vytrhla z monitoru přívodní kabely a shodila ho z psacího stolu. Nakonec popadla klávesnici a srazila s ní ozdůbky a knihy z horních polic, načež s ní švihla vysoko nad hlavu a zničila papírové stínítko lustru.

Nakoukla do zásuvek psacího stolu, jestli tam nejsou nějaké dokumenty, a přesunula se do koupelny. Tam postupně vzala sprchový gel, šampon a pastu na zuby a vystříkala jejich obsah na stěny. Pak našla rtěnku a napsala s ní na zrcadlo: *TAK CO JAK SE TI UKLÝZÍ MUJ BYNEC* a vzkaz zakončila smajlíkem.

V hlavní ložnici byla krabička se šperky. Lauren si do kapes tepláků nacpala Patriciinu sbírku broží a prstenů, načež otevřela šatník a všechno oblečení servala z ramínek. Ve skříňce na Michaelově straně postele objevila pár kreditek a asi sto liber v hotovosti. Po další chvilce hrabání vykutala malý sáček bílého prášku, což byl pravděpodobně kokain.

„Tys mi ale uličník!“ zasmála se Lauren, roztrhla sáček u horního okraje a rozsypala obsah po místnosti.

Pak se vrhla na Michaelův šatník, kde viselo půl tuctu uniforem v igelitových obalech ještě z čistírny. Strhala všechno oblečení z tyčí i ze zásuvek, když si všimla malého trezoru. Byl přivrtaný ke zdi a na něm stály tři páry bot. Lauren neabsolvovala kurz otvírání sejfů, ale i kdyby ano, neměla s sebou žádné potřebné nářadí; na druhou stranu věděla, že CHERUB by mohl mít zájem poslat pro trezor někoho kvalifikovanějšího.

Vyklidila prostor kolem neforemné kovové schránky a pak si ji digitálním aparátem dvakrát vyfotila – nejprve zepředu a podruhé shora, kde byla samolepka se jménem výrobce a sériovým číslem.

Lauren ještě bleskově prohrábla prádelníky a přesunula se do poslední místnosti v patře, kde spala Patelova dcerka Charlotte. Převrhla pár krabic s hračkami a hrami, ale neměla to srdce rozbít nic z majetečku tříletého mrněte. Pak se rozběhla dolů ke Kerry. Našla ji klečet v obývacím pokoji uprostřed hromad lejster.

„Sakra, nevím, kolik nám ještě zbývá času,“ sykla Kerry nervózně, zatímco bleskově přejížděla skenerem po výpisu z

kreditky, který pak zase chvatně složila a strčila do obálky. „Ale tenhle bordel nemůžeme ofotit celý ani v případě, že se Patelovi neukážou až do půlnoci.“

Lauren přiklekla vedle Kerry.

„Pomůžu ti to přebírat,“ nabídla se. „Potřebujeme výpisy z kreditek, bankovních účtů, telefonní účty, větší faktury. Kašli na drobnosti, jako je členství ve fitku a tak.“

Během příští hodiny dívky pracovaly jako roboti, opakovaly stejný úkon pořád dokola, až je z toho rozbolela záda i ramena. Před Kerry se tyčila hromádka všeho, co by mohlo být zajímavé, aby to ručním skenerem okopírovala. Osmdesát procent papírů Lauren cpala zpátky do zásuvek. Hromada okopírovaných lejster se zmenšila o dvě třetiny, když z auta na horním konci ulice zavolal John. Kerry drapla mobil.

„Nemám potuchy, s čím si tam, milé dámy, pořád ještě hrajete, ale do ulice právě vjela paní P.“

„Kruciš, Johne, hned padáme.“

Kerry zacvakla telefon, vyskočila a nacpala si skener do batohu. Lauren rozkopala hromadu dokumentů po celém pokoji, převrhla konferenční stolek a ukradla pár DVD. Užuž chtěly vyskočit postranním arkýřovým oknem, když zahlédly Patriciino stříbrné BMW, zajíždějící na příjezdovou cestu.

„Čerta,“ hekla Kerry. „Musíme zdrhnout zadním vchodem.“

Děvčata tryskem vběhla do kuchyně. Kerry škubla za kliku, ale dveře byly zamčené. Lauren se honem natáhla přes kuchyňskou skříňku a otevřela okno ve stejném okamžiku, kdy Patricia Patelová zavřískla na dceru.

„Charlotte, ne, *ostré*! Nesahej na to, holčičko, ano? To jsou skleněné střepy.“

Lauren se přehoupla přes skříňku, prolezla oknem a doskočila na zarostlý trávník na zadní zahradě Patelových. O pár vteřin později se k ní připojila Kerry. Zahrada byla obklopená přerostlými keři a vysokým dřevěným plotem, což znamenalo, že jediná rychlá cesta pryč byla podél domu.

V běhu děvčata slyšela, jak Patricia vzlyká do mobilu: „…Nevím, zlato. Netroufám si jít dovnitř, možná tam ještě jsou. Po

celém obýváku jsou rozházené papíry a mám dojem, že jsem zaslechla nějaký hluk… No dobře, zavolám policii, ale přijedeš hned domů, viď, Michaeli?“

Dívky vykoukly zpoza rohu na příjezdovou cestu. Při pohledu na plačící Patricii a vyděšené batole vzhlížející k matce si obě děvčata připadala hanebně, jako ti nejhorší zločinci. Patricia ukončila hovor s manželem a teď volala na 999. Kerry se přitiskla ke zdi a obrátila se k Lauren.

„Nemyslím, že nás bude pronásledovat. Nemůže tu nechat mrňouse samotného.“

Lauren přikývla. „Fajn, tak jdeme na to.“

Obě dívky v teplákových soupravách vyběhly z úkrytu za rohem domu a prosvištěly jen pár metrů kolem Patricie.

„Och bože, jsou přímo tady!“ ječela Patricia do telefonu, ale to už Lauren a Kerry odbočily doleva a sprintem se hnaly na horní konec ulice. „Můžete poslat co nejrychleji hlídkový vůz? Dvě holky s dlouhými černými vlasy, utíkají nahoru po Tremoire Road, zrovna teď!“

John parkoval za rohem nejbližší boční ulice, s otevřenými zadními dveřmi vozu. Děvčata se vrhla dovnitř.

„Chudinka malá holčička,“ vydechla Kerry smutně, když se John odlepil s autem od obrubníku. „Uznávám, že jsme to musely udělat, že když tam naděláme binec, bude to vloupání vypadat realisticky, ale ta holčička vypadala vyjukaně, protože maminka před ní brečela.“

„Když se kácí les, lítají třísky,“ připomněla Lauren rčení, které během výcviku v CHERUB často slýchali všichni agenti, ale sama se teď cítila provinile, protože při dělání bince v koupelně se upřímně bavila.

„Tak co všechno máte?“ zajímal se John. „Byly jste tam pořádně dlouho.“

„Hlavně kopie bankovních věcí,“ vysvětlila Kerry. „Asi čtyři sta stránek. Trvalo to celou věčnost, protože nic nebylo roztříděný a srovnaný. Polovička všeho byla ještě v obálce.“

„A počítač?“

Lauren přikývla. „Zkopírovala jsem všechna data, ale mám dojem, že tam nenajdete nic užitečnýho, teda, pokud jste nečekaně nepropadl vášni pro hru *Méďa Kuba se učí abecedu*.“

28. LOGICKÉ ZÁVĚRY

John teď dostal misi zaměřenou na Tarasova jako hlavní úkol na plný úvazek. Neměl sebemenší chuť denně pendlovat mezi Londýnem a kampusem, takže si v hotelu s vyhlídkou na Temži najal dvoupokojové apartmá.

Lauren s Kerry byly na misi dosazeny jen jako pomocní agenti, což znamenalo, že se vrátí do kampusu hned v tom okamžiku, kdy jejich práce už nebude nezbytná. John v hotelové recepci vyzvedl čipové karty a s oběma oteplákovanými děvčaty nastoupil do proskleného výtahu a vyjel do sedmnáctého patra.

Dřív než oni dorazil na místo náklad dokumentů a vybavení a Chloe Blakeová – bývalá agentka CHERUB, která nedávno začala pracovat jako asistentka vedoucích misí – tam pilně rovnala papíry do desek a instalovala laptopy a satelitní spojení s kampusem. Kerry s Lauren si vybalily pár svých věcí, osprchovaly se, navlékly si hotelové župany a u pokojové služby si objednaly thajské kari.

Děvčata se zrovna rozvalovala v posteli a sledovala MTV, když za nimi přišel John.

„No tak, dámy!“ řekl přísně. „Tady jste na misi, a ne v lázních. Kerry, od tebe chci vytisknout všechny dokumenty, které jsi zkopírovala; zkus se v nich nějak zorientovat. Lauren, ty pošli e-mailem do kampusu data z počítače Patelových.“

„Jasně, šéfe!“ nafoukla se Kerry.

„Ten pohled si ušetři,“ napomenul ji John upjatě. „Tohle není žádný hotel.“

Lauren se rozchichotala. „Mezi námi, on to *je* hotel.“

John býval většinou klidný a trpělivý, ale Laurenina drzost mu teď nepřipadala vtipná. Zamířil do obývacího pokoje, z jedněch desek vytáhl fotografii Willova těla a ukázal ji děvčatům. Ještě ji neviděly a teď jenom vyděšeně kulily oči.

„Snažím se dopadnout lidi, co mají *tohle* na svědomí!“ zavrčel John. „Doufal jsem, že zrovna vy dvě je budete chtít dostat za mříže stejně jako já.“

„Promiňte, Johne,“ pípla Kerry omluvně, bleskově vyskočila a ze skříně vytáhla džíny.

Lauren zahanbeně civěla do koberce. „Jo, fakt promiňte. Hned se do toho dáme.“

John všechny svolal na devátou k poradě. James a Dave zaparkovali v hotelových podzemních garážích, nastoupili do výtahu, a když po dvou podlažích výtah zastavil, s nadšením zjistili, že dovnitř přistoupily Lauren s Kerry. Obě děvčata byla v županech, koupacích střevících a z vlasů jim crčely pramínky vody.

„Jo, někdo si tu misi zkrátka užívá!“ usmál se Dave. „Někdo si plave v hotelovým bazénu, zatímco my s Jamesem spíme v brlohu, že byste zíraly.“

„James si na brlohy potrpí,“ ušklíbla se Lauren. „Je to jeho přirozený prostředí. A ty si zapiš za uši, že s Kerry jsme si čtyři hodiny z minulých pěti málem uvařily mozky nad studováním Patelových finančních záznamů. John nám dovolil udělat si pauzu a jít si před poradou chvilku zaplavat.“

Výtah se rozjel nahoru a James cítil z Kerryiny kůže chlór. Od setkání s Hannah si na ni moc často nevzpomněl, ale od chvíle, co před skoro dvěma lety se při kurzu základního výcviku poprvé setkali jako parťáci, hodně vyrostla. Jamesovi připadala přitažlivá jako snad ještě nikdy, a tak si v duchu představil, že se k ní naklání a dává jí pusu na vlhkou tvář.

„Sedmnáctka,“ oznámil Dave, vystoupil do nezajímavě šedé chodby a zamířil k apartmá.

V obývacím pokoji už čekal John s asistentkou Chloe a také vousatý advokát, pan Schott. Patřil k právním poradcům CHERUB a rovněž byl členem etické komise, která musela schválit každou misi. Jako poslední se objevila uniformovaná Millie. Vešla do apartmá ve stejné chvíli, kdy se z koupelny vynořily Kerry s Lauren, které se mezitím převlékly do kraťasů a trička.

Čtyři cherubové a čtyři dospělí se rozsadili v obývacím pokoji do kruhu na pohovky, jídelní židle, podnožky a dlouhý konferenční stolek.

„Dobrá!“ začal John. „Jsem rád, že jsme se tu sešli všichni. Od okamžiku, co James s Davem objevili data schovaná v počítači, jsme shromáždili záplavu dalších informací z různých zdrojů. V posledních hodinách jsme se s Chloe snažili najít v nich nějakou logiku; děvčata nám při tom vydatně pomáhala. Teď, když jsme tu všichni, vám předložím bleskové shrnutí situace. Nebojte se mě přerušovat případnými otázkami nebo doplněním faktů.

Za prvé jsme zjistili, že Leon Tarasov a Michael Patel jsou členy kasina U Zlatého slunce a dlužili tam značnou částku peněz. O Leonových dluzích jsme věděli už předtím, ale podle dokumentů, které děvčata okopírovala dnes ráno v Patelově domě, vyšlo najevo, že Michael a Patricia měli několikaměsíční skluz v placení hypotéky a dlužili víc než třicet tisíc na kreditkách a dvou autech na leasing. Jinými slovy, Leon i Michael zoufale potřebovali peníze.

Podle policejního spisu věnovaného loupeži se šestnáctého května loňského roku dostal jeden člen personálu kasina U Zlatého slunce k firemnímu počítači a ukradl záložní disk obsahující všechna data o podniku. Nevíme, kdo byl ten zloděj, ale když Will Clarke dostal později kopii, doprovázelo ji heslo Erika Crispa a Patricie Patelové.

O tři týdny později, sedmého června kolem páté odpoledne, zavolal Ray Li opravářům, že bezpečnostní systém v kasinu se pokazil. Opraváři se objevili až po loupeži. Zjistili, že někdo kroucením přetrhl několik vodičů, takže se muselo jednat o sabotáž.

Jedenáct hodin po tom ohlášení kasino osmého června ve čtyři hodiny ráno zavřelo a jako jediný člen ostrahy tam zůstal Eric Crisp. Někdy mezi čtvrtou a šestou hodinou ranní vešli do kasina zadním vchodem pro zaměstnance dva maskovaní muži. Odemkli si klíčem. Eric tvrdí, že šel do přízemí zjistit, co je tam za hluk, a ti dva muži ho přemohli. Prý ho svázali a praštili přes hlavu. Nic z toho samozřejmě nemáme na záznamech, protože kamerový systém kasina někdo už večer vyřadil z provozu.

Policie si po loupeži vyžádala záznamy kamer z okolních budov. Mám je tady, ale pochybuju, že nám něco prozradí. O to se snažili už i policisté z Abbey Wood.“

„Typický!“ ušklíbl se James.

John pokračoval v přehledu faktů. „Oba maskovaní muži znali kódy ke dvěma trezorům a ukradli hotovost; vedení kasina nahlásilo ukradenou částku ve výši devadesáti tisíc liber, ale my věříme, že byla podstatně vyšší, možná až šest set tisíc liber. Eric tvrdí, že o dvě hodiny později se probral z bezvědomí a okamžitě poté loupež oznámil policii.

Crispovi ošetřili v nemocnici menší zranění na hlavě a zápěstí i kotníky na nohou odřené od provazů. V případě velké loupeže patří k prvním podezřelým právě členové ostrahy, stejně jako u manželských párů bývá hlavním podezřelým ten nezavražděný z obou partnerů. Erika kvůli vloupání podrobně vyslýchali, ale jako zkušený bývalý policajt věděl, jak výslechem projít v klidu. Pořád se držel své první verze.

V měsících následujících po loupeži jednání našich podezřelých odpovídá předpokládanému jednání lidí, kteří nečekaně zbohatli. Eric Crisp prodal svůj domek v Battersea, v kasinu dal výpověď a odstěhoval se za hranice; nevíme kam. Leon Tarasov zaplatil svoje horentní dluhy a koupil si hospodu U ruské carevny. Michael Patel splatil dluhy, vzal manželku na luxusní dovolenou do Karibiku, dal své matce patnáct tisíc liber, aby mohla splatit svůj obecní byt, a – a tenhle detail mi připadá vtipný – za sedmnáct tisíc liber si koupil BMW z Tarasovova autobazaru.“

Všichni kolem stolu si vyměnili pobavený pohled.

„No, Johne, mě jsi přesvědčil,“ prohlásil Dave. „Ale obstojí to u soudu?“

John se ohlédl po vousatém muži, který hřadoval na konferenčním stolku. „Pane Schotte, vy jste naše právní záchrana; mohl byste odpovědět na tuhle otázku?“

Schott se předklonil, zhluboka se nadechl a zašermoval si rukou před obličejem. „Nemáme žádný konkrétní důkaz, jako je kamerový záznam nebo otisky prstů, ale nepřímé důkazy jsou poměrně silné. Kdybychom všechny tyhle informace předali oddělení pro závažné

trestné činy v Abbey Wood, zřejmě by Tarasova, Crispa i Patelovy předvedli k výslechu, obstarali by si příkaz k domovní prohlídce a prohledali by jim byty i pracoviště.

Klíčem k celému případu je zřejmě Patricia Patelová. Michael, Eric a Leon dobře vědí, jak policie umí podezřelé zlomit ke spolupráci, takže by se nedali, ale Patricia v životě ani neplatila pokutu za překročení rychlosti. Když si vezmete matku malého dítěte, vyděsíte ji k smrti a pak jí nabídnete dohodu, která jí umožní zůstat na svobodě a dál se starat o dítě, obvykle to klapne.“

„Samozřejmě je dobrá zpráva, že máme slušnou šanci dosáhnout odsouzení za loupež,“ řekl John. „Problém je v tom, že tři z našich čtyř podezřelých nemají žádný záznam v trestním rejstříku, jeden z nich je aktivní a druhý je bývalý policista, a dokonce i Leon Tarasov má ten škraloup v podstatě za prkotinu. Nepoužili zbraň a jediným projevem násilí bylo majznutí Erika přes hlavu, aby to vypadalo, že s nimi v loupeži nejede. Z toho vyplývá, že – navzdory tomu, že jde o velkou sumu peněz – žádný z našich lumpů nevyfásne extra dlouhý nepodmíněný trest. Odhaduju to na čtyři až šest let. Polovičku jim můžou změnit na podmínku, takže za tři roky budou běhat na svobodě.“

James se tvářil naštvaně. „To je fakt všechno?“

„Michael Patel by jako policista možná dostal nepatrně víc,“ připustil pan Schott. „Ale jinak má John naprostou pravdu.“

„To je k podělání!“ dopálil se Dave. „A co Will? Ten je, chudák, po smrti!“

John se usmál. „Chlapci, přestaňte si rvát vlasy a nechte mě domluvit. Znovu jsem prostudoval fotografie Willova těla a musím s vámi souhlasit, že je krajně podezřelé, že Michael Patel se dotýkal jednoznačně mrtvého člověka. Byl s Willem zapletený do loupeže a náhle tu máme mrtvého Willa. Ten disk s daty ukrytý v počítači napovídá, že Will si buď schovával důkazy proti svým společníkům pro případ, že by začaly problémy, nebo že se z nich snažil vydíráním vyrazit větší podíl na lupu, než jaký dostal. Vezmeme-li tohle všechno do úvahy, je vysoce pravděpodobné, že Michael Patel skutečně Willa Clarkea zabil. Shodneme se na tomhle všichni?“

John se postupně na každého podíval, aby se přesvědčil o souhlasu. Lauren s Kerry mlčky přikývly.

„Devadesátiprocentní jistota, že ho zabil!“ prohlásil Dave.

James zavrtěl hlavou. „No, spíš tak na osmdesát procent.“

Chloe se usmála. „Nebudu se vyjadřovat v číslech, ale pravděpodobně to udělal.“

Pan Schott jen kývl.

Naposledy se John podíval na Millie. Tvářila se rozrušeně a na vteřinku měl James dojem, že se zase rozbrečí, ale pak promluvila s očima přimhouřenýma do odhodlaných škvírek. „Moc ráda bych viděla, že Michael Patel skončí ve vězení na hodně dlouhou dobu.“

„Takže my se shodujeme,“ shrnul Dave a díval se na pana Schotta, „ale abychom dosáhli Michaelova odsouzení za vraždu, musíme přesvědčit i dvanáctičlennou porotu, že o jeho vině není stoprocentně pochyb. Máme dost pádný důkaz, kterým bychom to dokázali?“

Pan Schott zavrtěl hlavou. „Ani zdaleka ne. My všichni stavíme svůj předpoklad o Patelově vině na tom, že se dotkl těla, ale chytrý obhájce ho bude hájit tím, že Michael zareagoval nesprávně v důsledku traumatu z té události. A i kdyby někteří členové poroty věřili, že Patel ten zločin pravděpodobně spáchal, soudce je poučí, že musejí hlasovat pro ‚nevinen‘ i v případě, že si připouštějí jen stínek nejistoty.“

„Ale my všichni nějaké ty pochyby máme,“ připomněla Chloe.

„Při běžných vyšetřovacích metodách máme pramalou šanci, že objevíme další důkazy,“ pokračoval John. „Musíme z nich dostat přiznání.“

„To si děláte srandu,“ zavrtěl James hlavou. „Tarasov a Patel se nikdy nepřiznají, ani za milion let.“

John se usmál. „Zkus mi přiznat *špetku* inteligence, Jamesi. Nemám přece v plánu pozvat Tarasova a Patela na policejní stanici v Palm Hillu, uvařit jim šálek dobroučkého čaje a poprosit je, ať se zachovají jako slušní lidé. Mluvím o hnusném podrazu. Musíme na ně nastražit past.“

„Jak?“ vyzvídal James.

„Pár nápadů bych měl,“ řekl John. „Ale bude to chtít čas a podrobnou přípravu, aby všechny prvky byly správně na svém místě.“

„Jak dlouho?“ ozval se pro změnu Dave.

„Deset dní, přibližně,“ pokrčil John rameny. „Možná čtrnáct dní.“

„A co budeme dělat do té doby?“ zajímala se Lauren.

„James a Dave zůstanou v bytě na Palm Hillu, budou se ometat kolem Tarasovových a číhat, co by mohli vyhrabat dalšího. Ty a Kerry se zřejmě můžete vrátit do kampusu a tady se ukážete až den dva předtím, než akci spustíme.“

29. PUSA

Příprava plánu trvala delší dobu, než počítali původně, ale Jamesovi to vůbec nevadilo. Celých devatenáct dní od chvíle, co John oznámil, že chystá past, se flinkal po Palm Hillu s Maxem a Charliem; hrál fotbal, jezdil na kole, vymetal obchody, chodil s partou nahoru k nádrži a scházel se s Hannah pokaždé, kdy její rodiče nebyli na stráži. Nebyla to tak báječná legrace, jakou by si James užil v hostelu patřícímu CHERUB, ale James byl odhodlaný bavit se co nejlíp, protože věděl, že tohle budou jediné letní prázdniny, na jaké se letos může těšit.

ÚTERÝ, 20:58

Původně nenáročná a nedůležitá mise se zvrtla do technicky nejsložitější operace CHERUB, v jaké kdy James hrál roli. Past měla být řízena z apartmá vedle toho, kde se ubytoval John Jones.

James prošel spojovacími dveřmi a opatrně přitom překračoval desítky chumlů různých vodičů. Na balkoně byly nainstalovány hned tři satelity. Postele putovaly do skladu a vystřídaly je kovové stoly s počítači, tiskárnami, přehrávači, telefony, záložními zdroji a obousměrnými vysílačkami.

Dva aktivní monitory ukazovaly internetovou předpověď počasí, jeden z BBC a druhý ze CNN.

Za jedním stojanem s počítači se plazila Chloe s chuchvalcem kabelů přehozených přes rameno a vypadala docela uštvaně. James se naklonil přes jeden z počítačů a zakmital ukazováčkem před tlačítkem *reset*.

„Hele, Chloe, co by se stalo, kdybych zmáčkl tenhle čudlík?“

„Neopovaž se!“ zaječela Chloe. „Leda bys příští půlrok chtěl strávit na běžecké dráze!“

James se zadíval na předpovědi počasí. „Už John vydal příkaz ke startu?“

Chloein hlas zněl zpod police zavěšené na stěně, kam se natahovala k zásuvce. „Ještě ne, ale vypadá to slibně. Předtím na BBC hrozili ranním deštěm, ale pak si to rozmysleli.“

„A vůbec, proč je to počasí tak důležité?“ nechápal James.

„Některé z našich odposlechů používají laserové mikrofony a všechna spojení se odehrávají přes satelit. V hustém dešti a zvlášť v bouřce by polovina našich signálů skončila spláchnutá v kanále.“

„Jasně, jako když člověk na Sky sleduje fotbal a obraz zamrzne přesně v tu vteřinu, kdy se Thierry Henry rozbíhá k penaltě.“

„Tos vystihl přesně,“ souhlasila Chloe.

„Mám dojem, že tolik kabelů jsem neviděl snad za celý život.“

„Jamesi, já se tu snažím soustředit,“ broukla Chloe podrážděně. „Do čtyř zásuvek tu mám napojeno třicet sedm elektrických zařízení, musím zapojit nejmíň padesát kabelů a zprovoznit wi-fi síť. Nechci být nezdvořilá, ale mohl bys *prosím*, jít vedle a sednout si ke Kerry a sestře?“

„Promiň,“ zvedl James poslušně ruce nad hlavu. „Houkni, pokud budeš něco potřebovat.“

James se otočil a spojovacími dveřmi zamířil do pokoje, kde se ještě před minutkou, než odešel, Kerry s Lauren dívaly na televizi. Teď byl přístroj vypnutý a dívky zmizely. James usoudil, že se přesunuly do ložnice. Posadil se na pohovku, dálkovým ovladačem pustil televizor a přepínal kanály tak dlouho, až narazil na epizodu *Futurama*.

Po třiceti vteřinách zhaslo světlo. James ucítil, jak mu někdo na zádech odtáhl tričko a vzápětí se mu za krk vysypalo krupobití popcornu.

„*Áááágrrr!*“ zařval James a vyletěl do vzduchu, zatímco Kerry opět rozsvítila.

Lauren vyskočila zpod pohovky a zubila se od ucha k uchu. James si strhl tričko a setřepl zrnka popcornu přilepená k zádům.

„Jsi definitivně *mrtvá*, Lauren.“

Lauren se popadala za břicho. „Než mě zabiješ, nejdřív mě musíš chytit.“

James se vrhl za pohovku. Lauren byla rychlá a vykroutila se mu zručně jako had. James věděl, že ať se hne kam chce, sestra

uskočí opačným směrem. Aby na ni vyzrál, opřel se o pohovku a strčil do ní. Jakmile si Lauren uvědomila, že ji užuž přirazí ke stěně, vyhoupla se na pohovku a přes opěradlo se skulila do polštářů. James přestal strkat a udělal šipku na sestřina záda. Snažila se ho setřást, ale James byl o dost těžší než ona, aby ji znehybněl.

„Nemůžu dýchat," hekala Lauren, když ji tiskl do čalounění.

James nabral z pohovky hrst vysypaného popcornu a druhou rukou odtáhl gumu Laureniných šortek.

„Jamesi, *ne*!" zavřískla Lauren. „Ne do kalhotek! To je vyhlášení války, Jamesi. *Ihned mě pusť*!"

21:06

John byl o sedmnáct pater níž v koutě hotelového baru, tak daleko od ostatních hostů, jak jen to šlo. Lítačkami prošli dva podsaditý chlápci a John si opět připomněl, že roky práce u policie a tajné služby v něm kdovíjak vypěstovaly nos na policajty v civilu: džíny, pivní mozol, bunda. Zvláštní byl dokonce i způsob, jakým mluvili.

„Vy jste určitě John Jones," řekl ten starší a hodil na koberec sportovní tašku Adidas.

John si s nimi potřásl rukou. „Předpokládám, že mluvím s Gregem Jacksonem a Rayem McLadem. Posaďte se. Co si dáte k pití?"

Ray a Greg pracovali u Metropolitní policie pro oddělení stížností a korupce, zkráceně CIB, které se zabývalo vyšetřováním korupce a obviněními, které na policisty vzešly z řad veřejnosti.

„Váš e-mail nás zaujal," začal Greg, když se John vrátil s třemi pintami piva a vklouzl zpět na svoje místo. „Moc konkrétních údajů tam nebylo, ale padla tam proklatě vážná obvinění: zkorumpovaní policajti, loupež a vražda, všechno v jednom. Tak o co jde?"

„Stručně řečeno, mám v plánu vzít oba hlavní podezřelé, zahnat je do kouta a poštvat je proti sobě navzájem. Pokud všechno klapne, nakonec začnou jeden druhého bombardovat výčitkami a vyjmenovávat svinstva spáchaná tím druhým; a my na ně celou tu dobu budeme mít namířený mikrofon."

Ray pokýval hlavou. „Jak vás napadlo zapojit do toho i nás? Tajní si přece odjakživa potrpí na to, aby všechnu slávu shrábli jen oni sami.“

„Spolupracujeme s komunitní policistkou Millie Kentnerovou, ale zbytek mých agentů patří spíš k netypickému druhu,“ objasnil John. „Nemůžou osobně vystoupit u veřejného soudu, aniž by ohrozili bezpečí organizace, která oficiálně neexistuje. Pokud tedy tohle nedopustíme, pak musíme všechny důkazy zaobalit tak, aby to navenek vypadalo, že všechnu práci jste odvedli vy dva a Millie. Umím si představit, že potom už odznak vrchního inspektora budete mít na dosah.“

Oba policisté se snažili předstírat, že to s nimi nehnulo, ale neubránili se úsměvu, který maskovali lokem piva.

„Když říkáte, že vaši agenti jsou netypičtí, tak mluvíte o informátorech neboli práskačích?“ zajímal se Greg.

„Ne, jsou mnohem exotičtější,“ usmál se John. „Můj starý přítel mi doporučil právě vás dva, protože s MI5 jste už spolupracovali, nicméně znovu připomenu, jak se věci mají: pokud někdy prozradíte informace o agentech, s nimiž budete v příštích několika dnech pracovat, ohrozíte úspěch desítek dalších misí na celém světě i mnoho životů. Dostanete-li nás do situace, kdy se budeme muset rozhodnout mezi vaším životem a bezpečím našich agentů, můžete se ocitnout na hodně horké půdě.“

Greg a Ray si vyměnili pohled, jako by říkali: *Ten vtipálek si hraje ale na sakra důležitého, co?* Johnovi to nevadilo; věděl, že policisté začnou brát výhrůžku dostatečně vážně v tom okamžiku, co se dozvědí pravdu.

„Teď dopijte a já vás vezmu nahoru, abych vás seznámil s cheruby,“ řekl John.

Ray se podrbal na nose. „Cherub, cherub… to je něco k jídlu, ne?“

21:11

Millie pracovala ve stejné mrňavé kanceláři už ode dne, kdy v roce 1996 nastoupila do oddělení v Palm Hillu. Devět let byla své práci absolutně oddaná. Sloužila dvanáctky, navštěvovala schůze

místních obyvatel, jež se často protáhly až do ranních hodin, a mnohokrát přišla do práce i během svého volna, aby dohonila nastřádané papírování.

Informace o zločinecké minulosti Michaela Patela otřásla jejím sebevědomím. Copak se může považovat za dobrého policajta, když si nevšimla, že její pravá ruka je surovec, zloděj a pravděpodobně i vrah? Bez ohledu na výsledek operace, jež měla viníky vlákat do pasti, se Millie rozhodla odejít od policie hned poté, až vyšetřování skončí.

Potřebovala vyřídit horu lejster, ale poslední půlhodinu strávila čučením do šálku kávy, přičemž si nohy v černých punčochách ledabyle opírala o desku stolu. Pak jí v náprsní kapse zavibroval mobil; volala Chloe z hotelu.

„Omlouvám se, že jsme vás nechali čekat," vyhrkla Chloe. „Počasí vypadá na zítřek slibně. Brnkla jsem Johnovi, aby to odsouhlasil, a on nám dovolil to rozjet."

„Rozumím." Millie se usmála poprvé snad po mnoha dnech. „Jen doufám, že to klapne."

„Můžete být v klidu," chlácholila ji Chloe. „John se ve své práci fakt vyzná. Podobné operace řídil už v době, kdy my dvě ještě nosily plínky."

Millie ukončila hovor. Dobře věděla, že to nebude snadné, ale po třech týdnech příprav se jí zmocnila úleva z vědomí, že akce se konečně rozjíždí. Vklouzla chodidly zpátky do střevíčků, popojela s židlí blíž ke stolu a popadla sluchátko pevné linky. Navolila číslo uložené do paměti. Sedmdesát tři: domácí číslo Michaela Patela.

„Šest-nula-tři-jedna."

„Pat, jsi to ty? Máš ho doma?"

„Jo, ahoj, Millie," vyhrkla Patricia. Houkla na manžela a pak opět zvedla sluchátko ke rtům: „Mimochodem, musíš se zase někdy zastavit na večeři."

„To by bylo fajn," zalhala Millie. V pozadí zaslechla křik Charlotte, tříleté dcerky Patelových. „To zní, jako by se mladé dámě dnes nechtělo do pelíšku," poznamenala.

„Je protivná už od rána. Nejdřív se nechtěla koupat. Teď zase nechce z vany.“ Patricia opět zahulákala: „Michaeli, vezmeš si ten hovor, nebo ne? Nemůžu nechat Charlotte ve vodě samotnou!“

Patricia položila sluchátko a zmizela. Michael se ozval až po dvaceti vteřinách. „Promiň, že jsem tě nechal čekat, šéfko. Co je?“

V průběhu minulého týdne si Millie tu lež procvičovala mnohokrát. „Bohužel, jsem posel špatných zpráv, Mikeu. Pamatuješ si, jak před pár týdny jsi tenkrát v sobotu u nádrže sbalil kluka jménem James Holmes?“

Mike přisvědčil: „Jo, drzý spratek, už se namočil do pár nepěkných průšvihů. Co je s ním?“

„Dostala jsem hlášku, že Jamesův opatrovník na tebe podal stížnost. James tvrdí, že když jsi ho posazoval do auta, přirazil jsi mu hlavu ke střeše karoserie. Během zítřka dostaneš oficiální znění stížnosti dva-osm-devět. Je jasné, že dřív nebo později si tě pozvou na CIB k podání vysvědení, ale říkala jsem si, že budeš rád, když se to dozvíš s předstihem, aby ses mohl mrknout do poznámkového bloku a utřídit si podrobnosti.“

„Vřelý díky, šéfko. Bude to nejspíš stejná pohádka jako obvykle: moje slovo proti Holmesovu, ale i tak je to zatraceně otravná záležitost. Zabiju půl dne vysedáváním na CIB, i když mám hromadu důležitější práce.“

Millie utáhla šroub kapánek pevněji. „Dozvěděla jsem se jednu maličkost: Jamesův opatrovník tvrdí, že ten incident má zaznamenaný jednou z bezpečnostních kamer.“

„Och,“ hlesl slyšitelně šokovaný Michael. Pár vteřin trvalo, než se vzpamatoval. „Může mít záznamy ze všech kamer, co se mu zlíbí, šéfko, protože nic podobnýho se nestalo.“

„Já vím,“ ujistila ho Millie, „že jsi čistší než padlý sníh, Michaeli. Nemáš proč si dělat starosti. Hlavně nezapomeň, že budu za tebou stoprocentně stát. Jen mě napadlo, že by ses o tom rád dozvěděl co nejdřív.“

21:17

John zaklapl mobil a strčil si ho do kapsy saka. Spěchal vylidněnou chodbou v sedmnáctém patře a Greg s Rayem se drželi jenom krok za ním.

„Dobré zprávy?“ nadhodil Greg.

John přikývl. „To volala Millie. Jako policistka je dobrá, ale strašně moc se kvůli tomu všemu užírá. Právě mluvila s Patelem. Věří, že tu pohádku o stížnosti jí spolkl i s navijákem. S tímhle Damoklovým mečem nad hlavou dneska Patel nezamhouří oko.“

„Jak staří jsou ti cherubové?“ zajímal se Ron.

„Nejstarší je Dave, tomu je sedmnáct. Jamesovi a Kerry je třináct, Lauren deset. Nesmíte ale zapomínat, že nejde o obyčejné děti. Všechny jsou inteligentní, ukázněné a špičkově vycvičené. Během toho roku, co pracuji pro CHERUB, jsem je viděl zvládat a dokázat ohromující věci.“

John zastrčil klíč do zámku a otevřel dveře, čímž odhalil scénu zkázy. Po místnosti se bez ladu a skladu válely polštáře z pohovek, kuličky popcornu, na koberci stříkance vody a na nábytku místy dokonce loužičky.

Do Johna málem naboural James, který se zrovna řítil z koupelny s kbelíkem na led plným vody.

„Jé…,“ kvikl James a rázem zvadl pod Johnovým zachmuřeným pohledem.

John vypadal na vraždu. „Jamesi, co tady *ve jménu božím* provádíte?“

„Akorát blbneme,“ přiznal James a rozhlédl se po té spoušti. „Ale asi jsme to kapku přehnali.“

Kerry se vyřítila z ložnice s plastovou lahví na vodu a polštářem, který před sebou držela jako štít. „Já vás, pakové, tak děsně zleju…,“ ječela, ale sotva zahlédla tři muže stojící ve dveřích, doslova zkameněla.

„Vy dva se okamžitě postavte támhle!“ zahulákal John a ukázal ke zdi. „Kde je ta poslední?“

Lauren se schlíple vynořila zpod barikády pohovkových polštářů v protějším koutě. Na tričku měla gigantický flek od koly a oblečení olepené mnohem větším množstvím popcornu než James nebo Kerry.

„Tohle chování je k pláči!“ řval John. „Millie odstartovala tajnou operaci, vedlejší místnost je od podlahy ke stropu vyplněná elektronikou za statisíce liber, a vy tři tady po sobě stříkáte vodu a vyvádíte jako houf předškoláků!“

Ukázal na Lauren. „*Ty* okamžitě padej do sprchy. Vy zbývající dva tady všechno uklidíte, vytřete louže a z koberce sesbíráte všechna zrnka popcornu. A doporučuju vám hodit kostrou, protože jestli nebude všechno v pořádku dřív, než přijde Dave, začnu rozdávat trestná kola na běžecké dráze!“

Ray a Greg si vyměnili pobavený úsměv, pak zamířili k pohovkám a z nejbližších polštářů setřepli popcorn.

„Špičková kázeň!“ zasmál se Greg.

Všichni usilovně uklízeli a John se pousmál pod vousy. „Můžeme je cvičit horem dolem, stejně to pořád jsou děti.“

21:32

James vrátil vysavač do úklidové komory na konci hotelové chodby. Teď, když konečně sklidili tu spoušť, mu bylo jasné, že potřebuje sprchu, aby z kůže dostal všechny ty nalepené kousíčky karamelu, ale před dveřmi do koupelny postávala už Kerry a Lauren byla ještě pořád uvnitř.

Zabušil na dveře. „Hoď sebou, Lauren. Každýmu normálnímu člověku by to trvalo pět minut, ne dvacet.“

„Běžte se osprchovat vedle!“ odsekla Lauren.

„To nemůžeme!“ zlobila se Kerry. „Chloe má natažený kabely od zásuvky na holicí strojek. Nedají se tam zavřít dveře a od páry by to všechno mohlo zkratovat.“

„Fajn,“ odsekla Lauren. „Už jenom dvě minutky.“

James a Kerry se opřeli o stěnu poblíž dveří do pokoje, obličejem k sobě. John a ti dva policisté slintali blahem nad sledovacím zařízením ve vedlejším apartmá. Kerry byla od honičky zrudlá v obličeji. Na sobě měla obří triko, které jí sahalo skoro až pod nohavice kraťasů, a jednu citrónově žlutou ponožku. Tu druhou někde vytrousila v zápalu boje.

James tušil, že Kerryina zatvrzelost vůči němu začíná polevovat. Navzájem se bombardovali nadávkami, popcornem a polštáři, ale

normální konverzaci spolu ještě nezvládali, pokud nemuseli komunikovat během příprav na nadcházející operaci.

James si všiml, že Kerry se pobaveně zubí. Otestoval vody jediným slovem: „Co?“

Kerry se při zaslechnutí Jamesova hlasu zatvářila nepřístupně, ale už za vteřinku se usmála a vzhlédla k němu.

„S tím popcornem pořád nalepeným ve vlasech vypadáš děsně komicky,“ zamumlala, jako by to ve skutečnosti ani říct nechtěla.

James nedokázal odhadnout, co si Kerry o něm vlastně myslí. Tvářila se ale hodně podobně jako kdysi v těch chvílích, než si dali pusu. Nebo to snad byl hněv?

Vzhledem ke Kerryině prchlivé povaze bylo Jamesovi jasné, že pokud se plete, skončí na zemi s rukou bolestivě zkroucenou za zády, ale líbila se mu tak moc, že se rozhodl riskovat. Ještě nikdy v životě tolik netoužil dát někomu pusu a Kerry stála sotva metr od něho a nikde poblíž nebyla živá duše.

James popošel o krůček kupředu, aby stál těsně před Kerry. Vzhlížela k němu tmavě hnědýma očima, ale odmítala vyslat jakýkoliv signál. Políbil ji na tvář a honem ucouvl, jako by právě ostrým klackem šťouchl do hada.

Kerryin úsměv se ještě rozšířil a Jamese zalilo mocné vzrušení, protože si uvědomil, že risk se mu vyplatil. Popadla Jamese kolem pasu, přitlačila ho ke stěně a začali se líbat. Trvalo to sotva dvacet vteřin a pak z druhé strany koupelnových dveří cvakla západka. Kerry ucouvla a tvářila se nevinně, když na chodbu vyšla Lauren v županu pro dospělé, jenž se jí coural po podlaze.

„Hotovo!“ oznámila a běžela přes koberec do ložnice.

Jakmile Lauren zmizela z dohledu, James chtěl v líbání pokračovat, ale mezitím se Kerryin výraz stoprocentně změnil. Odstrčila ho.

„A stejně s tebou pořád ještě nemluvím!“ sdělila mu nesmlouvavě, vklouzla do koupelny a zavřela mu dveře před nosem.

30. ZMATEK

23:07

Šedivá dodávka volkswagen zastavila přímo před domem Patelových. Dave vypnul světla a motor, vystoupil a vlezl dozadu k Jamesovi a Kerry. „Všechno v pořádku?“ zeptal se.

James snad ještě v životě nebyl tak zmatený, ale Dave se ptal na misi, ne na jeho vztah s Kerry.

„Jo,“ potvrdil. „Akorát že se tady uvaříme.“

Sledovací vozy nebyly vybavené klimatizací, protože hluk by prozradil přítomnost agentů. Zadní prostor byl vybavený třemi kancelářskými židlemi, přišroubovanými k podlaze před řadou monitorů a videopřehrávačů. Všechno bylo napojeno na kamery a mikrofony, zabudované do vozu zvenčí a na střechu. Nulová klimatizace a horko sálající z běžící elektroniky vyhnaly v tomhle vlahém dubnovém večeru vnitřní teplotu ke čtyřicítce.

„Kerry, už jsi zapojila laserový mikrofon?“ zeptal se Dave.

„Je kapku tvrdohlavý,“ zabručela Kerry, naklonila se nad konzoli a otáčela knoflíky pod malou televizní obrazovkou.

Přitom se obrazovka zbarvila z bílé na černou a nakonec se ustálila na jednolité modři.

„Fajn,“ kývl Dave a do dvou přehrávačů strčil digitální audiokazety. „Teď ho nasměruj k domu. Potřebuješ trefit okno přesně uprostřed, abychom zachytili vibrace při hovoru.“

Kerry se podrážděně ušklíbla. „Vím, co dělám, Dave.“ Joystickem se dostala do úrovně zobrazeného okna. „Připravená, můžeme, Jamesi.“

James stiskl tlačítko, kterým aktivoval laser. Neviditelný paprsek zachycoval vibrace skla a zobrazil tak každý zvuk či hlas v prostorách domu. Hlasitost byla nastavená na maximum a James udělal šipku ke kontrolce, aby ji stáhl dřív, než jim hluk usmaží ušní bubínky.

Izraelská vláda vydala prohlášení, že se snaží uklidnit napětí v regionu prostřednictvím…

„Televizní zpravodajství," upozornil James.

Dave přikývl. „Kerry, nasměruj mikrofon na jiné okno. Pak polohu ulož do paměti a přepínej mezi nimi."

Dave z kapsy vylovil obousměrnou vysílačku, jež měla digitálně zakódovaný signál, takže nikdo nemohl odposlouchávat. „Základno, tady Dave, jednotka číslo jedna. Zaujali jsme pozici a máme dobrý zvuk, ale Michael zatím akorát čučí na televizi."

„Ksakru!" sykla Chloe. „John je na pozici u železničního nadjezdu. Dej vědět, až budeš připravený zasáhnout."

STŘEDA, 00:57

Potili se v dodávce už dvě hodiny. Jamesovi se povedlo zdřímnout si na podlaze, zatímco Kerry s Davem se střídali v monitorování zvuků uvnitř domu.

Televizor umlkl v 00:22. Slyšeli zvuky, jak Michael Patel jde do patra, čistí si zuby a splachuje záchod. Když manžel ulehl do postele, jeho manželka se probudila. V 00:30 Michael řekl manželce, že ji miluje a že zkontroloval dcerku. V 00:37 mikrofon zachytil tiché chrápání.

„Už spí dvacet minut," prohlásila Kerry. „To by snad stačilo, ne?"

Dave přikývl a z kapsy vytáhl vysílačku. „Základno, Patelovi už podle všeho usnuli. Jdeme dovnitř."

„Hlásím to dál, Dave," odpověděla Chloe.

Dave prsty sevřel Jamesův nos, aby ho probudil. Ten nejdřív ústy zalapal po dechu a až potom otevřel oči a bleskově vyskočil z podlahy.

„Joanno!" vyjekl.

„Kdo je Joanna?" zajímal se Dave s povytaženým obočím, zatímco James zíval a rukama si mnul obličej.

„Měl jsem fakt divný sen. Byl jsem ve stanu s holkou, kterou jsem poznal na své první misi. Jenže nad námi pořád přelétavá! Clint Eastwood s mojí babičkou v horkovzdušným balonu a házeli na nás kameny."

„Takový sen musí znamenat něco hodně důležitýho," smál se Dave.

Kerry si neodpustila rýpanec: „Znamená to, že James je idiot, a *tohle* už přece víme."

„Už usnuli?" zažíval James. Dave přikývl. „Jdeš dovnitř."

James popadl batoh, který mu zatím sloužil jako polštář. Vytáhl vysílačku a nasadil si sluchátka. „Zkouška, zkouška, James provádí zkoušku."

Do ucha mu promluvila Chloe: „Slyším tě hlasitě a jasně, Jamesi."

Kerry provedla stejný test vysílačky a pak si s Jamesem navlékli chirurgické rukavice a baseballovou čapku. Kerry si na paklíč připevnila patřičný nástavec a strčila si ho do boční kapsy kraťasů. Dave překontroloval všechny monitory, aby se ujistil, že venku po ulici nikdo nejde, a potom vypnul světla, aby James a Kerry nebyli vidět, až budou vyskakovat ze zadních dveří dodávky.

„Hodně štěstí!" šeptl Dave. „Pokud by mikrofony zachytily v domě nějaký zvuk, ihned vám to ohlásím!"

Kerry vedla Jamese přes silnici a po příjezdové cestě Patelových kolem jejich BMW. Zasunula nástavec paklíče do bezpečnostního zámku, uvolnila petlici a pak jiným nástavcem odemkla normální zámek.

Když procházeli dveřmi, James šeptl do mikrofonu: „Jsme uvnitř."

Zavřeli dveře, z batohu vytáhli spreje připomínající miniaturní hasicí přístroje a na obličej si nasadili gumové plynové masky. Kerry překontrolovala, zda Jamesovi sedí dobře, a on jí tu laskavost oplatil. Byli v polovině schodiště, když jim do sluchátek křikl Dave.

„Zpátky, v ložnici se někdo hýbe!"

James a Kerry neslyšně seběhli po schodišti dolů, zatímco na horní chodbě se rozsvítilo světlo. Z ložnice vyšla Patricia Patelová, nakoukla ke spící dceři a zmizela v koupelně.

Kerry špitla do mikrofonu. „Máme zmizet?"

„Zamítá se," odpověděl Dave. „Nejspíš si zase půjde lehnout. Neodcházejte z domu dřív, než začne scházet po schodech do přízemí."

A skutečně, Patricia spláchla a došourala se zpátky do postele.

James si odtáhl masku a pošeptal Kerry: „Budeme muset počkat, až zase usne.“

01:16

Patnáct minut ubíhalo hrozně zdlouhavě; James a Kerry seděli pod schody zády ke stěně a naslouchali bušení vlastního srdce. Když jim Dave sdělil, že všude je opět klid, znovu si nasadili a překontrolovali plynové masky a podruhé zamířili do patra.

Patelovi spali s dveřmi ložnice otevřenými dokořán, aby slyšeli, kdyby se dcerka probudila a rozplakala se. James s Kerry strhli z uzávěru sprejů bezpečnostní límečky, vešli přes práh a každý z nich se doplížil k opačné straně postele. James zvedl tři prsty a odpočítával. Při nule zahájili akci.

James přiložil bílý kalíšek spreje pár centimetrů nad Michaelův nos a ústa a pak jemně povolil ventil, aby pustil plyn. Kerry měla ten úkol daleko obtížnější, protože Patricia spala s obličejem zabořeným do polštáře. Oba drželi nádobky bez hnutí a počítali, dokud se jejich oběti sedmkrát nenadýchly, což byla dostatečná dávka, aby je to uspalo na dvě a půl hodiny.

Když skončili, uzavřeli plyn a vycouvali z ložnice. James si strhl masku. Kerry udělala totéž. Pak si vyměnili úsměv.

„Dobrá práce,“ zazubil se James, načež hned stiskl tlačítko a do mikrofonu ohlásil: „Tady James. Bod s uspávacím plynem hotov.“

„Beru na vědomí,“ řekl mu Dave do sluchátka. „Sejdeme se u domovního vchodu.“

„Jeď bezpečně, Jamesi,“ dodal John. „A snažte se neprobudit tu maličkou.“

John si sehnal zdravotní dokumentaci Patelovy rodiny a zjistil, že tříletá Charlottě trpí astmatem. Z toho důvodu použití uspávacího plynu představovalo nepřijatelné riziko, takže nakonec John rozhodl zdaleka ne tak ideální variantu: spící Charlotte musí ohlídat Kerry. V lepším případě se holčička neprobudí, ale kdyby ano, Kerry měla s sebou lahvičku šťávy s příměsí mírného sedativa, jež by dítě pomohlo opět uspat. I kdyby se Charlotte ráno zmínila o svém

zážitku, byla natolik malá, aby rodiče věřili, že se jí pouze něco zdálo.

Kerry se tedy uvelebila na sedací pytel vedle Charlottiny postýlky a James zatím zamířil dolů. Pustil Davea vchodovými dveřmi dovnitř a pak začal hledat klíčky od auta. Dave donesl batoh plný odposlouchávacích zařízení neboli štěnic a celou příští hodinu měl strávit jejich rozmisťováním po domě Patelových, aby nepropásli ani slůvko.

Klíčky od vozu našli v Michaelově náprsní kapse. James se chystal k odchodu zrovna ve chvíli, kdy Dave stál na kuchyňském stole a vyměňoval obyčejnou žárovku za jinou, se štěnicí.

„Takže já mizím," oznámil James. „Pomoz Kerry, kdyby se ten mrňous probudil. S malými dětmi je úplně nemožná."

„Jasně," kývl Dave. „Tak zatím, Jamesi."

James vyběhl na příjezdovou cestu a nasedl do auta Patelových. BMW už párkrát řídil, ale stejně ho zaplavilo vzrušení pokaždé, když se posadil za volant a podíval se na tu spoustu tlačítek s vědomím, že jenom pramálo dětí v jeho věku se smí projíždět v dvoutunovém výkřiku techniky. Popojel se sedadlem víc dopředu, aby dosáhl na pedály, připoutal se a otočil klíčkem v zapalování.

Jízda byla nádherná, po prázdných silnicích s nadupaným autem. Bohužel, byla dlouhá jenom pět kilometrů. Před mostem sjel do odbočky a pomalu se plazil neosvětlenou uličkou dlážděnou kočičími hlavami, kterou z jedné strany lemovaly oblouky železničního mostu. Většinou byly využívané jako skladiště, ale minul i obchod s instalatérskými potřebami a dvěma autodílnami. Z otevřených dveří posledního oblouku dopadalo na cestu světlo. James opatrně zajel do ozářené garáže, plné vybavení na přestříkání vozů.

John a Greg tam už čekali. Otevřeli oboje dveře na straně spolujezdce ještě dřív, než James stačil vystoupit. Zastavil vedle druhého BMW 5355i, které i v tom nejmenším detailu vypadalo jako dvojče vozu Paterových; nejenom pokud šlo o barvu a model, ale měl i stejnou poznávací značku, pečlivě napodobený nepatrně naťuknutý přední blatník, a kdyby někdo nakoukl pod kapotu, našel by na šasi a motoru i stejné sériové číslo. Jediný viditelný rozdíl mezi

oběma vozy představovaly osobní drobnosti uvnitř toho, který patřil Patelovým, a ty se teď měly přestěhovat.

John popadl gumovou podlahovou rohožku z prvního vozu a strčil ji do jeho duplikátu. Greg přesunul obsah přihrádky na rukavice, zatímco James vlezl dozadu, vytáhl dětskou autosedačku a z jejího okolí sesbíral desítky Charlottiných hraček a knížek.

Zatímco James se snažil připnout autosedačku na zadní sedadlo vozu – dvojčete, Greg z kufru přestěhoval složený sporťák a spoustu krámů. John zašel dokonce tak daleko, že do popelníku přendal i papírky od bonbonů a doprostřed palubní desky vyschlou kůru pomeranče. Když skončili, bylo stoprocentně jisté, že Patelovi nepoznají duplikát svého auta od originálu.

„Mám to dvojče odvézt zpátky?“ zeptal se James.

John zavrtěl hlavou. „Vyloučeno. Na tenhle vůz musí mít člověk pořádnou sílu, je to pěkný prevít. Greg tě hodí zpátky do Palm Hillu. Musíš se prospat do krásy, zítra nás čeká náročný den.“

2:17

John zaparkoval BMW na příjezdové cestě před domem Paterových a dal si záležet, aby ho nechal na přesně stejném místě, odkud ho před čtyřiceti minutami odvezl James. Nebylo to snadné, protože volant nebyl dobře vyvážený a kola neměla seřízenou geometrii.

John vystoupil a otevřel kapotu. Ze saka vytáhl šroubovák a vypáčil jím víčko plastové přihrádky vzadu v motoru, která obsahovala řídicí systém motoru. Tvořila ho modrá obvodová deska pokrytá řadou mikročipů. John uvolnil destičku a nahradil ji identickou, která ale byla zkratovaná.

John se posadil zpátky za volant a otočil klíčkem zapalování. Motor nenastartoval, vydal jen šeredně pípavé zvuky a kontrolky na palubní desce se rozblikaly jak vánoční dekorace. Spokojený s tím, že auto nejede, ho zamkl a zamířil k domu.

Přední vchod nebyl zamčený. John vrátil klíčky do Michaelovy bundy. Dave seděl na podlaze obývacího pokoje a pracoval s miniaturním počítačem Palm Pilot.

„Všechno hotovo?“ zeptal se John.

Dave přikývl. „Právě provádím diagnostiku štěnic. Nainstaloval jsem jich pět, to by mělo pokrýt celý dům. Chloe v hotelu má slušně silný signál. S autem všechno klaplo?“

„Skvěle. Tím volantem teď dokáže manipulovat snad jen profesionální zápasník.“

Dave se zazubil. „No, to vzhledem k okolnostem není divu.“

„Pokud jsi tady skončil, vrať se do Palm Hillu,“ řekl John. „Vím, že zítra brzy ráno musíš do zaměstnání.“

„A co Kerry?“

„Páni, úplně jsem zapomněl, že je pořád ještě nahoře,“ zasmál se John. „Mohl bys ji cestou domů vysadit u hotelu? Budu tady muset počkat ještě nejmíň dvě hodiny. Nemůžeme riskovat, že Charlotte se probudí a bude se potulovat domem, zatímco její rodiče nebudou ještě vědět o světě.“

„Bez problémů,“ kývl Dave.

John vytáhl z kapsy u kalhot klíčky od auta. „Já si vezmu dodávku, protože zítra ráno ji budeme potřebovat tady. Tohle je od malého žlutého mitsubishi; parkuje nahoře v ulici, zhruba sto metrů výš po levé straně.“

„Díky, Johne,“ sebral Dave klíčky a zvedl se. „Prozatím je všechno v pohodě, co?“

„Zaklepej to na dřevo,“ usmál se John, předklonil se a zlehka zabubnoval prsty na konferenčním stolku. „Dojeď v pořádku a zítra ať se vám s Leonem v autobazaru daří.“

31. NESHODY

07:59

Kerry se probudila se zrnky popcornu nalepenými k nohám. Sice uklidili, ale stejně je pořád nacházela na různých místech, včetně vlastní postele. Nespala ani pět hodin, ale zajímalo ji, jak mise pokračuje.

Ohlédla se po druhém lůžku a zjistila, že Lauren je už pryč. Vklouzla do umatlaných džín a trička ze včerejšího večera a tryskem pelášila do koupelny, kde se vyčurala a chvatně si vykloktala pusu ústní vodou. Lauren, Chloe a Johna našla u sledovacího zařízení v sousedním pokoji. Všichni tři měli sluchátka.

„Co jsem propásla?“

„Dobré ráno, Kerry,“ usmál se John. „Nic moc. Zatím jsme jenom málem ohluchli při menší domácí hádce.“

Lauren si vytáhla sluchátko z ucha a nabídla ho Kerry. „Je to vlastně hrozná sranda,“ vysvětlila. „Michael a Patricia se hádají, kdo odveze Charlotte do školky. Charlotte předvedla záchvat vzteku. Shodila ze stolu svou misku s vločkami a tatínkovi řekla, že je *hnusivej*.“

„Mike se zmínil, že Millie volala kvůli té stížnosti,“ dodala Chloe. „K ničemu se nepřiznal, ale rozhodně mu to vrtá hlavou.“

Kerry se vmáčkla na krajíček Laureniny židle a do ucha si zastrčila sluchátko pokryté molitanem. Přenos ze štěnice, kterou Dave nainstaloval do kuchyňského lustru, byl vynikající: slyšela i ty sebeslabší zvuky, jako třeba Charlottino broukání a motor běžící pračky.

08:25

Dave a James seděli v Palm Hillu za svým jídelním stolem a snídali sendviče se slaninou. James zrovna skončil se zdlouhavým vylíčením toho, co zažil předchozího večera s Kerry. Daveovi tím očividně moc nezaimponoval.

„Byla to úplná divočina, Dave,“ rozplýval se James nadšením. „Fakt nevím, kde se ve mně vzala ta odvaha, ale byla to ta nejlepší pusa, jakou jsem kdy zažil. Jako by mezi námi přeskočilo milion voltů, nebo tak. Ale teď už se mnou zase nemluví. Teda, mluví, ale jenom když má na to sama náladu… Co bych měl podle tebe udělat?“

Dave se rozvalil na židli a podrbal se pod logem *Prestižní autobazar Tarasov* na umaštěné košili s krátkým rukávem. „To je těžký,“ přemýšlel. „Chci říct, dala ti pusu, to znamená, že tě pořád ještě má ráda.“

James přikývl. „To si taky myslím.“

„A určitě se v té rovnici neobjevil nějaký další kluk?“

„Tedy, aspoň já o žádným nevím.“

„A odkopla tě a hodila ti boty na hlavu a děsně se dopálila, když jsi nabouchal chudáčkovi mrňavýmu Andymu?“ James opět přikývl.

„Mně osobně by za ty problémy nestála. A co ti vadí na Hannah?“

„Na Hannah mi nevadí nic, ale za pár dní odtud zmizíme, tak se nechci moc zamilovat.“

„To dává smysl,“ souhlasil Dave. „Jenom nechápu jednu věc; proč jsi tou Kerry tak posedlý? Uznávám, že je fajn, ale nic extra zvláštního na ní nevidím.“

James se zahryzl do kůrky svého sendviče a pokrčil rameny. „Nevím. Kerry mám prostě fakticky rád. Poznal jsi už někdy holku, do který jsi byl hrozně moc blázen a zaboha ji nemohl vyhnat z hlavy?“

„Ne,“ zasmál se Dave. „Napadá mě pár holek, co mohly tohle cítit ke mně, ale to se dá snadno pochopit.“

„Taky to mohl být úlet,“ dumal James. „Chápeš? Jako, že mě políbila impulzivně, i když se mnou už nechce nic dalšího mít. Nebo že by se chtěla vrátit a čekala, že teď já udělám další krok? Myslíš, že bych jí měl koupit dárek nebo s ní zkusit promluvit nebo tak něco?“

Dave se předklonil a zvedl ukazovák. James vzrušeně očekával, že uslyší řešení všech svých problémů.

„Víš, tady je hlavní jedna věc," pohrozil Dave jakoby prstem a odmlčel se, aby svému sdělení dodal na dramatičnosti. „Na tvůj milostný život hezky zvysoka kašlu."

James vztekle praštil pěstí do stolu. „Díky, *kamaráde*. Myslel jsem, že když jsi chodil s tolika děvčaty, pomůžeš mi to vyřešit."

Dave si se smíchem nacpal do pusy zbytek sendviče. „Padám do práce. Mám na starosti důležitější věci než tvůj vybouraný vztah s Kerry Changovou."

08:27

Patricie Patelová se vynořila na příjezdové cestě s Charlotte v náručí. Neměla potuchy, že v šedé dodávce zaparkované necelých dvacet metrů odsud sedí policista a tajně nahrává každý její pohyb.

Postavila Charlotte vedle stříbrného BMW a dala jí podržet krabici s obědem do školky, aby mohla upravit popruhy dětské autosedačky ve voze. Kdovíproč nebyly na svém obvyklém místě. Když Patricia dceru bezpečně připoutala na zadní sedadlo, sama si zacvakla bezpečnostní pás u volantu a otočila klíčky v zapalování.

V duplikátu BMW byl nainstalovaný mikrofon, takže všichni v hotelu slyšeli, co se v autě děje.

„*Do prdele!*" zavřískla Patricia a praštila otevřenou dlaní na volant.

„Mami!" zvedla Charlotte vyčítavě prstíček. „To je neslušný slovo!"

Patricia vystoupila z auta a tryskem se hnala zpátky k domu. „Michaeli, mohl bys skáknout ven a podívat se na auto? Nechce nastartovat."

Michael vyšel ven v boxerkách a látkových pantoflích.

„Řekla neslušný slovo, tatí," žalovala Charlottě, když se otec posadil za volant.

„Dospělí občas řeknou neslušné slovo, když je něco rozčílí, zlatíčko. Myslím, že se nám rozbilo auto, a to maminku dost hněvá."

„A spravíš to?"

„V autech se nevyznám, Charlotte. Budeme muset zavolat mechanika."

„Co je mechanik?"

Michael nechal dcerčinu otázku bez odpovědi; vystoupil z vozu a podíval se na manželčin kamenný obličej.

„Zavolám do Autoklubu," rozhodil Michael bezradně rukama. „Budeš na ně muset počkat."

„Proč *já*?" vybuchla Patricia dopáleně. „Nemůžu tady tvrdnout. Charlotte odvezu do školky autobusem a pak jsem objednaná ke kadeřnici."

„Ty máš dneska volno," připomínal Michael. „Já mám v půl jedenáctý v tom zatraceným komunitním centru schůzi občanských hlídek."

„Myslíš to hejno důchodců, co nemají na práci nic lepšího?"

„Jo, myslím," potvrdil Michael. „Ale jsem komunitní policajt, patří to k náplni mé práce!"

„Do té doby ti zbývají ještě dvě hodiny. Mechanik sem mezitím stoprocentně dorazí."

V autě kňourala Charlotte. „Mami, já chci vystoupit."

Michael zavrčel na manželku: „Tak dobře. Počkám na mechanika. Volný den máš sice *ty*, ale klidně odpal a běž se dát načesat. Svět by se nejspíš přestal otáčet, kdybys to nestihla, a čert vem naše auto, bez kterýho se neobejdeme."

„Vyndej mě!" zaječela Charlotte a růžovými teniskami kopala do opěradla před sebou.

„Však ono tě nezabije, když pro jednou zvedneš ten línej zadek a uděláš taky něco navíc!" štěkla Patricia, shýbla se do auta a rozepnula Charlottiny bezpečnostní popruhy.

08:51

Z šedé dodávky dolehl do hotelového apartmá Rayův hlas. „Základno, pozor. Vidím, jak Michael jde do domu."

Kerry s Lauren se pořád ještě mačkaly na jedné židli. John popadl mikrofon. „Díky, Rayi, rozumím. Chloe při tom telefonátu přepne linku."

„Slyšela jsem a přepnula jsem!" ohlásila Chloe. „Máme teď možnost odpovědět na každý z Michaelových telefonátů."

„CHERUB má vskutku *špičkovou* technologii," pronesla Lauren hlubokým hlasem jako komentátor televizního dokumentu.

John se na Lauren a Kerry přísně podíval. „Až přijmeme hovor, radši si ty legrácky odpusťte – a víte co, berte to jako rozkaz. A Lauren, ty nejsi ani oblečená, a Kerry, vlasy máš jak vrabčí hnízdo. Možná vás později budeme potřebovat, tak se sypejte dát do pořádku. Potom se běžte dolů najíst, než tam skončí s vydáváním snídaní."

Lauren se podívala na Johna. „A nemohly bychom tu *prosím* zůstat ještě chvíli a poslechnout si ten telefonát?"

„Nemohly!" odmítl John stroze. „Tohle není žádný chat na MTV nebo tak. Jsme na misi a každý děláme svou práci. A teď zmizte."

Děvčata trucovitě vyšla z pokoje a začala se dohadovat, která hupne do sprchy jako první.

„Okamžitě buďte zticha!" okřikl je John. „A nejste zas tak velké, abyste se nemohly osprchovat společně a ušetřit tak čas."

„Ale…," prskla Kerry zdráhavě.

„Představ si, kolik ušetříte vody!" zasmála se Chloe. „Prospějete životnímu prostředí."

Sotva se za dívkami zavřely dveře, začal vyzvánět telefon připojený na jeden z počítačů. Po třech zazvoněních Chloe nechala počítač odpovědět vzkazem, který nahrála už před pár dny.

„Haló, auto se mi…," vybuchl Michael Patel dřív, než si uvědomil, že mluví k přístroji.

„*Vítejte na pohotovostní lince Autoklubu. Omlouváme se, ale všichni naši operátoři jsou právě vytíženi. Na vašem telefonátu nám záleží a někdo z operátorů se vám bude věnovat ihned poté, co vyřídí záležitosti těch, kdo se dovolali před vámi. Pro snazší jednání si připravte svoje členské číslo…*"

„Pro*krista*pána!" zahulákal Michael, když se z linky ozvaly tóny rozverné klasické hudby. „Proč dneska lidi nemůžou ten telefon jen tak normálně zvednout?"

08:59

Leon dal Daveovi vlastní sadu klíčů od autobazaru. Při odemykání visacího zámku na vratech se Dave ohlédl po oranžové dodávce značky mercedes, který parkoval na protější straně ulice;

věděl, že zevnitř ho sleduje Greg Jackson, policista z protikorupčního oddělení.

Leon a Pete se v autobazaru skoro nikdy neobjevili dřív než ve čtvrt na deset, což znamenalo, že Daveovi zbývalo pár minut na poslední kontrolu. Odemkl Leonovu kancelář, napustil vodu do konvice a dal ji vařit. Potom z batohu vytáhl Palm Pilot a provedl diagnostiku všech pěti odposlouchávacích zařízení, která tam v průběhu minulého týdne nainstaloval. Trochu ho vyvedlo z míry, když zadal přístupový kód k první štěnici a zjistil, že signál je velmi slabý. Honem přepnul na ostatní čtyři zařízení, a ta byla kompletně hluchá.

Davea zachvátila panika. Tohle byla nejdůležitější lokace v celé té tajné operaci a jeden slabý audiosignál vycházející z přístřešku na nářadí zdaleka nestačil. Rozrušeně vyhlédl oknem a ujistil se, že ke stavební buňce se nikdo neblíží, načež z batohu vyndal dvousměrnou vysílačku.

„Johne, Chloe, mám tu příšerný průšvih."

V reproduktoru zapraskal Johnův hlas. „Dave, co se děje?"

„Přes svůj Palm Pilot jsem nezachytil jediný zvuk. Můžete je překontrolovat od vás?"

„Ano."

Po třiceti vteřinách zazněla Johnova odpověď.

„Všechny jsou němé," řekl nervózně.

„Já mám signál na jedničce," dodal Dave.

„Pokud nefunguje žádná štěnice, tak musí být problém s anténním zesilovačem, který vysílá signál k satelitu. Kam jsi ho schoval?"

„Na střechu kanceláře," vyhrkl Dave.

„Leon už přišel?"

Dave se podíval na hodinky. „Počítám, že se ukáže tak za osm deset minut."

„Co říkáš, stihl bys vylézt na střechu a dát to do pořádku?"

„Zkusit to můžu," souhlasil Dave, „ale jestli se objeví dřív, budu mít hodně co vysvětlovat."

„Ale jestli nezískáme nahrávku Leonova rozhovoru, tak akce uvízne na mrtvém bodě. Musíme to risknout."

Dave se s úzkostí mrkl na hodinky a Palm Pilot i vysílačku si strčil do kapsy kraťasů. Od vchodu do dvora přivlekl ke stavební buňce popelnici, stoupl si na víko a vytáhl se na vlnitý plech, který tvořil střechu.

Plazit se přes mech a ptačí trus nebylo nic příjemného, ale Dave aspoň identifikoval jádro problému: nějaký ožrala hodil na střechu kanceláře prázdnou láhev od vodky a vyrazil krátkou šedou tyč zesilovače z držáku.

Dave ji zacvakl na původní místo, z kapsy vylovil Palm Pilot a bleskově vyzkoušel frekvence všech pěti vysílačů. Fungovaly silně a správně.

Honem se začal plazit zpět k popelnici, aby se spustil na zem, když zahlédl Petea, jak vystupuje z místa spolujezdce, aby pro strýcův jaguár otevřel vrata. Nepřicházelo v úvahu, že by Dave mohl slézt ze střechy a uniknout přitom pozornosti.

09:07

John byl nadšený, když signální grafy ze štěnic v Tarasovově autobazaru vyjely opět do zelené plochy.

„Podle všeho to spravil," obrátil se ke Chloe. „Šikovný kluk."

Michael Patel čekal už devět minut a špačkoval pořád podrážděněji, zatímco záznamník dokola omílal svou smyčku. Chloe se konečně rozhodla vysvobodit ho z těch muk a popadla sluchátka, zapojená do počítače přímo před ní.

„Dobré ráno, u telefonu Chloe. Autoklub by se vám rád omluvil za to, že váš dnešní telefonát nepřijal okamžitě. Mohl byste mi nadiktovat svoje jméno a členské číslo, prosím?"

Zatímco Chloe zapisovala detaily problémů s Michaelovým autem, John se přesunul do ložnice. Rozepnul si košili, vykročil z kalhot a z šatníku vytáhl modro-žlutou uniformu zaměstnance Autoklubu.

32. PRŮŠVIH

09:11

Dave ležel připlácnutý na vlnité střeše s nosem nepříjemně blízko čerstvě rozpláclému ptačímu hovínku. Pete a Leon stáli u vrat a rozhlíželi se do obou stran ulice.

„Odemknout musel jedině Dave," zuřil Leon. „Nikdo jiný klíče nemá. Ale kam se ten mrňavý idiot vytratil?"

Dave slyšel pokračující hovor zdola, protože Pete zamířil za strýcem do kanceláře.

„Hele," vrčel Leon, „konvice je horká."

„Už jsem koukal i na záchod," hlásil Pete.

Dave se nemohl spustit dolů na popelnici, protože by ho zahlédli oknem. Uvědomil si, že má jedinou možnost: seskočit vzadu na zchátralý dvůr stavební firmy v sousedství. Sunul se opatrně, věděl, že od Leonovy a Peteovy hlavy ho dělí jen čtyřicet centimetrů a že plát vlnitého plechu zesiluje každý zvuk.

U zadního okraje střechy Dave spustil nohy dolů a potom seskočil do vysokého plevele. Jen o fous minul řadu zrezivělých plechovek od barvy, klopýtl kupředu a setřepl si většinu špíny z oblečení. Rozběhl se k ulici skloněný v předklonu, aby ho Leon či Pete drátěným plotem nezahlédli.

V dřevěné ohradě na přední straně dvora chyběly dvě plaňky. Dave se přesvědčil, že nikdo není poblíž, sešlapal pár trsů kousavých kopřiv, zatáhl břicho a škvírou se protáhl na ulici. Vzápětí si uvědomil, že potřebuje mít výmluvu, proč zmizel z autobazaru, takže se nerozběhl okamžitě zpátky, ale odskočil si do trafiky a se zatajeným dechem vystál frontu, aby koupil noviny a půl litru mléka.

O pár minut později se s nevinným výrazem v obličeji vloudal do dvora autobazaru a hned nato se z kanceláře vyřítil Leon.

„Brý ráno, šéfe," pozdravil Dave.

„Co ty jsi za kreténa?" hulákal Leon od prahu stavební buňky. „Švihej *dovnitř*!"

Dave vstoupil do kanceláře a přitom hrál hloupého. „Co je?“

Leon práskl dveřmi. „Co je? *Co je*? Přijedu sem a zjistím, že všude je odemčeno a ty ses někam odprdelil, *to je*! Je tady aut za sto tisíc liber. To ses pomátl, nebo kurva co?“

Dave zvedl krabici s mlékem. „Napadlo mě, že by nám během dne mohlo dojít.“

„Chceš říct, že nám ještě ani nedošlo?“ řval Leon. „To tě máma jako malýho pustila na hlavičku, nebo co? Naval klíče, okamžitě, slyšíš?“

„No tak, Leone. Prostě jsem se zapovídal s panem Singhem v trafice a kapku jsem ztratil pojem o čase. Klíče od všech aut jsou zamčený ve vašem trezoru a já byl pryč sotva pět minut!“

„Klíče!“ zopakoval Leon.

Dave z kapsy kraťasů vylovil klíče a podržel je před Leonem. „Vážně mě to mrzí, šéfe.“

„Nezapomeň, že máš sakra kliku!“ sykl Leon zuřivě a klíče Daveovi vyškubl. „Ještě jednou provedeš podobnou kravinu a letíš na minutu!“

„Jste ke mně moc hodný, Leone. Slibuju, že už se to nebude opakovat.“

Leon Davea vztekle odmávl. „Radši se vypař a koukej dělat něco užitečnýho, než se ale fakt *naštvu*. Vrhni se támhle na to mini. Včera odpoledne si ho otestoval jeden otrava a dozadu posadil svoje haranty. Okna jsou po nich celý zapatlaný.“

09:49

John zajel na příjezdovou cestu Patelových a stiskl klakson žluto-modré opravářské dodávky.

„Haló, pan Patel?“ houkl John, jenž vyskočil z vozu ve stejném okamžiku, kdy se z domovních dveří vynořil Michael. „To tenhle vůz vám dělá problémy?“

Michael přikývl. „Jo, manželka chtěla ráno odvézt dceru do školky a auto nenastartovalo. Trčí tu jak pant ve dveřích.“

„Pozorovali jste předtím nějaký náznak potíží? Vrzání, rachtání, vysoká spotřeba paliva?“

Michael zavrtěl hlavou. „To auto máme něco přes půl roku a tohle je první zádrhel, co se vyskytl.“

John přikývl a vzal si od Michaela klíčky od vozu. „Pěkný vozítka, tahle BMW, ale tu a tam se ta luxusní hejblátka zblázní; na druhou stranu, moc často se s tím neshledáváme.“

John se naklonil k volantu a stisknutím tlačítka otevřel kapotu. Pár minut se hrabal v motoru, šťouchal do měřidel a předstíral, že ví, co dělá; nakonec vzhlédl k Michaelovi.

„Boural ten vůz někdy?“ zeptal se ho.

Michael zavrtěl hlavou. „Aspoň já o tom nevím. Jak vás to napadlo?“

„Uvnitř je nacákaná spousta barvy, jako by ho někdo nově nasprejoval. Nechal jste si před koupí vozu udělat kontrolu mechaniky?“

„Nepovažoval jsem to za nutné. Ten dealer, co jsem auto od něho koupil, je můj starý kámoš.“

John se usmál; věděl, že v dodávce právě nahráli Michaelovo doznání, že se přátelí s Leonem Tarasovem.

„Na tomhle autě se s opravami sakra vyřádili,“ vysvětlil John. „Podívejte se sám. Vidíte tyhle šrouby na dně motorového prostoru?“

Michael se naklonil pod kapotu.

„Vidíte, jak se barva slila uvnitř hlavic šroubů? To by se v továrně nikdy nestalo, protože motor se usazuje až potom, co je karoserie nastříkaná. Znamená to, že někdy později byla velká část auta nastříknutá nově.“

Michael neskrýval šok. „O jak velkém poškození tu asi mluvíme?“

„To vám těžko povím přesně,“ pokrčil John rameny. „Každopádně tu vidím známky pořádné bouračky. Dovolíte, abych se podíval do kufru?“

„Samozřejmě,“ kývl Michael nervózně. „Proč?“

„Rád bych se přesvědčil, jestli tam jsou taky stopy po přestříknutí.“

John nakoukl pod víko kufru a udělal *áh-háh*.

„Pane Patele, musím se přiznat, že si ohledně historie vašeho auta začínám dělat velké starosti.“

John odtrhl růžek koberce, který pokrýval dno kufru, a odhalil tak cákance rudé barvy.

„Stříbrné auto se skvrnami červené barvy v kufru," nadhodil John podezřívavě.

Michael pracoval u policie dost dlouho, aby pochopil, co to znamená. „Chcete mi naznačit, že to auto je svařené ze dvou kusů?"

„Nebo něco hodně podobného," přikývl John a prstem přejížděl po hrbolu v místě, kde se zadní sloupek napojoval k prahu. „Tenhle svar vypadá spíš jako umělecké dílo nějakého strejdy v zastrčené autodílně než jako vysoce přesná práce robota v automobilce BMW."

Michael Patel ztěžka lapal po dechu a v obličeji jako by náhle pohubl.

„Předek vypadá, že byl silně přestříknutý původní stříbrnou metalízou, ale vzadu vidíme jasně části, které určitě patřily červenému vozu," pokračoval John. „Obávám se, že vůz tvoří dvě části různých BMW, která za sebou mají těžké bouračky. Dobré poloviny obou vozů někdo dost humpolácky svařil k sobě."

„Přesně vím, co tím chcete naznačit," sykl Michael trpce.

„Na tom voze odvedli obdivuhodný kus práce," dodal John. „Zvenčí není na karoserii vidět vůbec nic, ale věřím, že kdybyste ji nadzvedl heverem, dole byste stopy našel. Ta místa, co nejsou přímo na očích, bývají v podobných případech dost odfláknutá."

„Jsou to smrtící pasti, takhle svinsky slepený auta!" vrtěl hlavou Michael. „A v téhle kraksně jezdila moje manželka s dcerou…"

„Ano," souhlasil John. „Auta slepená ze dvou kusů nejsou ani zdaleka tak bezpečná jako originální vůz. Pokud byste se stal účastníkem nehody, celý ten krám by se snadno rozlomil vejpůl. Máte pořád ještě doklady o jeho koupi?"

„V domě mám kupní smlouvu. Ale, jak už jsem řekl, auto jsem koupil od člověka, o kterým jsem si myslel, že mu můžu důvěřovat. Pořád mi nejde do hlavy, že byl schopný mě takhle podrazit."

„O tomhle musím informovat policii," řekl John. „Nejspíš to auto dokážu zase zprovoznit, ale nechce se mi do toho. Takový vůz nemá na silnicích co dělat."

Michael rázem vypadal ještě vystresovaněji než dřív, což Johna potěšilo. Celý plán totiž stál na předpokladu, že Michaelovi se

nebude zamlouvat vyhlídka na to, že do jeho vztahu s Leonem Tarasovem bude šťourat policie.

„Ne, ne," vychrlil Michael zpanikařené a mával přitom pažemi. „Policie by tu byla zbytečná."

„Bohužel je to moje povinnost," vysvětloval John. „Jsem si jistý, že vy jste poctivý člověk, pane Patele, ale už jsme zažili pár případů, kdy si lidi snížili svou ztrátu tím, že nechali vůz opravit a pak ho prostřednictvím inzerátu prodali dál, jinému nic netušícímu zájemci. Zásadou Autoklubu je informovat policii pokaždé, když narazíme na potenciálně nebezpečné vozidlo."

„Ne," žadonil Michael už skoro zoufale. „Pochopte, já sám jsem policista. Ukážu vám služební průkaz."

Michael vběhl do domu a z kapsy bundy vylovil průkaz. Než se vrátil, stačil si vymyslet výmluvu.

„Víte," spustil, zatímco John si prohlížel průkaz. „Tohle se dostane na dopravní trestné činy na naši stanici. Kdyby se to prosáklo, budu všem pro smích, ale mám na dopravním kamaráda a ten mi pomůže zachovat si tvář, chápete?"

John se poškrábal na bradě, jako by se rozmýšlel. „No, pane Patele, mou povinností je ohlásit takový případ policii, a vy zřejmě *jste* policie."

„Správně." Michaelovi se zřejmě ulevilo. „A vsadím se, že pokud to uděláte tímhle způsobem, taky si ušetříte dost papírování."

John se zazubil. „No, trochu."

„Skvěle," kývl Michael.

„Hádám, že už se tady dál vlastně nemusím zdržovat," prohlásil John.

Michael mu potřásl rukou a John zamířil zpátky k opravářské dodávce. Sotva se rozjel, zvedl ze sousedního sedadla dvousměrnou vysílačku.

„Nahráli jste to všechno, Chloe?" zeptal se zvesela. „Myslíš, že jsem to odstartoval?"

Odpověděla rozesmátá Chloe: „Jo, zapálil jsi bombu! Hádám, že každou chvilku pan Patel vyrazí Leona Tarasova odbouchnout."

10:11

Lauren a Kerry vystoupily v sedmnáctém patře z výtahu. Lauren se držela za žaludek.

„Strašně jsem se přejedla," kňučela. „Už bych si přeci měla konečně pamatovat, že když je snídaně formou bufetu, tak nemusím sníst úplně všechno, co tam leží."

Obě děvčata byla viditelně vzrušená. Kerry vytáhla z kabelky klíč od pokoje a přitom odcvrnkla zrnko popcornu.

„Jak se kčertu dostalo až sem? Páni, James a jeho *pitomá* válka s popcornem!"

„Ale my s tím začaly," připomněla jí Lauren.

Kerry se s pobaveným úšklebkem opřela o těžké dveře. Sotva vkročily do sousedního pokoje, ztišily hlas pro případ, že by Chloe telefonovala nebo tak něco.

„Ahoj, holky. Už jste vymydlené a najedené?" zeptala se Chloe.

„*Pře*jedené," upřesnila Lauren. „Co všechno jsme propásly? John už odjel?"

„Už se dokonce zase vrací."

Kerry koukla na hodinky. „To šlo rychle. Takže Patel na ten fígl se svařeným autem skočil?"

„Spolkl návnadu i s navijákem a udicí!" zubila se Chloe. „Ten duplikát auta zabral úplně geniálně. Právě jsem nahrála Michaelův telefonát na Patriciin mobil. Je zrovna v kadeřnictví, takže nemohla tak moc vyvádět, ale dalo se poznat, že doslova šílí. Ječela na Michaela a poručila mu, ať okamžitě promluví s Leonem a chce těch sedmnáct tisíc zpátky. A poslechněte si tohle."

Chloe na monitoru posunula šipku hlasitost, takže z reproduktorů se ozvaly zvuky z domu Patelových.

„Tohle je živý přenos," vysvětlila Chloe.

Michael přecházel sem a tam, zuřivě oddechoval a tu a tam do něčeho praštil pěstí.

„Proč nevolá Leonovi nebo se za ním nerozjede?" divila se Lauren.

Chloe pokrčila rameny. „Hádám, že se snaží předem vymyslet, jak mu to nanést."

Na Chloeině monitoru vyskočil červený varovný obdélník: *Odposlech šest: Vytáčení*. Zlomek vteřiny poté, co Michael Patel vyťukal číslo, se objevilo na monitoru. Než vyťukal předčíslí a první dvě číslice, všichni věděli, že volá Tarasovovi.

Kerry se usmála na Lauren. „O kus couvni, začne ohňostroj.“

33. JISKŘENÍ

10:15

Z aukce jim do autobazaru dopravili dva bývalé taxíky a Dave jim zrovna luxoval polstrování, když Pete vykoukl z kanceláře, bezdrátový telefon u ucha. „Neviděls Leona?“

Dave ukázal na cihlovou kadibudku. Pete k ní došel a škvírou pode dveřmi podal telefon strýci. Leon odložil přílohu s dostihovými výsledky a shýbl se k podlaze pro aparát.

„Jo, tady Leon Tarasov.“

„Budeš mít sakra kliku, jestli tě *nezabiju*!“ řval Michael. „Právě tu byli z Autoklubu omrknout moje BMW a karoserie je svařená ze dvou aut!“

Michael měl tak vystresovaný hlas, že Leon ho nejdřív nepoznal. „Co kdybyste se uklidnil a začal od začátku, člověče? S kým to vlastně mluvím?“

„To jsem já, Leone, a právě jsem se změnil na tvou nejhorší noční můru.“

„Jo, Mikeu, to jsi ty? Co to do tebe, hernajs, vjelo?“

„Jako bys nevěděl. To BMW, cos mi prodal, je šunt. Mechanik odtrhl koberec v kufru a je samá červená barva. Ten druhý konec byl přestříknutý a po celý karoserii jsou svary!“

„Mikeu, ty mě vážně máš za takového pitomce, co by svařovaný auťák prodal policajtovi? Ten chlápek z Autoklubu musel být nějaký nováček, nebo co. To BMW jsem koupil od autosalonu, co měl moc velký zásoby a potřeboval se jich zbavit. Původně patřilo firmě a přišlo s kompletní dokumentací. Vlastní manželce jsem ho nekoupil jedině z toho důvodu, že jsem věděl, že přesně tohle vyhlížíš a že jsi kámoš.“

„*Nelži* mi, Leone. Mám přece oči, ne? Chci zpátky svých sedmnáct táců!“

„To už máš zase dluhy, Mikeu? Protože jestli se ze mě snažíš vyrazit prachy jen kvůli tomu, tak si můžeš ochcávat akorát sám sebe. Já ti na tohle neskočím.“

„Neštvi mě, Leone. Naúčtoval jsi mi sedmnáct tisíc za hromadu šrotu a sakra dobře to víš!“

Leonovi připadalo k nevíře, jak se ten den podělává. Seděl tam s kalhotami spuštěnými ke kotníkům a mnul si čelo. „Hele, Mikeu, fakt nemám páru, v čem vidíš problém. Tak se nejdřív zklidni a pak mi to pověz hezky od začátku.“

„To mi říkáš už *podruhý*! Chlápek z Autoklubu mi ukázal, co je pod kapotou. Odtrhl koberec a ukázal mi, že vnitřek je vysprejovaný červeně!“

„Mikeu, nevím, cos viděl, ale přísahám ti na život svých dětí, že jsem ti neprodal žádnou slepeninu. A teď přestaň řvát a zkusíme to spolu vyřešit. Jak dlouho máš to auto?“

„Necelých sedm měsíců.“

„Už jsi byl v servisu, na technický prohlídce?“

„Jojo, termín jsem asi už měl, ale nějak jsem si zatím nevyšetřil čas.“

„Fajn,“ kývl Leon, který se ovládal, aby vzteky nevybuchl. „Přísně vzato jsi už po záruce, ale jsi kámoš, tak to zkusím vyřešit. Znám šikovnýho maníka, co dělával pro autosalon BMW. Pošlu ho, aby ti auto omrkl, a dokonce zatáhnu i práci a odtah. Ty zacvakáš akorát za součástky.“

„Slyšel jsi *jediný* slovo z toho, co říkám, Leone? Tak snadno mi hubu nezacpeš! Prodal jsi mi dva kusy šrotu svařený dohromady na jednu smrtící past. Moje žena a dítě se mohly *zabít*! Být to někdo jiný než ty, už bych tam hnal kontrolu a policajty, aby ti rozcupovali každý auto ve kšeftě!

Teď dopoledne musím dřepět na schůzi v komunitním centru, ale hned jak to skončí, jedu k tobě do bazaru. Chci zpátky svých sedmnáct táců a potom tě už v životě nechci vidět! A už ode mě ani od žádnýho dalšího policajta z Palm Hillu nečekej jedinou laskavost!“

„Teda vážně, Mikeu, tobě nejspíš hrabe!“ zařval Leon, jemuž konečně ruply nervy. „Jsi policajt a máš manželku a dítě a chováš se

jako *stoprocentní* magor! Myslel jsem, že po té akci v kasinu se konečně dáš trochu do kupy!“

„No, radil bych ti mít ty peníze na stole, až se tam ukážu, Leone, jinak za sebe ksakru neručím!“

10:54

James měl být v pohotovosti, kdyby ho potřebovali nasadit na nějaký úkol, ale Hannah měla rodiče v práci, a tak ji nemohl odmítnout, když se objevila na prahu s čerstvě nalakovanými nehty na nohou a v upnutém černém tričku. Hannah měla chuť jít si zaplavat, ale James jí vysvětlil, že čeká na telefonát, takže se nakonec mazlili v jeho posteli a přitom poslouchali Daveovo cédéčko s Rolling Stones.

„Neber to,“ zaprosila Hannah, když zazvonil Jamesův mobil.

„Musím,“ zabručel James a odlepil se od ní. „Nejspíš je to můj opatrovník ze sociálky. Dělí mě akorát milimetry od zavření do děcáku, když jsem se nechal minulý týden tak hloupě sbalit.“

James popadl řinčící telefon a vyšel s ním do chodby.

„Johne,“ zašeptal. „Jak to jde?“

„Naprosto skvěle!“ jásal John. „Patel zavolal Tarasovovi. Teď si jdou navzájem po krku a na nahrávce máme už doznání k vyloupení kasina a korupci. Mike oznámil, že nejdřív jde na nějakou schůzi do komunitního centra a pak že se vypraví do autobazaru, aby tam udělal scénu. To ovšem znamená, že má pár hodin na to, aby vychladl, což je to poslední, oč v téhle věci máme zájem. Chloe musí vyšroubovat tlak na Tarasova. Ty zase vyrazíš do komunitního centra a naštveš Patela.“

„Jak?“

Po Johnové vysvětlení se James rozchechtal. „Fuj, to je hnusný, Johne.“

„Co je ti tak k smíchu?“ zeptala se Hannah, když se James vrátil do pokoje a zaklapl mobil.

„Nic,“ odbroukl James nervózně.

„Myslela jsem, že tvoje opatrovnice ze sociálky se jmenuje Zara.“

„No jasně.“

„Ale teď jsi mluvil s nějakým Johnem. A proč jsi musel odejít z pokoje?“

„Neslyšel jsem přes tu hudbu,“ objasnil James.

„Radši mi rovnou vyklop, co se děje, Jamesi. Ty se scházíš s někým jiným?“

„Neplácej blbosti…,“ utrhl se James, kterého už mrzelo, že si předtím nenašel nějakou šikovnou záminku, proč Hannah nepustit do bytu.

„Ty mi v něčem lžeš, Jamesi, a mně se to vůbec nelíbí!“

James se k ní navztekaně obrátil. „Hele, a já zase nemám rád, když mě *špehuješ*! Čistě pro tvoji informaci, byl to kámoš z doby, kdy jsem byl ještě u pěstounů. Teď s ním mám sraz dole ve West Endu.“

Hannah s načuřeným výrazem vklouzla do sandálků a zamířila ke vchodovým dveřím. „Jamesi, jestli chceš se mnou zacházet jako s debilem, tak si můžeš trhnout.“

James nechtěl Hannah nahněvat, ale potřeboval se jí co nejrychleji zbavit. „Hele, teď fakticky nemám čas. Brnknu ti později.“

Hannah se ve svém vzteklém úprku na vteřinku ohlédla. „Neobtěžuj se!“

Sotva zabouchly domovní dveře, James se rozběhl do kuchyně a našel dvě igelitové tašky ze samoobsluhy. Popadl klíče, mobil a vysílačku a pak se tryskem vyřítil na pavlač. Ještě tam zahlédl Hannah, jak si rozzuřeně odemyká dveře svého bytu a mizí uvnitř.

James letěl po schodišti do přízemí a v duchu si lámal hlavu, jestli si to u Hannah Clarkeové definitivně nepodělal. Před dvěma dny by ho to rozesmutnilo, ale pusa od Kerry to všechno změnila.

11:21

V hotelovém apartmá zatím z Chloe chvatně vyráběli policistku. Uniformu neměli, a i kdyby se narychlo dostali k jedné z těch, co měla Millie, stejně by neměli čas ji zkrátit na Chloeinu mnohem menší postavu. Daleko snazší bylo vyrobit služební průkaz. John měl s sebou krabici od bot plnou pouzder a razítek, s jejichž pomocí

dokázal vykouzlit všechny možné průkazy, od pohotovostního opraváře vodovodů až po kapitána královského loďstva.

Lauren svým digitálním fotoaparátem obstarala Chloeinu fotografii a Kerry zatím do šablony policejního průkazu vepsala jméno a služební číslo. Než se Chloe vynořila ze svého pokoje naproti přes chodbu, na sobě střevíce s nízkým podpatkem a obyčejnou modrou sukni, John jí průkaz vytiskl, ořízl a zalaminoval, načež ho zasunul do rozkládacího náprsního pouzdra s korunkou Metropolitní policie.

Davea nikdo nestihl upozornit, co se děje, proto ho zaskočil pohled na Chloe, která vjela na dvůr autobazaru ve žlutém mitsubishi, kterým včera večer odvážel Kerry do hotelu. Leon seběhl po schůdcích kanceláře se svým úsměvem vyhrazeným speciálně pro zákazníky.

„Dobrý den, kotě!“ zahlaholil Leon, když Chloe vystoupila z auta. „Copak byste ráda? Jestli hledáte něco většího než tuhle nákupní tašku, tak vám můžu nabídnout opravdu suprový zboží.“

Chloe si na střechu vozu položila kabelku. Hrabala se v ní a připadala si jako idiot. Kdovíproč měla dojem, že pravý policajt by to takhle nikdy neudělal.

„Seržantka Megan Handlerová,“ představila se Chloe a mávla otevřeným služebním průkazem. „Dopravní inspektorát, Bow Street.“

Leon rázem ztratil úsměv. „Co potřebujete, seržantko?“

„Jeden ptáček mi prozradil, že auta, co prodáváte, nemusejí být vždycky košer,“ objasnila Chloe.

„No tohle, to mě podrž,“ zabručel Leon a pokyvoval hlavou, jako by věděl své. „Kdopak by o to mohl mít zájem, no ne?“

Dave to poslouchal se skrývaným úsměvem. Nebyla to sice součást originálního plánu, ale rázem mu svitlo, že to je šikovný způsob, jak Patela a Tarasova poštvat proti sobě ještě víc.

„Nevadí, když se vám tady trochu porozhlédnu po zboží?“ zeptala se Chloe. „Máte povolení k prohlídce?“

„To nemám, ale jestli mě donutíte si ho obstarat, vrátím se se třemi uniformovanými policisty, a až se tady budou půl dne šťourat ve vozech, můžete se vsadit, že vám uteče hezkých pár kšeftíků.“

Leon ucouvl o krok a rozpřáhl paže. „Víte co, zlato: tak do toho, prohlížejte to tady, co hrdlo ráčí. Nenajdete tu vůbec nic křiváckýho.“

„Děkuji, pane Tarasove,“ kývla Chloe. „Oceňuji vaši ochotu ke spolupráci.“

Leon se do kanceláře ve stavební buňce vracel pořád ještě s tím falešným úsměvem, ale jakmile zavřel dveře, praštil pěstí do stolu a zamračeně se obrátil k Peteovi, jenž u počítače dělal účetnictví.

„Patel nejspíš zmagořil,“ sykl Leon. „Tahle děvenka je policajtka. Prý nás někdo napráskal.“

Pete se ohlédl od monitoru. „S tím BMW bylo všechno v pořádku, strejdo. Dostali jsme ho přímo od dealera bez jediného škrábnutí. Nějak si nedokážu představit, jakou boudu na nás Patel šije.“

Leon naštvaně pokrčil rameny. „Tak vítej do klubu, synovče. Vítej do podělanýho klubu.“

11:24

James spěchal do komunitního centra a cestou pozorně sledoval vše v příkopu. Konečně měl úspěch za zadním kolem lešenářské dodávky. Na ruku si navlékl obě igelitové tašky, rozhlédl se ulicí, aby se ujistil, že nikdo není poblíž, a snažil se nemyslet na to, co právě hodlá udělat.

Jednou teniskou si stoupl do příkopu a přidřepl. Když přiklopil dlaň na obří hromadu psího lejna, vyplašil tím nejmíň tucet ocelově modrých masařek. Zatímco se mu lejno hnusně mazalo po zakryté ruce, James druhou rukou obrátil igelitky naruby, takže se ocitlo na jejich dně.

34. SMRAD

12:08

Chloe prohlížela auta v Tarasovově autobazaru a John v hotelu zatím pokračoval s přípravou dalšího dějství komedie. Dozor nad počítači svěřil na pár minut Lauren a Kerry a relativně klidnou chvilku využil k tomu, aby si zaskočil do ložnice a svlékl křiklavou uniformu Autoklubu.

Chvilku nato, co se za ním zavřely dveře, zasvítil na monitoru před Lauren výstražný červený obdélník. *Mobil 3 – příchozí hovor*.

Lauren zpanikařila. „Mám přivolat Johna?“

„Jen ať se převlékne,“ řekla Kerry klidně. „Stačí, když překontroluješ komunikační spojení a ujistíš se, že telefonát se nahrává.“

Lauren klikla pravým tlačítkem myši a na monitoru vyskočil seznam parametrů. Kerry na jeden z nich ukázala.

„Tady, vidíš, automaticky se nahrává na pásek pět. Ty jenom do téhle kolonky zapíšeš čas a detaily.“

„Když u toho seděla Chloe, zdálo se to hrozně jednoduchý,“ povzdechla si Lauren, zatímco lovila propisovačku.

12:09

V hlavním sále komunitního centra v Palm Hillu stálo asi padesát židlí, ale obsazených bylo tak deset, dvanáct. Millie seděla v první řadě vedle Michaela Patela, zatímco úředník z radnice stál na pódiu a mluvil o *zajímavých návrzích* na zlepšení pouličního osvětlení čtvrti Palm Hill.

„Promiň, Mil,“ šeptl Michael šéfce, když z kapsy vylovil vibrující mobil a zjistil, že volá manželka. „Ale tohle radši vezmu.“

Michael se ohlásil do mobilu už cestou k lítačkám, kterými se ze sálu vycházelo na chodbu páchnoucí leštidlem. „Patricie, ahoj.“

„Tak tedy, co říkal Leon?“ vyhrkla napjatě.

„Zkusil mi zacpat hubu nějakými žvásty o tom, že pošle automechanika.“

„Chci, aby *všechny* ty peníze vrátil, Michaeli!“

„Hned po skončení porady tam jedu. Už jsem ho upozornil, že si má připravit plnou kupní cenu.“

„Nenech se od něho zahnat do kouta, Michaeli. Na toho hajzla víme dost, abychom ho mohli do lochu poslat na sakra dlouho.“

„To samozřejmě vím,“ přisvědčil Michael, „ale je to dvojsečné, nezapomínej. Musíme na to jít opatrně.“

„Charlotte se v tom vražedným krámu mohla *zabít*!“ běsnila Patricia. „Pořád mi připadá k nevíře, že svou holčičku jsme vozili v autě, co se normálně mohlo rozpadnout. Přísahám, že kdyby se mi teď Tarasov dostal do rukou, s největší radostí bych vzala kudlu a vrazila ji do něho.“

„Pat, ty přece víš, že to beru stejně,“ uklidňoval ji Michael. „Ale tyhle řeči nic neřeší.“

„No, a kdy ti skončí ta schůze? Kdy za Tarasovem zajedeš?“

„Děsně se to vleče, ještě nejsme ani v polovině programu.“

„A nemohl by ses omluvit?“

Michael se na pár vteřin zamyslel. „No… snad by to šlo.“

„Podle mě bys měl za Tarasovem zajet a vyřídit tu nepříjemnost co nejdřív.“

Michael přikývl. „Něco ti povím, Pat. Máš pravdu. Stejně nedokážu myslet na nic jinýho, když mám plnou hlavu toho podrazu. Namluvím Millie, že jsi volala, že Charlotte onemocněla, a tak ji musím vyzvednout ze školky.“

12:13

Kerry vpadla do Johnovy ložnice. „Michael Patel se chce omluvit ze schůze a rozjet se k Leonovi teď hned.“

„Kčertu!“ sykl John a vřítil se do sousední místnosti bez bot a s nezapnutou košilí. „Lauren, zavolej na bratrovu vysílačku a upozorni ho, že akce se rozjíždí. Kerry, ty brnkni Daveovi na mobil. Já nařídím Chloe, aby vyklidila pole co nejrychleji, a pak dám echo těm policistům v dodávce.“

12:14

James byl zrovna na pánských záchodcích v komunitním centru, když mu zavolala Lauren zprávu, že Michael jde na věc. James si honem osušil ruce a vyšel na chodbu, kde se kolem něho prořítil Michael, jenž ho nepoznal. James za ním zahnul za roh, ale pak se držel trochu zpátky, protože policista se hlavními lítačkami rozběhl na parkoviště.

Michael vytáhl z kapsy klíčky od policejní astry a odemkl. Když popadl kliku, aby otevřel dveře, ucítil, že konečky prstů mu projely skrz měkkou hmotu. Honem rukou ucukl a pak ho ovanul smrad. Šokované si uvědomil, že se právě pravou rukou zabořil do psího lejna, máznutého pod kliku.

James otevřenými dveřmi sledoval, jak Michael kopl do vozu a přitom vychrlil proud sprostých nadávek. Byla to sladká pomsta za tu bolestivou ránu do hlavy o střechu policejního vozu. Strčil do dveří a vyšel ven na slunce.

„Stalo se něco, pane?“ zakřenil se James z bezpečné vzdálenosti.

„*Ty!*“ štěkl Patel a vraždil Jamese pohledem. „Tohle jsi spískal ty?“

„Já, pane?“ zatvářil se James ublíženě. „Nemám páru, o čem to vlastně mluvíte.“

„Jen *počkej*!“ zařval Michael. „Teď se na tebe vykašlu, protože mám nějaký vyřizování, ale až se jednou večer budeš vracet ze školy, dva moji kámoši si tě naloží dozadu do dodávky. My ti ten úsměv vytlučeme z ksichtu jednou provždy. Ještě si na mě vzpomeneš, Jamesi Holmesi!“

James měl co dělat, aby se hlasitě nerozchechtal. „Ale nejdřív se ujistěte, aby vás tentokrát nezabírala kamera, pane. Můj právník tvrdí, že až vytáhneme to video, jak mi třískáte hlavou o auto, vykopnou vás od policie. A navíc vysoudím hezkých pár táců odškodnýho.“

„Ty si myslíš, kdovíjak nejsi *chytrej*!“ pěnil Patel; na krku mu naběhly žíly a vyvalené oči mu div nevyletěly z lebky.

„No, chytrej možná nejsem,“ pokrčil James rameny. „Ale aspoň nejsem umazanej od psího hovna.“

12:33

Michael se umyl na záchodcích v komunitním centru a tekuté mýdlo si na ruce stříkl snad dvacetkrát, ale když vztekle a nepovolenou rychlostí odbočoval hlídkovým vozem do autobazaru, stejně si pořád nepřipadal dost čistý. Pohled na Leonův jaguár bylo víc, než Mike dokázal skousnout. Před dobrzděním do něj narazil, postrčil jaguár až k cihlové kadibudce a roztřískl mu tak přední blinkr.

Ještě než Michael stačil otevřít dveře, z kanceláře se vyvalil rozběsněný Leon.

„Ty kreténe svinskej!“ vříkal Leon. „Na co si to tady kurva hraješ?“

„Máš moje prachy?“ pěnil Michael. „Hotově nebo šek, to je mi jedno, ale chci je *hned*!“

„Jaký prachy, Mikeu? Prodal jsem ti dobrý auto a ty na mě najednou zkoušíš podrazy. Žďímeš ze mě peníze, a navíc práskáš na dopravním inspektorátu!“

„Nic a nikoho jsem nepráskl.“

„Že ne? A to chceš, abych ti věřil, že když se tu dneska ráno objevila policajtka a chtěla si omrknout moje zboží, tak to byla obyčejná náhoda?“

„Já s tím vážně nemám nic společnýho, Leoně. Chci svých sedmnáct táců a pak si tě vymažu ze života.“

Leon namířil ukazovákem na otevřená vrata. „Vypadni odtud, Patele. Kašlu na to, že jsi policajt. Nechápu, co tím sleduješ, ale o sedmnáct tisíc mě neošidíš! Nedostaneš ani sedmnáct pencí!“

„V té kraksně se mi mohla *zabít* celá rodina!“ zavřeštěl Michael. Vystřelil zaťatou pěstí, ale ta neškodně přistála ve vrstvě sádla. Leon drapl Michaela za klopy, zády ho přirazil k hlídkovému vozu a obrovskou pěst mu zaryl do obličeje.

Leon s ustaraným výrazem v obličeji držel ochromeného policistu pod krkem. Pete šel na oběd, takže na dvoře autobazaru byl pouze Dave, ale podnik se nacházel na rušné ulici a incidentu doslova zázrakem nepřihlíželi další svědci.

Leon odvlekl Michaela do kanceláře. Zděšený Dave jen třeštil oči.

„Pomoz mi s ním do schodů!“ štěkl Leon nervózně.

„Leone, to je špatná věc!“ děsil se Dave.

„Hoď sebou, nestůj tam jako jelito!“

Dave popadl Michaela za kotníky.

„Ke stolu!“ hekal Leon pod tíhou policajtova těla, které táhl do kanceláře.

Leon žuchnul Michaelem do otáčivé židle. Napnul všechny síly, aby ho posadil zpříma, načež se obrátil k Daveovi.

„Koukni zmizet, synku.“

„Ale nezabijete ho, viďte?“ vyzvídal Dave ustrašeně a couval ke dveřím.

„Ve vlastním kanclu nevraždím,“ ujistil ho Leon popuzeně. „Jen hodíme menší řeč. Udělej si pauzu na oběd a cestou ven zamkni vrata. Nemám zájem, aby se mi tady zrovna teď courali zákazníci.“

Michael rozlepil třesoucí se víčka a nečekaně se vrhl po Leonovi. Mohutný muž ho srazil zpět na židli ve stejném okamžiku, kdy Dave vyšel ven.

„Ta tvoje vzteklá nátura ti jednou zničí život!“ utrhl se Leon na soupeře, z kapsy kalhot vytáhl kapesník a hodil ho na psací stůl.

Michael si jím otřel čůrky krve, které mu proudily z nosu.

„Sedmnáct táců, Leone.“

Leon se usmál. „Vzpomínáš si na studenou válku, Mikeu? Vzpomínáš na *vzájemně zaručené zničení*?“

Michael s dost nechápavým výrazem vyplivl do kapesníku chrchel krve.

„Rusové a Američani na sebe mířili tolika nukleárními zbraněmi, že si žádný z nich netroufl je použít. Kdyby je Amerikáni odpálili, Rusové by jim to oplatili navlas stejně. A tak se to má i se mnou a s tebou, Mikeu. Jeden na druhýho toho víme až moc. Jakmile po sobě navzájem začneme házet bláto a vyhrožovat si udáním, odskáčeme si to oba. Takže bych ti radil, že ať už na mě šiješ boudu, jakou chceš, abys to radši nechal definitivně plavat, jasný?“

„Charlotte mohla umřít!“ zavřískl Michael. „A jsou jí teprve tři!“

„Nezačínej s tím zase!“ zařval Leon a popadl se za spánky. „Fakt nechápu, proč ses kvůli tomu autu vyšrouboval do takový

nepříčetnosti, Michaeli. Ale ať je za tím kdovíco, musíš se naučit kapku sebeovládání. Když ti takhle ruply nervy naposledy, shodil jsi Willa Clarkea ze střechy. Vážně nechápu, kde po tom všem bereš drzost sem přijít a takhle mě vydírat. Kdybych se nepostaral, aby Falco zlikvidoval ta svědectví, nejspíš by sis kroutil doživotí."

Michael pohrdavě mávl rukou. „Falco nepatří jenom tobě. Ten starý páprda už vzal mnohem víc úplatků, než já měl teplých večeří."

„No, ale pro tebe by to neudělal!" odsekl Leon. „Falco tě nemůže ani cítit."

„Will Clarke nemá s tím autem vůbec nic společnýho!" štěkl Michael. „Okradl jsi mě!"

Leon strčil Michaelovi pěst přímo pod nos. „Ještě slovo o tom autě a přísahám, že ti vytluču zuby z hlavy. To BMW bylo *bezvadný a čistý*, a teď už je po záruce. Vypadni odtud, Mikeu. Naprdel se do svýho hlídkovýho vozejčku a už se víckrát nevracej. A jestli tě ještě někdy napadne posílat mi sem svý policajtský kámoše, nezapomeň, že jakmile začneš s tímhle, tak hlavu na špalku máš stejně jako já!"

35. FALCO

12:46

„Přetoč to nazpátek. Tuhle část si chci poslechnout znovu!“ poručil John.

Lauren pohnula kontrolkou zabudovanou do klávesnice a z reproduktorů opět zazněl Leonův hlas.

„*…ruply nervy naposledy, shodil jsi Willa Clarkea ze střechy. Vážně nechápu, kde po tom všem bereš drzost sem přijít a takhle mé vydírat. Kdybych se nepostaral, aby Falco zlikvidoval ta svědectví, nejspíš by sis kroutil doživotí.*“

Michael: „*Falco nepatří jenom tobě. Ten starý páprda už vzal víc úplatků, než já měl teplých večeří.*“

Leon: „*No, ale pro tebe by to neudělal! Falco tě nemůže ani cítit.*“

Michael: „*Will Clarke nemá s tím autem vůbec nic společnýho! Okradl jsi mě!*“

Lauren ťukla do tlačítka stop. „Byla bych radši, kdyby se přiznal a nemlel pořád jen o tom autě.“

John se usmál. „Lauren, až budeš v téhle branži stejně dlouho jako já, přestaneš očekávat, že věci jsou až *takhle* jednoduché. Nicméně Leonovo tvrzení je slušně silný důkaz a Michael se ho ani nesnažil popřít.“

„Jméno Falco mi zní povědomě,“ zamyslela se Kerry. „Určitě jsem na něj narazila v některých dokumentech.“

John pokrčil rameny. „Pokud myslíš, žes to někde viděla, tak se do těch lejster podívej. Já zkusím zavolat Millie.“

John popadl telefon a Kerry zatím letěla do sousedního pokoje, aby se prohrabala spisy na vozíku.

„Millie,“ řekl John, když zvedla sluchátko. „Co ti říká jméno Falco?“

„Vydrž, jsem pořád ještě v komunitním centru,“ špitla Millie, která se ze schůze plížila ven na chodbu. „Alan Falco pracoval na

zvlášť závažných trestných činech na oddělení v Palm Hillu. Nebyl to nejgeniálnější policajt na světě, ale mně připadal jako docela milý dědula. Před Vánoci šel do důchodu.“

K Johnovi se přiřítila Kerry s otevřeným spisem. John si odtáhl telefon od ucha. „Co je?“

„Našla jsem to,“ chrlila Kerry. „Alan Falco musel být ten druhý policista, co se objevil na místě činu po Michaelu Patelovi. Vyslechl svědkyni – dívku jménem Jane Cunninghamová – a několik lidí, kteří byli v okolních bytech.“

„Leon se zmínil, že Falco dostal zaplaceno za to, že výpovědi svědků upraví,“ připomněla Lauren.

„Možná je pozměnil,“ řekl John, „nebo vyřadil všechny, které obsahovaly inkriminující informace.“

John si opět přitiskl sluchátko k uchu. „Děkuji, Millie, musím už jít. Jak to vypadá, na něco jsme kápli. Budeme v kontaktu.“

„Hele, tady,“ vyjekla Kerry a prstem poklepala na spis. „V Janeině výpovědi stojí, že parta kluků štípla Hannah sandál a pak si ho mezi sebou házeli.“

„A co má být?“ nechápala Lauren.

„No, a kde je jejich výpověď?“

Lauren se naklonila Kerry přes rameno a ukázala na další odstavec. „Stojí tady, že všichni kluci utekli, když tělo dopadlo na zem.“

„To jo,“ souhlasila Kerry. „Ale byli to místní kluci a nejspíš na to, co se stalo, měli lepší výhled než ostatní svědci. Nemohl by někdo zjistit, kdo tam byl, a pak se jich zeptat, co viděli?“

John přikývl. „Myslím, že máš pravdu, Kerry. Musíme ty chlapce najít a v té věci je vyslechnout.“

14:21

Stará paní zahákla nejdřív bezpečnostní řetěz a až potom opatrně pootevřela dveře.

„Paní Cunninghamová?“ otázala se Millie a ukázala služební průkaz. „Hledám vaši vnučku Jane. Je doma?“

Paní Cunninghamová byla nezdravě bledá a ruce se jí nezvladatelně třásly. „Jane si jen odskočila něco koupit,“ zasípala.

„Myslím, že se musí ukázat každou minutku. Chcete na ni počkat uvnitř?“

„Ano,“ souhlasila Millie.

„Nezapletla se snad do něčeho, nebo jo?“

Millie zavrtěla hlavou a s chlácholivým úsměvem vešla do chodby. „Musím jí jenom položit pár otázek ohledně incidentu z loňského srpna.“

„Myslíte toho chlapce na střeše?“ ujistila se paní Cunninghamová.

Millie přikývla a vstoupila do obývacího pokoje. Stará paní se usadila do křesla. Vedle ní stála kyslíková bomba a na stolku půl tuctu lahviček s léky.

„Jen se nestyďte a uvařte si čaj, paní. Já bohužel toho moc nezvládnu, aspoň v těchhle vedrech ne.“

„Vaše vnučka se o vás stará sama?“

Stará paní se usmála. „Namouduši nevím, co bych si bez ní počala.“

Po pár minutách se objevila Jane. Vlekla tři igelitky a vypadala docela uštvaně. Nejdřív chtěla uložit nákup do ledničky, takže Millie s ní mluvila v kuchyni, kde dívka nákupy vybalovala.

„Tohle je výpověď, kterou jsi učinila před rokem,“ začala Millie a položila fotokopii svědectví na jídelní stůl. „Zmínila ses, že tam parta kluků hrála fotbal. Kolik jich asi bylo?“

Jane pokrčila rameny. „Tak sedm nebo osm, myslím.“

„Tvrdila jsi, že utekli, ale nevidělas později, že by některý z nich taky vypovídal, co se stalo?“

„Myslím, že je vyslechli všechny,“ přikývla Jane. „Jeden z nich – hubený prcek – nějak v tom chumlu do někoho vrazil a skončil se zakrváceným nosem. Ostatní se kolem něho na chvíli zdrželi. A pak stoprocentně řekli policajtovi, co viděli.“

„Michaelu Patelovi?“

Jane zavrtěla hlavou. „Patel zůstal s mou kámoškou Hannah. Will byl její bratranec, a tak se složila. Ale proč to všechno zase vyhrabáváte? Stalo se to už *před rokem*!“

Millie věděla, jak rychle se šíří drby, takže si pravdu nechala pro sebe. „Je to běžné doplnění údajů, vyjasnění detailů, abychom mohli

spis poslat do archivu. Teď ale nemůžu přijít na důvod, proč ze spisu zmizely všechny výpovědi těch kluků. Podle toho, co říkáš, je policie určitě vyslechla, ale my záznamy nenašli. Nepamatuješ si náhodou jméno aspoň jednoho chlapce?“

Jane se zatvářila bezradně. „Hele, fakt mě to mrzí, jsou to normálně kluci ze sídliště, co se tady pořád někde flinkají, ale nijak blíž je neznám.“

„A nemáš aspoň představu, kde některý z nich bydlí?“

„A jo, to zase jo,“ kývla Jane a vítězoslavně se usmála. „Jeden z nich byl Kevin Milligan. Bydlí nad naším starým bytem v činžáku číslo šest. Vždycky děsně vytáčel babičku, protože napouštěl vodu do balónků a házel je shora na naši pavlač.“

14:50

„Ach bože!“ vykřikla maminka Kevina Milligana, když otevřela dveře bytu. „Co ten lotr vyvedl tentokrát? *KEVINE*, nakluš sem!“

„Ne, nic nevyvedl,“ usmála se Millie, když se ze svého pokoje vynořil vyjukaný desetiletý kluk v ragbyové košili.

„Ahoj, Kevine,“ řekla Millie vlídně a vstoupila do bytu. „Směla bych ti položit pár otázek o tom, jak to loni bylo tenkrát, když Will Clarke spadl ze střechy? Snad tě to moc nerozruší, doufám?“

„Vůbec!“ zavrhl Kevin rázně možnost, že by byl měkkota.

Millie si všimla, že z pokoje vykukuje další hlava.

„To je Adrian, jeho zločinecký parťák,“ vysvětlila paní Milliganová s úsměvem a zavřela dveře na pavlač. „Tehdy tam byl taky.“

„Výborně,“ řekla Millie. „Můžu se zeptat vás obou. Nemělo by to trvat dlouho.“

Kevin odvedl Millie do dětského pokoje. Na koberci byla rozložená autodráha a sáčky s čipsy. Millie se posadila na okraj Kevinovy přikrývky a jeho maminka zůstala stát ve dveřích.

„Jak se zdá, tvoje výpověď se ztratila,“ objasnila Millie. „Ráda bych se tedy zeptala, jestli si nevzpomínáš, zda jsi něco viděl.“

„Neviděl jsem nic víc, než jak ten kluk žuchnul na zem,“ vysvětlil Kevin. „Začal jsem zdrhat, ale zpoza rohu se vyřítil ten policajt a porazil mě.“

„Který policista?“

„Ten Ind.“

„Seržant Patel?“

Kevin přikývl. „Jo, sbíhal po schodišti dolů.“

Millie si uvědomila, že kápla na důležitý detail: Michael celou tu dobu tvrdil, že právě přijel na parkoviště a vystupoval z vozu, když zaslechl Hannah křičet.

„A co ty, Adriane? Co jsi viděl ty?“

„Viděl jsem padat toho kluka. A pak jsem zvedl hlavu a měl jsem dojem, že na střeše je ještě někdo.“

„Vážně?“ ujišťovala se Millie.

Paní Milliganová se zatvářila nechápavě. „Víš určitě, že jsi někoho zahlédl, broučku? V novinách a tak přece tvrdili, že to byla nehoda.“

„No, nebyl jsem si *úplně* jistý, protože to byl jenom mžik. Ale *připadalo* mi, že tam nahoře je člověk nebo něco.“

„A co tvoji kamarádi?“ naléhala Millie. „Byl jsi jediný, kdo si myslel, že něco zahlédl?“

Adrian zavrtěl hlavou. „To ne, paní. Robert to viděl taky ,. My oba se shodli, že máme dojem, jako bychom tam něco zahlídli.“

15:18

James požádal, jestli se smí vrátit do hotelu, kde by měl mnohem lepší přehled o všem, co se děje, ale John mu nařídil zůstat v Palm Hillu pro případ, že by se seběhlo něco nečekaného.

Plácl sebou na postel a poslouchal vzkazy poletující sem a tam obousměrnou vysílačkou. Párkrát zavolal Lauren, aby zjistil nejnovější vývoj. Pověděla mu o tom, jak Alan Falco ztratil výpovědi chlapců a že John a Ray McLad teď jedou za ním domů.

James se cítil mizerně, že se fláká úplně mimo hlavní vír vzrušujících událostí. Uvědomil si, že mise se blíží ke konci, a zkusil si představit, jestli Kyle a ostatní ho budou pořád ještě ignorovat, až se vrátí do kampusu.

Pak si vzpomněl na Hannah a poslal jí zprávu, že se omlouvá, jak se k ní předtím choval. Neodpověděla.

15:52

Po odchodu do penze se Alan Falco a jeho manželka přestěhovali do Southendu na essexském pobřeží. Johnu a Rayovi to tam z východního Londýna trvalo čtyřicet minut.

„Pěkný dům," poznamenal John, když šli po domovním schodišti ke vchodu.

Ray ukázal na samolepku na zadním okně Falcová auta:

Další spokojený zákazník *PRESTIŽNÍHO AUTOBAZARU TARASOV*.

Když na zvonění nikdo nereagoval, John se vytáhl na špičky a přes zeď nakoukl do zahrady za domem. Vzápětí ho vylekal soused, který přes plot na celé kolo zahulákal: „Starý brach je trochu nahluchlý. Najdete ho venku ve skleníku."

„Díky," usmál se John.

Otevřel dřevěnou zahradní branku. Ray šel za ním přes úhledně posekaný trávník až do skleníku přeplněného květinami.

„Pan Falco?" zeptal se John hlasitě.

Falcovi se teprve blížila šedesátka, ale vypadal mnohem starší. Šedivé vousy, rozhalenka a kšandy vysvětlovaly, proč podle Millie vypadal jako „milý dědula".

„Nádherné květiny," poznamenal John. „Určitě vám dají moře práce."

Falco se zakřenil. „Však na to taky mám spoustu času, pane…?"

John nechal Raye, aby ukázal služební průkaz. „Jsem inspektor McLad z protikorupčního. Můj kolega se jmenuje Jones."

„Protikorupční," nepřestával se usmívat Falco. „Copak, zlobil jsem snad?"

„Svědecké výpovědi ohledně smrti Willa Clarkea," šel McLad rovnou k věci. „Vzpomínáte si, že jste nějaké zapisoval?"

„Nebo že jste přijal úplatek od Leona Tarasova, abyste je ztratil?" dodal John.

Důchodci doslova zkameněl obličej. John vytáhl z kapsy kazetový přehrávač a stiskl tlačítko play.

„Fakt nechápu, proč ses kvůli tomu autu vyšrouboval do takový nepříčetnosti, Michaeli. Ale ať je za tím kdovíco, musíš se naučit kapku sebeovládání. Když ti takhle ruply nervy naposledy, shodil jsi

Willa Clarkea ze střechy. Vážně nechápu, kde po tom všem bereš drzost sem přijít a takhle mě vydírat. Kdybych se nepostaral, aby Falco zlikvidoval ta svědectví, nejspíš by sis kroutil doživotí.“

Falco nevěděl, kam s očima.

Ray se zazubil zle jako člověk, který si sakra dobře uvědomuje, že drží svou oběť za koule. „Pane Falco, shromáždili jsme řadu pádných důkazů, že Michael Patel zabil Willa Clarkea. Nejspíš jich máme dost, abychom dosáhli odsouzení. Ale pokud byste u soudu vystoupil jako svědek a přiznal, že jste přijal peníze od Leona Tarasova za to, že Michaela Patela budete krýt, pak by obžaloba byla neprůstřelná.“

Falco si uvědomil, že mu nabízejí dohodu, jež by ho zachránila před strávením zbytku života za mřížemi. Volil přepečlivě slova pro případ, že by si John nebo Ray ten rozhovor tajně nahrávali.

„Teoreticky, *kdyby* existovala možnost, jak bych vám dvěma pánům mohl pomoci, pak bych vyžadoval *absolutní* imunitu. A nejenom v tomhle případě, ale pro všechny věci, které by vyšly najevo v důsledku vyšetřování korupce na policejní stanici v Palm Hillu.“

16:18

Millie Kentnerová a Greg Jackson zamířili na policejní stanici v Palm Hillu. Byli přesvědčeni, že mají pohromadě všechny důkazy, co potřebovali. Byly to:

(1) Dva chlapci, kteří tvrdili, že na střeše viděli člověka.
(2) Dalšího chlapce, který se srazil s Michaelem Patelem, sbíhajícím ze schodů.
(3) Michaelova podezřelá manipulace s Willovým jednoznačně mrtvým tělem.
(4) Záznam hádky, kde Michael a Leon otevřeně mluví o vraždě.
(5) A co bylo hlavní, ochota Alana Falka dosvědčit, že Leon mu zaplatil za likvidaci výpovědí zmíněných chlapců ohledně Willovy smrti.

Dvojice vešla do kanceláře komunitní policie v druhém patře a našla Michaela, jak stojí u kopírky.

„Michaeli!“ zvolala Millie s přátelským úsměvem. „Mohl bys na moment ke mně do kanceláře? Mám tady Grega Jacksona z protikorupčního a kontrolního.“

„James Holmes a kontrolní,“ zasténal Michael. „Přesně to mi dneska ještě chybělo.“

„Co se ti stalo s nosem?“ divila se Millie, když seržanta odváděla k sobě.

„Naboural jsem do dveří.“

Millie se posadila na židli a vzápětí Greg vytáhl od opasku pouta a začal odříkávat.

„Michaeli Patele, zatýkám vás pro podezření z vraždy Willa Clarkea. Nemusíte nic říkat, ale pokud cokoliv řeknete, můžeme to zaznamenat a používat jako důkaz proti vám…“

Michael vypadal šokované. Millie se podívala na hodinky. Na druhém konci Palm Hillu dva uniformovaní policisté v hlídkovém voze jeli do autobazaru zatknout Leona Tarasova.

36. SRDCE

20:30

Jamesovy a Daveovy věci se měly do kampusu CHERUB přepravit v šedé sledovací dodávce. John zrovna pomáhal Jamesovi snést všechno před dům, když Jamese na pavlači potkala Liza Tarasovová. „Co se děje, Jamesi?“

James držel přenosnou televizi. „Policajti zatkli Davea současně s Petem a Leonem, takže se vrátím do děcáku.“

„Natrvalo?“

„Asi jo,“ přikývl James vážně. „Mojí sociální pracovnici ruply nervy. Směl jsem s bráchou bydlet jedině za podmínky, že se budeme chovat slušně, a ještě tu nejsme ani měsíc a už nás oba sbalili. Dave je beztak v podmínce, takže s jeho propuštěním nebudou nijak chvátat, a já tu bydlet úplně sám nesmím.“

„To je vážně škoda,“ zalitovala Liza. „Mít vás tady bylo fajn. Hned to bylo veselejší.“

Televize těžkla Jamesovi v pažích, takže ji postavil na podlahu mezi ně. „Mám dojem, že dneska ráno jsem naštval Hannah. Poslal jsem jí zprávu, ale neodpověděla.“

Liza přikývla. „Hannah mi volala, takže to všechno vím. Radím ti, abys jí nezahýbal. V posledním roce si toho užila až nad hlavu.“

James pokrčil rameny. „Bude pro ni lepší, když jí vymáznu ze života.“

„Podle mě tě má stejně ráda.“

„Jo, ale já budu v děcáku. Za pár týdnů mě přešupačí někam k pěstounům, a to může být kdovíkde. Lip to nechat takhle; však víš, vzpomínka a podobně.“

Z bytu se vynořil John se sportovními taškami plnými Daveova oblečení.

„Tak pojď, Jamesi. Pomoz mi s tím ven.“

James se smutně podíval na Lizu. „Radši poběžím. Vyřiď Hannah, že na ni nikdy nezapomenu, platí?“

Zatímco zvedal televizor, Liza přikývla. „Vyřídím.“

„Jo, a Max je doma?“ vzpomněl si ještě James. „Co myslíš, měl bych k vám nakouknout a rozloučit se s ním?“

„To bych nedělala,“ zavrtěla Liza hlavou. „U nás je teď hotový blázinec. Max se může uplakat kvůli tomu, že zabásli strejdu Leona i Petea. Teta Saša je úplně na dně, protože Sonja s ní odstartovala děsnou hádku a křičela, že za všechno může strejda Leon.“

James se pousmál. „Tím se vysvětluje, proč se flinkáš tady venku. S tvým strejdou mě to mrzí.“

„Sonja má pravdu v jedny věci,“ pokrčila Liza rameny. „Strejda Leon je jako z teflonu, nikdy se na něho nic nepřilepí. Nejspíš bude za pár hodin doma.“

„To doufám,“ lhal James. „A hele, tohle musím hodit dolů, jinak si utrhnu záda.“

„Jo, tak později, Jamesi,“ kývla Liza, když se s televizorem v náruči kolébal ke schodišti.

ČTVRTEK, 00:02

James seděl v dodávce, která po M11 jela směrem ke kampusu, když mu zazvonil mobil: *Hannah*. Díval se na displej a představoval si Hannah, jak leží v posteli a lávové lampy ji ozařují až po oranžově nalakované nehty na nohou. Zajímalo by ho, jakou má náladu a co mu asi chce povědět, ale hovor nepřijal. Když pak mobil utichl, James vysunul baterii, vytáhl SIM kartu a rozlomil ji na dva kusy.

„Další telefonní číslo, co si nemusím pamatovat,“ zazubil se James na Johna, ale uvnitř cítil smutek.

John přikývl, aniž by odtrhl pohled od kalných pruhů dálnice. Oči měl napuchlé, jako kdyby mu chyběl pořádný celonoční spánek.

James ze zadní kapsy džin vylovil nylonovou peněženku a otevřel suchý zip. Z malé kapsičky na zip vytáhl SIM kartu, kterou používal v kampusu, a vsunul ji do mobilu. Zapnul ho a podíval se na došlé zprávy – které Lauren už před měsíci změnila na „*Protroubu*“ – a projel seznamem uložených jmen: *Bruce, Gal, Connor, Gab, Kerry, Kyle, Lauren, Mo, Shak*. Znamenalo to pro něho šok.

Kromě Lauren s ním nikdo z celého seznamu nemluvil. Najel na Kerryino číslo a uvažoval, jestli jí poslat textovku. Ta pusa před

dvěma dny zafungovala, a tak ho napadlo, že by to za zkoušku stálo. Ale co napsat?

Vyťukal *PROMIŇ*, vymazal to, napsal znovu totéž. Když slovo opět vymazal, napsal polovičku *OMLOUVÁM SE,* ale pak usoudil, že to zní moc nafoukaně. Chtěl Kerry říct, že v něm probouzí něco, co nikdo jiný nedokáže. Ze sice není nejmilejší ani nejkrásnější holka na světě, ale že on o ni stojí nejvíc na světě.

James si uvědomil, co chce říct ve skutečnosti, a napsal: *KERRY, MILUJU TĚ*.

Celou minutu pak držel palec na tlačítku send, než našel dost odvahy zprávu odeslat.

00:18

Jamesovi pípl telefon. Na displeji zasvítila obálka. *1 SMS od Kerry.*

MUSÍME SI PROMLUVIT:)
CAU U SNÍDANÉ. K

EPILOG

POLICAJTI

Konec vyšetřování případu Leona Tarasova agenty CHERUB znamenal začátek kariéry pro RAYE MCLADA a GREGA JACKSONA z protikorupčního policejního oddělení (CIB).

Vyšetřování trvalo ještě šest měsíců a shromáždilo důkazy proti patnácti zkorumpovaným policistům, kteří na oddělení v Palm Hillu působili během posledních dvaceti let.

Pět z oněch patnácti muselo rezignovat. Devět dalších bylo zatčeno a obviněno ze závažných trestných činů korupce, jako je braní úplatků, pozměňování důkazů a vybírání výpalného ve spolupráci s Leonem Tarasovem.

Jeden z těchto policistů byl zbaven všech obvinění. Zbylých osm bylo odsouzeno k trestům vězení v rozmezí dvou až devět let.

ALAN FALCO, ten jediný policista, nebyl z ničeho obviněn. Jeho svědectví bylo nezbytné a rozhodující pro úspěšné odsouzení jeho bývalých kolegů. Falco se musel odstěhovat ze svého domu v Southendu poté, co dostal řadu anonymních výhrůžek, zapálili mu auto a jednou po probuzení našel na skleníku nasprejované slovo *práskač*.

* * *

Millie Kentnerová byla tak rozčarovaná ze své policejní kariéry, že si vzala dvouměsíční dovolenou. Když posléze zvážila všechny možnosti – včetně nabídky stát se rádcem v CHERUB – rozhodla se Millie dál pracovat pro Metropolitní policii. S úspěchem požádala o přeřazení do protikorupčního oddělení a v současnosti velí jednotce tajných agentů, specializovaných na odhalování korupce mezi policisty.

LUPIČI

LEON TARASOV a MICHAEL PATEL byli obviněni z vloupání do kasina U Zlatého slunce a z následné vraždy WILLA CLARKEA.

Krátce před zahájením soudu a tváří v tvář neprůstřelným důkazům se Leon Tarasov doznal k vloupání a ke třem dalším trestným činům souvisejícím se zametením stop po vraždě Willa Clarkea. Dostal dvanáct let nepodmíněně.

Michael Patel trval na své nevině. Po třítýdenním soudním procesu ho porota shledala vinným z loupeže v kasinu i z vraždy. Soudkyně Willovu vraždu popsala jako „*nejodpornější zločin spáchaný policistou přímo ve službě*“. Michaelovi doporučila, ať nežádá o podmínečné propuštění dřív, dokud si neodkroutí aspoň osmnáct let ze svého doživotního trestu.

V průběhu soudního procesu použila obžaloba nahrávky pořízené CHERUB, ale byly prezentované jako důkazy, které sebrala Millie Kentnerová a protikorupční policejní tým. Role, kterou v této operaci sehrál CHERUB, nikdy nevyšla najevo. Leon i Michael měli sice podezření, že v den svého zatčení se stali objekty manipulace, ale nemohli nic dokázat.

Existovalo podezření, ovšem nepodložené důkazy, že při loupeži v kasinu U Zlatého slunce sehrála důležitou roli i PATRICIA PATELOVÁ. Byla však obviněna z toho, že pomáhala vyprat dvě stě dvacet tisíc liber v hotovosti – manželův jednotřetinový podíl ze zisku loupeže. Vzhledem k péči o malou dceru a k doposud čistému trestnímu rejstříku Patricia vyvázla jen s dvouletou podmínkou.

Během doby, kdy policie vyslýchala Patricii i Michaela, začalo její BMW jako zázrakem bezchybně fungovat.

PJOTR TARASOV (PETE) byl krátce vyslýchán kvůli loupeži a pak propuštěn bez obvinění. Rozhodl se nejít na univerzitu a v současnosti s tetou Sašou vede rodinné podnikání.

ERIC CRISP, třetí údajný spolupachatel loupeže, nebyl dosud vypátrán. Policie na něho vydala zatykač a věří, že časem ho také dopadne.

ZÁVĚR

Štěnice, které James Adams a Shakeel Dajani nastrčili do auta a kanceláře GEORGE STEINA, umožnily získat jisté informace o teroristické organizaci známé pod názvem Zachraň Zemi. Byl to jen nepatrný střípek probíhajícího vyšetřování, na němž spolupracovaly desítky tajných služeb na celém světě.

JAMES ADAMS po návratu do kampusu zjistil, že nesmiřitelnost jeho kamarádů začíná polevovat. Jako první prolomili ledy Kyle a Bruce, protože sami byli v průšvizích jako doma. Většina ostatních s ním začala mluvit v průběhu následujících týdnů.

KERRY CHANGOVÁ se s Jamesem už opět kamarádí, ale rozhodla se, že s ním nechce dál chodit – aspoň prozatím.

CHERUB: HISTORIE (1941-1996)

1941

Uprostřed druhé světové války Charles Henderson, britský agent působící v okupované Francii, poslal na londýnské velitelství hlášení. Překypovalo chválou nad způsobem, jakým francouzský odboj využíval děti k tomu, aby proklouzly kolem německých kontrolních stavenišť a z německých vojáků nenápadně mámily informace.

1942

Henderson sestavil malý oddíl tajných dětských agentů, spadající pod velení Britské vojenské tajné služby. Hendersonovi chlapci byli zhruba třináctiletí až čtrnáctiletí, většinou uprchlíci z Francie. Po základním špionážním výcviku seskočili padákem do okupované Francie. Chlapci sbírali významné vojenské informace až do dne, kdy v roce 1944 došlo k invazi.

1946

Hendersonovi chlapci se po skončení války rozprchli. Většina se jich vrátila do Francie. Existence jednotky nebyla nikdy oficiálně potvrzena.

Charles Henderson věřil, že děti mohou úspěšně fungovat jako agenti i v mírovém období. V květnu 1946 získal povolení vytvořit v nepoužívané vesnické škole CHERUB. Prvních dvacet rekrutů CHERUB, samí chlapci, žilo v dřevěných srubech na konci hřiště.

1951

Prvních pět let CHERUB zápolil vinou omezených finančních prostředků o svou existenci. Jeho hmotná situace se zlepšila po prvním velkém úspěchu: dva agenti odhalili okruh ruských špionů, kteří kradli informace o britském programu vývoje nukleárních zbraní.

Tehdejší vláda výsledek ocenila. CHERUB dostal peníze na další rozvoj. Vystavěly se nové budovy a počet agentů vzrostl z dvaceti na šedesát.

1954

Dva agenti CHERUB, Jason Lennox a Johan Urminski, zahynuli během tajné operace ve Východním Německu. Nikdo neví, jak chlapci zemřeli. Vláda uvažovala o zrušení CHERUB, ale momentálně více než sedmdesát aktivních agentů CHERUB plnilo významné mise po celém světě.

Vyšetřování smrti obou chlapců vedlo k zavedení nových bezpečnostních pravidel:

(1) Vytvoření etického výboru. Od této chvíle musela každou misi schválit tříčlenná komise.
(2) Jasonu Lennoxovi bylo teprve devět let. Minimální věk, od kdy směli agenti na mise, tvořila hranice deseti let a čtyř měsíců.
(3) Byl zaveden mnohem přísnější styl výcviku. Od té doby platí program sto dní trvajícího základního výcviku.

1956

Navzdory přesvědčení mnoha zainteresovaných osob, že dívky se pro špionážní práci nehodí, CHERUB přijal na zkoušku pět dívek. Výsledkem byl obrovský úspěch. Počet dívek v CHERUB se už v následujícím roce zvýšil na dvacet. V průběhu dalších deseti let se počet chlapců a dívek vyrovnal.

1957

CHERUB zavedl systém barevných triček.

1960

Po řadě dalších úspěchů se CHERUB směl opět rozrůst, tentokrát na sto třicet studentů. Skoupil okolní zemědělskou půdu a ohradil ji. Areál tehdy zabíral asi třetinu dnešního kampusu CHERUB.

1967

Katherine Fieldová se stala třetím agentem CHERUB, jenž zahynul během operace. Uštknul ji had na misi v Indii. I když ji do půl hodiny stačili dopravit do nemocnice, došlo k tragické záměně druhů hadů a Katherine dostala nesprávné hadí sérum.

1973

Během let existence se CHERUB proměnil v míchanici nesourodých malých budov. Začala výstavba nových moderních ubytoven.

1977

Všichni agenti CHERUB jsou buď sirotci, nebo děti, které rodina opustila. Max Weaver patřil k jednomu z prvních agentů CHERUB. Vydělal si značné jmění výstavbou kancelářských komplexů v Londýně a New Yorku. Když v roce 1977 v pouhých jednačtyřiceti zemřel, bez manželky i dětí, odkázal všechen svůj majetek dětem z CHERUB.

Nadace Maxe Weavera uhradila výstavbu řady budov v kampusu CHERUB, a to včetně kryté atletické haly a knihovny. Nadace nyní spravuje prostředky ve výši jednoho bilionu liber.

1982

Thomas Webb zemřel vinou našlápné miny na Falklandských ostrovech a stal se tak čtvrtým agentem CHERUB, jenž zahynul při plnění mise. Patřil k devíti agentům nasazeným do různých rolí během války o Falklandy.

1986

Vláda udělila CHERUB povolení, aby se počet žáků zvýšil na čtyři sta. Navzdory tomu se jejich počet drží poněkud pod touto hranicí. CHERUB vyžaduje inteligentní, fyzicky zdatné agenty bez rodinných vazeb. Děti vyhovující těmto požadavkům se hledají velice obtížně.

1990

CHERUB skoupil přilehlé pozemky, čímž zvýšil jednak rozlohu, jednak bezpečnost kampusu, jenž je na všech britských mapách označen jako vojenská střelnice. Okolní cesty jsou zrušené, takže ke kampusu vede jen jediná silnice. Ze silnic objíždějících kampus není na obvodní zdi vidět. Helikoptéry mají zákaz letu do této oblasti a letadla musejí držet výšku nad deset tisíc metrů. Každý, kdo protiprávně pronikne za hranice CHERUB, musí počítat s trestem doživotního vězení za porušení státního tajemství.

1996

CHERUB oslavil padesáté výročí své existence otevřením nového plaveckého a potápěčského bazénu a kryté střelnice. Na oslavy dostal pozvání každý vysloužilý člen CHERUB. Přístup neměli žádní hosté. Dostavilo se přes devět set osob, přilétli ze všech konců světa. Mezi bývalými agenty byl současný ministerský předseda nebo rockový kytarista, jenž prodal osmdesát milionů alb.

Po ohňostroji si hosté postavili stany a přespali v kampusu. Druhý den ráno se před odjezdem všichni shromáždili před kaplí a připomněli si památku čtyř dětí, které CHERUB obětovaly život.

PRAVDA

Drobní zločinci dokážou v místním měřítku škodit stejně jako mezinárodní mafie. Kšeftař a podvodník bez skrupulí si ve svém rajonu připadá jako král. Je neprůstřelný, neohrožuje ho ani konkurence, ani úplatná policie. A má rád svou rodinu, především svoje děti. Chová se vlídně k jejich kamarádům. Vlídně – jako král k poddaným.

James Adams dostane v podstatě stejný úkol jako vždy: spřátelit se s dětmi a rodinou cílové osoby a získat o ní informace, které se policii sehnat nedaří. Měla to být vlastně odpočinková mise s nejnižším stupněm důležitosti. Postupně se zvrtla ve vyšetřování odporného zločinu…

AGENTI CHERUB JSOU VE VEKU DESET AŽ SEDMNÁCT LET. ŽIJÍ VE SKUTEČNÉM SVĚTĚ. PODKLOUZNOU POD RADARY DOSPĚLÝCH A ZÍSKÁVAJÍ INFORMACE, JEŽ ZLOČINCE A TERORISTY POSÍLAJÍ DO VĚZENÍ.

PRO OFICIÁLNÍ ÚČELY TYTO DĚTI NEEXISTUJÍ.

Nakladatelství BB/art
e-mail: bbart@bbart.cz
www.bbart.cz
Cena 199 Kč